

Cổ Quốc Tình Sự

Contents

Cổ Quốc Tình Sự	1
1. Chương 1: Tao Quốc Vương Trần Trường Chạy Trong Hoàng Cung, Bị Thị Vệ Xấu Xí Đè Ngã Sờ Bướm	1
2. Chương 2: Bị Xú Thị Vệ Nhìn Bướm Ý Dâm, Bắt Cho Một Mặt Đầy Tinh Đặc	4
3. Chương 3: Bị Đại Kê Ba Cuồng Thao Lô Đít Bắt Tới Cao Trào, Hút Sừng Nắm Vú	7
4. Chương 4: Dùng Phương Pháp Tuyển Vương Phu Dâm Đãng, Trước Mặt Mọi Người	11
5. Chương 5: Hôn Lễ Dâm Đãng, Xem Mông Và Dâm Huyệt Để Tìm Nương Tử...	16
6. Chương 6: Mỹ Nhân Cấm Dục Sau Khi Say Dâm Đãng Bị Dụ Dỗ Mê Gian	21
7. Chương 7: Hai Huyệt Đầu Bị Nam Nhân Bắt Đầy	25
8. Chương 8: Tình Mỹ Nhân Bị Lừa Vào Phòng Hạ Nhân Cuồng Thao Song Huyệt	30
9. Chương 9: Âm Ỉ Đòi Chia Tay Bị Khiêng Về Trên Giường Thao Đến	35
10. Chương 10: Tinh Nhi Trúng Độc	42
11. Chương 11: Trên Trường Luyện Võ Cầu Tướng Quân Sờ Người Minh, Tìm Tinh Nhi	48
12. Chương 12: Lau Hạ Thể Ướt Đắm Cho Người Bệnh , Thân Thể Lạnh Đạm Lại Phát Tao	54
13. Chương 13: Say Rượu Lộ Dâm Tính, Dùng Tao Huyệt Mát- Xa Cho Nam Nhân	60

Cổ Quốc Tình Sự

Giới thiệu

Editor: Su LingThể loại: Nguyên sang nam nam hiện đại cao H chính kịch mỹ nhân thụ x phúc hắc công. Tác phẩm hạn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-quoc-tinh-su>

1. Chương 1: Tao Quốc Vương Trần Trường Chạy Trong Hoàng Cung, Bị Thị Vệ Xấu Xí Đè Ngã Sờ Bướm

Tao quốc vương trần trường chạy trong hoàng cung, bị thị vệ xấu xí đè ngã sờ bướm(mặt xấu điên cuồng kẻ sát tao bướm, cười trên người nam nhân phát lạnh. Dâm đến không ngủ được, ra lệnh cho thị vệ xấu xí vào huyệt dâm một đêm).

Ở trung thổ có câu nói được lưu truyền rộng rãi. Cuối đường chân trời, sâu trong sa mạc có một quốc gia cường đại tên là Lâu Lan quốc. Nơi đó nắng vàng, cát vàng, trái cây sum xuê, mỹ nhân như mây....

Trong Tàng Thư các của hoàng thất trung thổ có bản thư tịch cổ xưa có ghi chép về con đường tới Lâu Lan quốc, bản đồ tới cổ quốc thần bí kia. Dưới tấm bản đồ có một hàng chữ, Lâu Lan là xương sườn Đại Tang đánh mất, viên minh châu bị bỏ lỡ.

(Câu này ta chịu, trên kia là chú giải của một bạn trên group giúp đỡ)

Từng tầng lộ ra mạng che của Lâu Lan quốc, nữ lang nóng bỏng, toàn thân trần trụi, yêu mị động lòng người sinh sống trong nắng gió nóng bức. Ai đến nàng cũng không cự tuyệt, phóng túng nhiệt tình, cho người ta thể nghiệm cái nóng bỏng tiêu hồn.

Lâu Lan là nơi nồng đậm màu sắc, mùi thơm, trăm hoa, nhiều trái, nhà ốc... xanh rợp, đỏ tươi, đều có thể tràn ra chút khí sắc. Khí hậu nóng bức, tập tục phóng khoáng, vậy nên người trẻ tuổi ra đường chỉ mặc thoáng qua áo ngoài lả lơi, tuyệt đối khiến người nhìn khó mà quên được phong cảnh.

Nhưng điều ở Lâu Lan quốc làm cho người ta thần hồn điên đảo nhất, không thể không muốn, phải kể đến người song tính nơi đây. Bọn họ có dung mạo thiên nhân, hai mị huyết tao lãng khiến nam nhân phát cuồng, tập hợp cả tinh hoa của nam nữ, nếu mặc cho bọn hắc phát lãng đoán chừng có thể ép nam tử bình thường đến tinh tấn nhân vong.

Vương thất Lâu Lan là gia tộc thịnh mỹ nhân song tính, mỗi đời quốc vương đều là người song tính, dung nhan tuyệt sắc. Điều này ngược lại kích thích không ít người tham gia khảo thí tuyển chọn quan viên, nhiều năm khổ sở chỉ vì muốn nhìn thấy phương dung mỹ nhân.

Trong hoàng cung, Phồn Nguyệt buồn bực ngán ngẩm ngồi trong thư phòng. Hắc mặc sa y tím đậm, máu tóc đen dài tán lác trên ghế, trang sức tinh xảo lóe sáng ngân sắc như gợn nước lăn tăn ngậm ánh trăng, chiếu rọi dung nhan diễm lệ vô song, xinh đẹp như yêu khiến người hồn xiêu phách lạc của Phồn Nguyệt.

Hôm nay công sự đã xử lý xong, dưới lúc rảnh rỗi, dâm trùng trong cơ thể bắt đầu phát tác. Người song tính thường mẫn cảm đối khát mà Phồn Nguyệt lại là nhân tài kiệt xuất trong đó, nằm mơ cũng muốn bị nam tử uy vũ thao lột trên giường, song huyết luôn ẩm ướt hồ hồ, ngứa muốn chết. Hắc nhịn không được thoát áo ngoài, hai chân khoát lên bàn, thân thể yêu mị mềm mại cong lên như xà, để chỗ giữa hai chân đối diện tấm gương trên bàn.

Phồn Nguyệt nhìn hạ thể của mình trong gương, bụng dưới và đùi trắng bóc, trên da thịt trắng nõn là lông tóc vừa đen vừa rậm rạp, biểu lộ một cỗ thân thể vô cùng dâm dăng, trời sinh là mặt hàng thấp hèn, phải bị nam nhân thao chết. Hai tiểu dâm huyết giấu ở chỗ đó trơn mượt, xinh đẹp, nõn nà hiện ra thủy quang. Phồn Nguyệt ưu sầu nhíu mày, hắc thật sự là khát vọng giống đực yêu thương, lại không thể hành động thiếu suy nghĩ. Bởi vì huyết dâm của song tính nhân là cấm địa, cũng là nơi dâm tính tụ tập, một khi bị nam nhân chạm vào lập tức sẽ bị dục vọng thao túng, không thể một ngày không bị điều khiển, nếu không sẽ dục hỏa đốt người mà chết.

Phồn Nguyệt biết, một khi phá giới, hắc cũng chỉ mỗi ngày nằm dưới thân nam nhân mặc cho đối phương đùa bỡn. Hắc ngược lại cũng không bài xích chuyện này, cũng thích bị nam nhân cường tráng áp đảo thao hồng, nhưng điều kiện tiên quyết là người đó phải là người mình thích, vì bị người không có cảm tình chiếm hữu dù là thân thể hưởng thụ thì trong lòng hắc cũng không tiếp nhận được.

Phồn Nguyệt thở dài, quyết định dùng phương thức khác để phát tiết một chút. Hắc đưa tay cởi y phục, trần trụi ra khỏi phòng. Thư phòng có lối đi bí mật thông đến cung điện hoang vu bỏ không, theo lối đi đó có thể trực tiếp xuất cung, chỉ có quốc vương thất thành mới biết đến bí mật này. Phồn Nguyệt không phải muốn xuất cung, chỉ là muốn đến lãnh cung phát tiết tình dục đang sôi trào.

Vì nơi đang hoang vắng lại thêm quốc vương cố tình tiếp tay, dọc đường đi đều không có thị vệ. Thân thể Phồn Nguyệt quang lỏa, trơn bóng, trắng nõn lắc lắc cái mông đi vào trong. May mà Phồn Nguyệt mỗi khi vào triều đều ngồi trên vương vị, đám đại thần không nhìn thấy cái mông của hắc bằng không không thể không bị cái mông sung mãn lại đặc biệt màu mỡ câu mắt hồn phách. Phồn Nguyệt hưởng thụ cảm giác gió mát thổi vào người, không mảnh vải che thân đi lại trong cung điện khiến hắc có chút thẹn thùng, nhưng lại cực kì vui vẻ, hai tay loạn sờ trước ngực tự an ủi. Vú của hắc không tính lớn, nhưng mềm mại hơn nam nhân bình thường, núm vú lại lớn, đỏ chót xinh xắn đứng trên kiềm nhũ trắng men, lãng đến không đành lòng nhìn thẳng.

Phồn Nguyệt chậm rãi ung dung, say mê trong khoái cảm trần trụi. Đến lãnh cung, hắc đẩy cửa đi vào, chưa kịp bày ra tư thế dâm dăng một mình phát lãng, đã bị một nam nhân khổng vũ hữu lực ép lên tường, người kia mặc quần áo của thị vệ, nhờ ánh trăng có thể thấy khuôn mặt xấu xí tới cực điểm của hắc. Thân thể trần trụi trực của Phồn Nguyệt dán lên người hắc, kê ba của nam nhân bỗng có phản ứng, đỉnh lên đùi Phồn Nguyệt.

Thật lớn... Người này dục tính thật mạnh, trên giường chắc rất có khả năng. Phồn Nguyệt bị ý nghĩ của mình dọa sợ, vội giãy giụa, người này xấu xí như vậy hẳn mới không muốn. Đôi mắt dài nhỏ của nam nhân híp híp, hừ cười, nói:

- "Đêm hôm khuya khất chạy tới nơi này nhất định là gián điệp, lại là mật thám thấp hèn dâm tao, ha ha, tiện nghi cho đại gia ta."

Phồn Nguyệt trốn tránh sắc thủ của hắn, nghiêm nghị nói:

- "Ta không phải gián điệp, thả ta ra... A, không muốn... Lấy, móng vuốt thối của người ra, đừng đụng bướm của ta..."

Nhưng mà Phồn Nguyệt có kêu cũng vô dụng, tay nam nhân mười phần linh hoạt đã tấn công vào giữa hai chân của Phồn Nguyệt, ngón tay thô ráp cọ lấy bướm nộn còn chưa trải sự đời của Phồn Nguyệt, thỏa mãn than thở:

- "Không hổ là mật thám quân địch phái tới cầu dẫn vương tộc, thật non, xúc cảm thật tốt. Lẳng lơ chó lợn xộn, để đại gia hảo hảo sung sướng."

Tao bức Phồn Nguyệt bảo vệ vài chục năm đến cùng vẫn là rơi vào ma trảo của nam nhân, sắc thủ đáng chết kia rất linh hoạt, năm ngón tay cùng sử dụng, lúc bắt lúc bóp đem hai bên âm thần của Phồn Nguyệt thành màn thầu, vò đến nặn đi, còn ác liệt chen ra nước. Phồn Nguyệt không kịp chuẩn bị đã vội vàng bị sờ bướm, tự nhiên đá hai chân giãy giụa, tức giận đến mức khóe mắt cũng chảy ra nước mắt. Hắn làm sao cũng không nghĩ rằng, lần đầu tiên của mình lại bị thị vệ xấu muốn chết lộn bức. Nam nhân căn bản không quản hắn, nương theo giãy giụa của hắn. Phồn Nguyệt dần dần không lộn xộn nữa, xú thị vệ thực sự quá sành chơi bướm, mò thật thoải mái... Phồn Nguyệt chỉ cảm thấy huyết dâm đói khát nhiều năm cuối cùng cũng được thỏa mãn một chút, tao thật nơi bẹn đùi đều sáng đến run rẩy, đâu còn sức lực giãy giụa.

Hắn ngã oặt trên thân nam nhân, cánh tay không tự chủ ôm bờ vai của tên kia. Ngô, người thật xấu nhưng đáng người thật tốt, cường tráng mạnh mẽ, cao lớn uy vũ... Phồn Nguyệt từ từ nhắm mắt, cả người đều treo trên người tên kia, hai chân kẹp chặt, chỉ để sắc thủ cùng một chỗ với bướm của mình.

Nam nhân cảm nhận được biến hóa của Phồn Nguyệt, đầu lưỡi liếm lên vành tai đáng yêu, cười khê:

- "Lẳng lơ, người kẹp ta như thế, tay của ta sao làm *** người được."

Phồn Nguyệt xấu hổ đỏ mặt, ý thức trở về, giận giữ mắng:

- "Đồ nô tài vô sỉ nhà ngươi, ai bảo người đụng ta, ăn nha... Buông tay ra, đừng có lại sờ, không muốn... A, ăn a, chỉ cho phép người vò bên ngoài, đừng, a a, thật thoải mái... Thị vệ xấu xí nhà ngươi, thế mà làm cho ta thực thoải mái..."

Nam nhân cười nói:

- "Còn thoải mái hơn thế này nữa."

Nói rồi, nam nhân ngồi xổm xuống, đầu chôn vào giữa hai chân Phồn Nguyệt loạn cùng nơi tư mật, hô hấp nặng nề, dùng mũi hít ngửi hương vị hạ thể của Phồn Nguyệt, bờ môi từ bên đùi một đường hôn đến huyết dâm. Phồn Nguyệt bị dọa sợ đến choáng váng, đợi đến lúc phản ứng lại sợ hãi từ chối:

- "Lấy cái mặt xấu xí của người ra, ai bảo người, ăn a... dùng mặt xấu đụng bướm nộn của ta, không muốn, ha ha... Người thả ta ra, đáng chết, a, mau dừng lại, không muốn hôn..."

Nam nhân không chỉ dùng mặt xấu làm nhục nơi riêng tư của Phồn Nguyệt, lại còn đem bờ môi dán lên trên huyết dâm, càn rỡ hôn lấy. Hắn tựa hồ đem tiểu tao miệng phía dưới của Phồn Nguyệt trở thành cái miệng bên trên, ngậm lấy liền hôn, tư thế kịch liệt không thua gì nụ hôn nồng nhiệt, hôn đến Phồn Nguyệt chảy cả nước mắt lẫn tao dịch, càng không ngừng giãy giụa, lại thành triệt để cười lên mặt nam nhân, để đầu hắn càng thêm chôn sâu vào.

Chờ nam nhân cuối cùng cũng chơi chán, Phồn Nguyệt đẩy hắn ra, vội vàng trốn về tấm cung. Nam nhân nhìn theo bóng lưng của hắn, kéo xuống mặt nạ da người, lộ ra khuôn mặt thật, đẹp trai đến mức khiến

người không khép miệng lại được. Nhếch miệng khẽ cười, hấn cúi đầu nhìn kê ba đang sưng lên của mình, bắt đắc dĩ dùng tay giải quyết, vẫn chưa tới lúc, không thể ở lãnh cung muốn hấn...

Lại nói, Phồn Nguyệt chắt vật trốn về cung, cảm thấy trên người dính đầy hương vị của xú thị vệ. Hấn muốn tranh thủ lúc ngủ mà quên đi sự việc hoang đường, vừa hổ vừa then đêm nay, nhưng nằm trên giường làm sao cũng không thể ngủ được, huyết âm bị chạm qua ngứa đến muốn khóc, lỗ đít tao hòa phẳng phất lên án Phồn Nguyệt không cho tụi nó ăn kê ba, chảy nước điên cuồng, bắt giắc co rút, khiến Phồn Nguyệt dục hỏa đốt người. Hấn lại nhớ không nổi mặt của nam nhân xấu xí, trong đầu đầy ô nhục lớn của người kia, đại thủ linh hoạt chơi đùa...

Thật là khó chịu, thật muốn...

Ô ô, hấn sao lại trốn về, để nam nhân liếm huyết thêm chút nữa cũng được mà. Phồn Nguyệt giầy vò đến nửa đêm, thật sự là chịu không nổi, lần nữa trần truồng vọt ra khỏi cung điện, đi thẳng hướng lãnh cung.

Thị vệ kia quả nhiên vẫn ở đó, đứng thẳng, mạnh mẽ khiến Phồn Nguyệt chân run, huyết ngứa, chỉ kém chút không chảy nước miếng. Phồn Nguyệt bày ra dáng vẻ uy nghiêm, nói:

- " Người theo ta."

Thị vệ lãnh cung tự nhiên là chưa thấy qua vương thượng, Phồn Nguyệt dứt khoát nói dối mình là tiểu vương gia, mang thị vệ về cung điện, ngạo khí mười phần nói:

- " Bản vương không truy cứu tội người bỉ ổi như thế nào, nhưng người phải nghe lời bản vương."

Nam nhân tự nhiên là gật đầu đáp ứng, lại không biết thân phận của hấn nên có vẻ sợ hãi.

Phồn Nguyệt cho nam nhân ngồi lên giường, mình cũng bò lên theo, tựa lên người nam nhân. Phồn Nguyệt có chút đỏ mặt nhưng vẫn mở hai chân ra với thị vệ xấu xí, nhin xấu hổ kéo tay nam nhân đặt lên tao bức ướt đầm dề, ra lệnh:

- "Nơi này... của bản vương ngứa không đến không chịu nổi, giầy vò ta ngủ không được, bản vương lệnh cho người, đêm nay, muốn... muốn vò bướm cho bản vương, không được phép ngừng, cũng không cho phép cho tay vào trong, nếu không... bản vương lấy mạng người."

Nam nhân thấy mỹ nhân xấu hổ đến muốn mạng lại còn cố giả vờ tàn nhẫn, trong lòng thích đến không chịu được, thấp giọng nói:

- " Tuân mệnh."

2. Chương 2: Bị Xú Thị Vệ Nhìn Bướm Ý Dâm, Bắt Cho Một Mặt Đầy Tinh Đặc

Bị xú thị vệ nhìn bướm ý dâm, bắt cho một mặt đầy tinh đặc (tuyển vương phu, giả trang cung nhân giáo tập dạy hán tử hầu hạ tao bức, hút đầu vú lớn)

Giọng nói của nam nhân rơi vào tai Phồn Nguyệt như rượu nho ủ, sâu lắng, lúc chảy vào lan tràn hương thơm. Hấn gờ cái mông lên, thúc giục nam nhân mau mau hành động, lúc đầu ngón tay đặt ở phía trên huyết âm, vì Phồn Nguyệt vận vẹo, nháy mắt trượt đi mơn trớn âm để mẫn cảm. Phồn Nguyệt xoay người tựa lên vai nam nhân, trong miệng phun ra tiếng rên rỉ mê người:

- " Ân ha... Nơi đó thật thoải mái, ư, hừ hừ, xú thị vệ người, sao lại vò như vậy, a a, đáng ghét, thoải mái chết..."

Thị vệ rất có mắt nhìn sắc, thấy mỹ nhân Phồn Nguyệt rên rỉ tiêu hồn như vậy liền nắm lấy âm đế của hấn chuyên tâm yêu thương. Không chỉ có tao bức run rẩy nịnh nọt dưới tay nam nhân, còn cả côn thịt cũng trộm đứng lên, tràn ra dịch nước trong suốt.

Thị vệ lột kê ba của Phồn Nguyệt, tiền hậu giáp kích khiến Phồn Nguyệt không biết như thế nào cho phải, chỉ có thể liều mạng cọ lên người nam nhân, dùng đầu vú lớn ma sát lồng ngực người ta, hoàn toàn quên mất ghét bỏ với xú thị vệ.

Nam nhân được lộng vưu vật như thế, hạ thân cũng từ từ có phản ứng, quần rộng bị chống lên cao cao. Thị vệ to gan căn bản không muốn nhẫn nại, vừa xoa xoa tiểu bướm nộn của Phồn Nguyệt vừa thoát quần mình, thả đại điếu ra. Phồn Nguyệt cúi đầu xuống đã nhìn thấy hung khí đại bự, thật thô dài... Huyệt đâm càng muốn hơn. Nhưng mà, Phồn Nguyệt vẫn còn chút lý trí, không muốn bị xú thị vệ kia phá thân, vội vàng đẩy hẳn ra, la lên:

- "Cút đi! Ai cho ngươi xuất kê ba, đừng, ân a... Kể cả là người mò bản vương rất thoải mái nhưng ta cũng không cho ngươi thao huyệt, không muốn a..."

Nam nhân cũng không có gian tâm Phồn Nguyệt, chỉ nói:

- "Tiểu nhân không làm gì khác, chỉ nhìn tao bức của vương gia lột lột một chút thôi. Vương gia đừng sợ! Tiểu lãng bức của vương gia quá đẹp, tiểu nhân nhìn không được."

Nghe nam nhân nói vậy, Phồn Nguyệt đỏ mặt, huyệt đâm của hắn thật sự đẹp mắt vậy sao? Hắn nói sẽ không đụng vậy liền kệ hắn đi.

Không chỉ thị vệ muốn nhìn bướm hắn, Phồn Nguyệt cũng rất muốn nhìn đại kê ba của thị vệ, bình thường phân lượng bao nhiêu, kích động lên thô bao nhiêu, có thể bắn ít hay nhiều tinh dịch...

Khi Phồn Nguyệt lâm vào trong tưởng tượng đâm dăng, nam nhân đã đổi hạ thể của hắn lột kê ba. Phồn Nguyệt không chớp mắt nhìn chằm chằm đại kê ba uy vũ dữ tợn, hạ thân truyền tới một trận sáng khoái. Xú thị vệ được một tác lại tiến một thước, thò ngón tay vào huyệt đâm mặc dù chỉ là nhân nhật nhưng vết chai trên ngón cái ma sát lên thịt mềm tại cửa huyệt. Phồn Nguyệt càng kẹp chặt chân, huyệt đâm càng có thể phác họa ra hình dạng ngón tay. Trước mắt là tính khí to dài, tao bức lại bị ngón tay hèn hạ xâm chiếm, Phồn Nguyệt chưa từng được thoải mái như vậy, con mắt ướt nước, xuân quang liếm liếm.

Hắn nhìn không được cử động người đưa huyệt đâm tới cạnh kê ba của nam nhân, tưởng tượng nam nhân dùng đại hung khí kia thao hắn, trong lòng sáng đến muốn thăng thiên. Ngón tay nam nhân dùng sức, gắt gao nhìn chằm chằm nộn huyệt của Phồn Nguyệt, cố sức nhìn xuống không thao vào, lại lột mấy lần đem tinh đặc bắn toàn bộ lên mặt Phồn Nguyệt.

Phồn Nguyệt bị tinh dịch phun đến ngây dại, mặt mũi đầy cảm giác sền sệt, chớp mũi đều là mùi tanh tươi. Phồn Nguyệt tức giận muốn đá thịt vệ sang một bên, nhưng hương vị giống đực nồng đậm hun hắn đến không còn khí lực, cảm thấy dễ ngủ như vậy, vô ý là lưỡi liếm liếm. Tinh dịch ăn cũng không ngon nhưng hắn lại thích muốn chết, không hài lòng liếm láp khóe miệng, đem trọc dịch bên miệng đều nuốt vào. Dù sao cũng là lần đầu tiên được vui vẻ như vậy, Phồn Nguyệt cực kỳ mệt mỏi, rất nhanh ngủ thiếp đi. Nam nhân ôm Phồn Nguyệt sát vào trong ngực, đại kê ba đã bắn qua vẫn cắm giữa hai chân Phồn Nguyệt, yêu thương dùng kê ba cọ nhẹ lên huyệt đâm của Phồn Nguyệt, thoải mái đến mức khiến Phồn Nguyệt đang trong mơ cũng hừ hừ rên rỉ.

Quốc vương bệ hạ tao lãng được thị vệ xấu xí phục vụ một đêm, cuối cùng cũng ngon giấc nhưng sau khi tỉnh dậy lại trở mặt không quen biết. Mặc dù kê ba của thị vệ siêu bự, thủ hoạt cũng quá tốt nhưng bệ hạ ghét bỏ khuôn mặt không dễ nhìn của hắn, không muốn sau này mỗi ngày đều bị người này thao làm, bực bội đuổi thị vệ ra ngoài.

Nghĩ nghĩ một lúc, Phồn Nguyệt kêu người gọi Lạc Tinh tới. Lạc Tinh là đệ đệ của Phồn Nguyệt, vương gia tôn quý nhất của nước Lâu Lan. Chỉ chốc lát sau, mỹ nhân lụa trắng bọc thân thành thực đi vào, không giống một lãng nhi như Phồn Nguyệt, Lạc Tinh rất lạnh lùng, quanh năm mặt không lộ sắc, nhưng dung mạo lại kinh người như tiên giáng trần.

Lạc Tinh vừa đi, xiêm y xẻ tà cao đung đưa theo gió lộ ra hạ thể mỹ lệ. Thân thể của hắn khiến người ta không khỏi nhớ tới một từ, băng thanh ngọc khiết, hạ thể cũng rất kiều nộn, gần như không có lông, trắng như ngọc. Lạc Tinh không ngần ngại thân thể trần trụi, khí chất của hắn khá lớn, dù là trần truồng trước mặt người khác chỉ sợ cũng không ai dám khinh nhờn. Nhiệt độ cơ thể hắn thiên hàn, nhất là chịu không

nổi nóng bức, còn ghét mặc quần áo hơn cả Phồn Nguyệt, tiến vào tắm cung, lập tức thoát lụa trắng, miễn cưỡng nằm ạch xuống giường, nhàn nhạt hỏi:

- " Tìm ta có việc gì? "

Phồn Nguyệt đã sớm quen với dáng vẻ này của hắn, mặt không đổi sắc nói:

- " Ta muốn tuyển vương phu, chuyện này giao cho người làm đi. "

Lông mày Lạc Tinh nhíu lại, không hiểu hỏi:

- " Sao tự nhiên lại nghĩ tới việc này, người đói khát lắm sao? "

Cũng không thể trách sao Lạc Tinh lại hỏi như vậy, bởi vì chính hắn tuy ghét mặc quần áo mà thường xuyên trần trụi nhưng hắn đối với chuyện giao hợp này không có hứng thú, càng ghét hơn bị nam nhân thân cận. Phồn Nguyệt cũng không giấu diếm, nói ra việc hôm qua bị xú thị vệ đánh lén sờ soạn tao bức khiến dâm tính đại phát.

Lạc Tinh không nói gì nhìn hắn một lúc, nói:

- " Việc này giao cho ta, người còn yêu cầu gì không? "

Phồn Nguyệt nói ngay:

- " Đẹp trai, kê ba lớn. "

Lạc Tinh bình tĩnh tiếp nhận điều kiện của hắn, nhặt lụa trắng lên tùy ý buộc ở hạ thân, ung dung rời đi, chuẩn bị tuyển vương phu có đại kê ba cho Phồn Nguyệt.

Quốc Vương tuyển phu tất nhiên là đại sự hạng nhất của Lâu Lan quốc. Mỹ mạo của Phồn Nguyệt sớm đã truyền khắp cả nước, người đến tham tuyển rất nhiều. Lạc Tinh tự tay đuổi mấy tên háo sắc đi, để bọn hắn tuyển ra người đẹp trai, kê ba lớn, qua sàng lọc đã nhiều người rơi rớt. Lạc Tinh mắt cao hơn đầu tự mình đi xem, đánh rớt những người hắn không vừa mắt, cuối cùng còn lại hơn hai mươi người.

Phồn Nguyệt đối với chuyện này khá dễ bụng, mặc dù tốc độ làm việc của Lạc Tinh nhanh, tuyển ra 20 người cũng mất vài ngày, hắn mỗi đêm đều nhịn không được đi tìm thị vệ xấu xí làm *** mình. Hôm nay hắn xem xét hạ thể, huyết dâm đều bị chơi thành màu tao đỏ, âm đế so với lúc trước cũng chơi không ít, cơ hồ lộ ra bên ngoài, đầu còn bộ dáng thuần khiết chưa hiểu sự đời. Phồn Nguyệt thấy vậy không được, dục vọng nổi lên vòng tới lối sau chỗ người được tuyển ở.

Trên vú Phồn Nguyệt đeo hai trang sức ngân sắc ngăn trở núm vú, hạ thân tử sa ngăn ngủi, trước dài sau ngắn, nửa cái mông lớn tròn trịa lộ ra ngoài. Hắn đi đường nhỏ, xuyên qua bụi hoa có thể nhìn thấy người trong viện, nhưng những người kia không thể phát hiện ra hắn. Tráng hán đầy sân, không ít người tụ lại một chỗ nói chuyện phiếm uống rượu nhưng Phồn Nguyệt không vừa mắt người nào. Vì trời nóng, tất cả mọi người hai tay để trần, Phồn Nguyệt ghét bỏ đi ra, dáng người gì mà còn không bằng xú thị vệ.

Tới phòng cuối cùng, hai mắt Phồn Nguyệt toả sáng. Phòng cuối có chút hẻo lánh, người ở đây không ra ngoài cùng những người khác bữa bãi mà đứng trước cửa tắm rửa. Nam nhân không mảnh vải che thân đứng dưới ánh trăng, mức nước xối lên thân, gương mặt kia anh tuấn như thiên thần giáng lâm, thân thể cường tráng điều luyện có thể nói là hoàn mỹ, da thịt màu lúa mì khiến người ta chảy nước miếng, kê ba cực kì thô dài.

Trong bụi hoa, Phồn Nguyệt sắp đứng không vững, chân thật nhuyễn, rất muốn mở ra... Huyết dâm bị khai phá vài ngày đã lãng, ngứa vô cùng, nước chảy thành sông, sóng thịt trên mông lớn cũng bắt đầu rung động. Phồn Nguyệt thâm nghĩ, là hắn, không muốn ai khác. Nghĩ đến nam nhân sau này sẽ là của mình, Phồn Nguyệt kích động không chịu được, huyết dâm ngứa đến khó chịu, hắn dứt khoát đi ra ngoài, sớm hưởng thụ phúc lợi của mình.

Lúc Phồn Nguyệt xuất hiện, nam nhân kia sững sờ một chút, trong mắt lập tức xẹt qua kinh diễm và yêu thích. Trong lòng Phồn Nguyệt đắc ý, uốn éo cái mông đi tới trước mắt nam nhân, kiều mị cười với hắn một cái.

Nam nhân hình như là không chịu được loại này, trên mặt lập tức hiện lên vẻ si mê nhưng vẫn cẩn thận hỏi:

- “Người là ai? ”

Phồn Nguyệt tất nhiên sẽ không nói ra thân phận thật của mình. Quốc vương vì quá đói khát, hơn nửa đêm chạy đến trong viện người ứng cử tìm thao, việc này thực sự rất mất thể diện. Tròng mắt hấn đảo vòng, mấy bước đến gần, thân thể tinh tế cao gầy dần lên nam nhân, cười nói:

- “Ta là cung nhân giáo tập, người không phải muốn ứng cử yêu quốc vương sao, đến lúc hầu hạ vương thượng thì hành xử thế nào, trước để ta tới dạy người.”

Ánh mắt nam nhân tối sầm lại, hỏi:

- “Người rất quen với việc này sao?”

Phồn Nguyệt nói:

- “Không thể nói là rất quen, nhưng... Người luyện tay trên người ta một chút nha, nếu làm cho vương thượng không thoải mái, người chịu được tội không. Ha ha, tiện nghi cho người nữa nha.”

Nam nhân đưa Phồn Nguyệt vào phòng, một mặt ngậy thơ hỏi:

- “Chúng ta làm gì đây? ”

Phồn Nguyệt vội vàng mở chân sớm đã không khép lại được, cho nam nhân nhìn tao bức ướt đầm dề, mị thanh nói:

- “Người phải học cách hầu hạ lẳng bức người song tính, dùng tay, dùng miệng, dùng kê ba, chính là để nó dễ chịu.”

Nam nhân cười một tiếng nói:

- “Ta hiểu rồi, ra cung nhân giáo tập là làm cái này, để tao bức cho người khác luyện tập, cho nên *** người là có thể tùy tiện thao? ”

Phồn Nguyệt nhìn nam nhân loã thể mơ hồ đáp:

- “Trên lý thuyết... cũng giống vậy. ”

Nam nhân cầm kê ba muốn lên, lúc này Phồn Nguyệt mới phản ứng được, ngăn lại nói:

- “Không thể, chúng ta... Trước luyện tiền hí, cho ta sướng rồi mới cho người thao. ”

Nam nhân rất nghe lời, hiểu học dùng ngón tay gầy âm thần Phồn Nguyệt, một chút nhẹ cào, chăm chú nói:

- “Là thế này phải không? ”

Phồn Nguyệt đơn giản là muốn thoải mái chết được, trắng hán này quan hệ trên giường thật quá có thiên phú, lần đầu tiên đã khiến hấn dễ chịu. Phồn Nguyệt tả hữu bày eo nhỏ để nhiều nơi được yêu thương hơn, thoải mái rên rỉ:

- “Ấn ha... Người thật có thiên phú, so với xú thị vệ còn dễ chịu hơn, ha ha, lại đi vào chút, nha... Không đủ, không đủ a, chơi ngực ta trước,... ah a, hút núm vú ta đi...”

Editor: Su Ling

3. Chương 3: Bị Đại Kê Ba Cuồng Thao Lỗ Đít Bắn Tới Cao Trào, Hút Sừng Núm Vú

Bị đại kê ba cuồng thao lỗ đít bắn tới cao trào, hút sừng núm vú (cho xú thị vệ nhìn loã thể đèn bù, bị vũ nhục liếm toàn thân, làm một thân bắn nước bọt)

Phồn Nguyệt chủ động yêu cầu hút núm vú, nam nhân đương nhiên không khách khí, hấn cố ý đưa tay gầy ngân sức tinh xảo, vật cứng cọt sát cái vú khiến cho chung quanh sắc tình đỏ một mảnh. Nam nhân chơi trong chốc lát, dần dần hỏi:

- " Cái này cưỡi sao?"

Phồn Nguyệt mang thứ cực kì giống áo ngực của con gái, bất quá là hai mảnh vải hình tam giác che chắn núm vú, đầu dây nhỏ cột sau lưng. Phồn Nguyệt bắt lấy đại thủ của nam nhân, dẫn hấn sờ lên bờ lưng trần trụi bóng loáng của mình nói:

- " Cởi dây áo phía sau ra là được. "

Nam nhân bỗng nhiên hiểu ra, biểu lộ ngây thơ khiến Phồn Nguyệt xấu hổ không thôi, đối phương đơn thuần há không phải là hấn dám đăng sao. Nam nhân dứt khoát tháo vật cản, tán thưởng cái vú Phồn Nguyệt:

- " Trời... Núm vú thật xinh đẹp, vậy mà to đến thế, đỏ như quả anh đào, khả khả, chắc chắn ăn rất ngon."

Nam nhân một mặt khờ ngốc thêm muốn, như gặp được mỹ vị không kịp chờ đợi ngậm lấy núm vú. Phồn Nguyệt là lần đầu tiên bị nam tử bú đầu nhũ, lúc trước xú thị vệ kia bất quá cũng chỉ chạm vào hạ thân của hấn, sờ sờ liếm liếm tiểu tao bực, nơi khác hấn đều không đụng. Lúc này, núm vú mềm cảm bị ngậm vào bên trong khoang miệng nóng ẩm, nam nhân ăn đến say sưa, ngậm lấy hút, thỉnh thoảng còn dùng răng gặm cắn. Phồn Nguyệt nghe âm thanh hút sữa tí tách bên tai, trước ngực một mảnh nóng ửng, dễ chịu lại khó nhịn, không chịu nổi ôm đầu nam nhân phóng đăng rên rỉ:

- " Muốn nữa, ah a... Ân, người khiến ta thoải mái chết, ha ha... Người thật lợi hại, a, quý háu ăn, núm vú bị người cắn rơi mất. "

Phồn Nguyệt thoải mái, kim lòng không được uốn éo người, tao chân kẹp lấy hai tay ở giữa của nam nhân. Đại thủ của nam nhân đã ngừng làm loạn từ lâu, bị Phồn Nguyệt nhắc nhở như vậy lập tức giải, năm ngón tay loạn động khiến Phồn Nguyệt nước mắt chảy dòng. Nam nhân mút vú trong chốc lát, đứng dậy chỉ vào tính khí đang sưng, vô cùng đáng thương nói:

- " Nhịn không được, ta có thể thao bực không?"

Phồn Nguyệt cũng khó chịu không kém, huyết âm tí tách chảy nước, xem chút nữa đã đồng ý yêu cầu của nam nhân. Nhưng mà hấn muốn để dành huyết âm đến đêm tân hôn mới cho đối phương thao, thật sự rất xoắn xuýt.

Nam nhân phảng phất nhìn ra Phồn Nguyệt mâu thuẫn, biết lui mà cầu việc khác:

- " Vậy ta thao nơi này được chứ?"

Quy đầu chặn lên cửa lỗ đít, còn lắc lắc kê ba to dài, quy đầu đảo qua cửa huyết ửng sưng, câu Phồn Nguyệt yêu kiều kêu một tiếng. Bất quá là ở cửa vào ma sát một chút liền thoải mái như vậy, Phồn Nguyệt rốt cuộc chống cự không nổi, mời gọi:

- " Cho người, ân ha... Thao nơi này, để ta xem đại kê ba của người một chút, ân a, lợi hại không..."

Nam nhân cười nhẹ nói:

- " Vậy người phải cảm nhận thật tốt, trở về báo lại chi tiết cho bệ hạ."

Phồn Nguyệt không nghe rõ đối phương đang nói gì, mở to mị nhãn mờ mịt, khát vọng nhìn nam nhân. Nam nhân hô hấp nặng nề, không nhẫn nữa, sờ soạn tao bướm một cái, bôi một tay dấm thủy lên lỗ đít, đại kê ba dưng mảnh thao vào tiểu tao miệng đang gào khóc đòi ăn.

Hương vị hậu môn của song tính nhân cũng là cực phẩm, so với phái nam thì thao tốt hơn, co dãn tốt lại vô cùng chặt. Hậu môn Phồn Nguyệt càng có thể xưng danh khí, sau khi bị nam nhân thao thì căn bản là không dừng được, hai tay tiếp tục làm móng lớn của Phồn Nguyệt, vừa vỗ vừa thao sáng đến găm nhẹ:

- " A người, đại lăng lơ, lỗ đít thao thực sướng, muốn thao *** người, khi nào thì cho ta thao bướm?"

Lời nói thô lỗ đến mức thân thể Phồn Nguyệt run lên, lỗ đít thoải mãn, huyết trước càng thêm trống rỗng, nam nhân còn một mực nói muốn thao bức, ngứa đến mức khiến Phồn Nguyệt điên cuồng, hấn loạn lắc người, liều mạng dùng móng vuốt kê ba của nam nhân, nắm lấy tay hấn yêu kiều:

- "A ha, người, sắc quỷ, đều ân nha... chiếm lỗ đít người ta, lại còn muốn huyết dâm, ân nha... Tao bức ngứa chết rồi, mau xoa cho ta, dùng lực thao ta, a ha..."

Đại kê ba ra ra vào vào trong huyết, rất nhanh thao cức huyết đỏ lên, đại thủ giày xéo hoa huyết, tiền hậu giáp kích, sướng đến mức Phồn Nguyệt chảy nước một giường. Eo thon sắp vặn gãy, không an phận nịnh nọt nam nhân, ý đồ muốn được yêu thêm nhiều nơi. Càng cảm về sau, Phồn Nguyệt chỉ cần dùng móng cũng cao trào, yêu kiều phun ra tinh dịch, lỗ đít cũng xuất tao thủy.

Phồn Nguyệt cực sướng, không nghĩ đến thân thể bị kê ba điều khiển lại sướng khoái đến vậy, so với hấn tưởng tượng còn thoải mái gấp nhiều lần. Nam nhân rất biết làm, lúc hấn cao trào còn quan tâm tiếp tục tấn công tao bức, đại lực xoa âm đế của hấn, để hoa huyết không ăn được kê ba cũng được sướng một lần.

Thân thể Phồn Nguyệt mềm oặt miễn cưỡng nằm trên giường để mặc nam nhân lộng, sau khi cao trào bị cảm qua đi là một cảm giác thoải mái, dễ chịu. Nam nhân lại cuồng dâm hấn một lúc lâu mới đem tinh dịch bắn vào trong móng hấn.

Bị bắn bên trong, Phồn Nguyệt thét chót tai, một lần nữa cao trào, mồ hôi ướt một giường vừa dâm đang vừa gọi cảm.

Sau đó, Phồn Nguyệt có chút mệt mỏi nằm nghiêng, nam nhân lập tức dỉnh lên, ôm hấn từ phía sau, Phồn Nguyệt cúi đầu nhìn tay hấn còn ướt, có chút ngượng ngùng nắm chặt tay:

- "Người tên gì?"

Nam nhân dùng thanh âm gợi cảm đáp:

- "Tang Mạc."

Tim Phồn Nguyệt run lên, chỉ nghe giọng nói thôi, thân thể liền thoải mái không chịu được, xém chút rên rỉ thành tiếng, hấn vặn vẹo thân thể mềm nhũn, che giấu nói:

- "Khụ khụ, kê ba của người không tệ, ta sẽ nói tốt cho người với quốc vương."

Đại thủ của Tang Mạc mò lên vú Phồn Nguyệt, nhẹ nhàng sờ vú mềm nhỏ nhắn, cười:

- "Thật sao? Nếu như được chọn, ta có thể thao tao bức của quốc vương ư? Bướm hấn so với bướm người còn dễ nhìn hơn sao?"

Trong lòng Phồn Nguyệt khó chịu, khẽ nói:

- "Người là cái đồ không biết đủ, vừa thao người ta xong đã muốn thưởng quốc vương bệ hạ, người ta không tốt sao?"

Tang Mạc vội nói:

- "Tốt, tao móng của người cầm vào rất mẩy, nhưng người không cho ta thao tiểu bướm nộn, đại kê ba hấn nhện đã nhiều năm rất muốn thao bướm nộn."

Phồn Nguyệt mặt đỏ tới mang tai, nam nhân thói này luôn luôn dùng bộ mặt bình tĩnh, thành khuôn nói ra mấy câu mắc cỡ chết người. Phồn Nguyệt đứng dậy, đẩy nam nhân đang quẩn trên người ra:

- "Ta có việc, đi trước."

Giọng nói của Tang Mạc lập tức trở lên uỷ khuất:

- "Người lại muốn đi dạy nam nhân khác sao? Ta không muốn cái móng mình vừa thao xong lập tức lại bị người khác thao."

Nói xong, nam nhân càng không ngừng dùng đầu lưỡi liếm lưng Phồn Nguyệt, làm trong lòng hấn ngứa ngáy khó chịu, Phồn Nguyệt hừ nhẹ:

- " Ngoại trừ đầu đất như người, ai muốn dạy người khác chứ. Mau buông ra, ta mệt rồi, muốn về ngủ."

Tang Mạc không dây dưa với Phồn Nguyệt nữa, ngoan ngoãn thả hần đi. Nhìn bóng lưng Phồn Nguyệt, Tang Mạc cảm thấy mình đêm nay chưa tận hưởng, mặc dù thành công đem người ăn hết một nửa nhưng hần chưa có thoả mãn. Hần lấy một bộ y phục rách rưới từ ngăn tủ ra và mặt nạ nguyệt trang, lặc mình biến thành thị vệ xấu xí mấy ngày nay bị ối với bướm nộn của Phồn Nguyệt.

Từ trước tới nay khi thị vệ xấu xí đùa bỡn Phồn Nguyệt trên giường chưa từng cởi quần áo, nhiều nhất là lộ kê ba, vậy nên Tang Mạc cũng không lo lắng quốc vương đơn thuần chỉ tiếp xúc qua một nam nhân sẽ phát hiện ra thân phận của hần.

Phồn Nguyệt trần truồng đi trong hoàng cung không biết lát nữa mình sẽ trải qua chuyện gì, vẫn đắm chìm trong dư vị lỗ đít bị kê ba thao. Đừng nói chỉ mỗi Tang Mạc muốn thao tao bức, chính hần cũng rất muốn a, ân, phải chờ một chút mới được...

Về tắm cung ngồi một lúc, Phồn Nguyệt liền muốn ngủ, hần có chút không nỡ rửa đi hương vị giống đực trên người, đang do dự có nên tắm rửa hay không thì cửa tắm cung bị đẩy ra.

Đẩy cửa tiến vào là xú thị vệ, Phồn Nguyệt vượt ngực một cái, nuốt xuống tiếng kêu cứu. Tối nay xú thị vệ rất không bình thường, toàn thân là mùi rượu, hiển nhiên là uống say.

Phồn Nguyệt muốn đuổi hần ra ngoài, kết quả xú thị vệ như một con gấu ôm hần khóa trong ngực, ngửi mùi trên người Phồn Nguyệt, thương tâm nói:

- " Tiểu nhân đêm nay chờ thật lâu ngoài cửa, kết quả nhìn thấy vương gia thân thể trần truồng trở về, trong mộng đít còn chảy tinh dịch, vương gia tìm tân hoan sao? Vì cái gì hần có thể chơi người mà ta lại không thể? "

Phồn Nguyệt xuất hết khí lực từ khi còn bú sữa mẹ đẩy người ra, nói:

- " Bởi vì ta thích hần, không thích người. Từ nay về sau, người đừng xuất hiện trước mặt ta nữa. "

Trên gương mặt xấu xí của nam nhân lập tức lộ ra đau thương, trong lòng Phồn Nguyệt cũng rất loạn, bởi vì hần rất rõ ràng là mình căn bản không bài xích đối phương thân cận ôm ấp. Điều quá kì quái, rõ ràng trong đầu đều là khuôn mặt của Tang Mạc, nhưng vì sao khi bị xấu thị vệ ôm lại dễ chịu như lúc được Tang Mạc ôm...

Không đúng, Phồn Nguyệt khống chế mình, không cần quan tâm nam nhân quanh quẩn quanh người thương tâm. Nhưng mà, xú thị vệ căn bản không đi, dùng ngữ khí cầu khẩn nói:

- " Vậy... Để ta nhìn người, có được không? Mỗi lần đều là người dạng chân cho ta hầu hạ huyết dâm, đêm nay, ta muốn thấy thân thể của người, cởi quần áo ra cho ta xem một chút, lần này thôi, ta sẽ không quấy rầy người nữa. "

Phồn Nguyệt cúi đầu nhìn áo ngủ của mình, nội tâm giãy dụa không thôi. Hần cũng không ghét nam nhân này, lại đúng là mình thẹn với hần, hần chỉ là muốn nhìn thân thể của mình, vậy liền... thỏa

mãn hần lần này, dù sao chỉ là nhìn xem...trong đầu Phồn Nguyệt hiện lên liên tiếp mấy câu an ủi, cắn môi, cởi quần áo.

Thân thể trắng nõn, yếu điệu trần trụi trước mắt nam nhân, chỉ là phía trên hiện đầy dấu hôn tình sắc, núm vú bên trái vì bị Tang Mạc một mực ngậm trong miệng đùa bỡn, sưng không ra bộ dáng, đỏ như anh đào, so với bên phải lớn hơn một vòng, vừa so sánh, núm vú càng hiện ra hạ lưu dâm tiện.

Phồn Nguyệt bị ánh mắt lửa nóng của nam nhân nhìn chằm chằm cơ hồ chịu không nổi nhưng nghĩ nghĩ, để hần nhìn thấy vết tích trên thân thể mình cũng tốt, dạng này hần cũng đừng hi vọng.

Nhưng Phồn Nguyệt không nghĩ tới, bộ dạng này của hần lại kích thích hần tử đang say kia. Xú thị vệ nhào lên như sói đói, hung hăng chặn tứ chi Phồn Nguyệt, đầu lưỡi bắt đầu liếm láp thân thể hần.

Phồn Nguyệt cực lực phản kháng, nhưng thân thể hần chẳng biết tại sao mười phần hưởng thụ dụng chạm của nam nhân này, không chút nào lạ lẫm, ngược lại có loại cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Trang phục thị vệ thô ráp ma sát da thịt kiêu nộn, Phồn Nguyệt vừa đau vừa ngứa, bắt quá một giây sau bị ngược đãi da thịt liền bị nam nhân vừa ôn nhu vừa đói khát liếm láp, Phồn Nguyệt cực lực phản kháng, nhưng đối phương khí lực lớn, chỉ có thể bị ngăn chặn vũ nhục.

Phồn Nguyệt kích động hô to:

- “Thả ta ra, A ha... Không muốn như vậy, Ô Ô, thật thoải mái... Đừng, không thể...”

Xú thị vệ căn bản không nghe, đại thủ trên thân thể mỹ lệ vừa đi vừa vuốt ve, giống như muốn đem những nơi mình đã bỏ qua đều bù lại. Hắn đem nước miếng ướt một thân Phồn Nguyệt, mùi rượu cũng ám lên hắn, đầu lưỡi không biết thỏa mãn liếm láp cái mông Phồn Nguyệt, cắn hắn đến xuất hiện mấy dấu răng. Phồn Nguyệt cảm giác mình bị một con Đại Lang Cầu liếm tới liếm lui, rõ ràng nên buồn nôn thống khổ, nhưng thân thể lại cực kỳ thoải mái. Phồn Nguyệt vốn cho rằng đêm nay mình chạy không thoát, không nghĩ tới xú thị vệ đem hắn lật qua lật lại bỏ ỉn nhiều lần kia lại dừng lại, không có tiếp tục xâm phạm hắn.

Sau khi thị vệ rời đi, Phồn Nguyệt ôm chặt chăn mền, muốn đi tẩy một thân đầy nước bọt, lại không có chút khí lực nào.

Thật tình không biết, sau khi xú thị vệ trên giường hắn xong xoay người liền biến thành Tang Mạc.

Tang Mạc thở ra một hơi, mặc dù làm như vậy có liên quan tới sở thích ác liệt của mình, nhưng cũng là cái cớ cho thị vệ mất tích. Vạn nhất ngày nào đó Phồn Nguyệt đột nhiên nhớ tới xú thị vệ, tìm không ra người, hắn sẽ lộ mất. Trải qua một đêm này, Phồn Nguyệt hẳn là sẽ không muốn cùng thị vệ xấu xí gặp lại nữa.

4. Chương 4: Dùng Phương Pháp Tuyển Vương Phu Dâm Đãng, Trước Mặt Mọi Người

Dùng phương pháp tuyển vương phu dâm đãng, trước mặt mọi người bị đại kê ba thao toàn thân, điên cuồng mài miệng bức, bắn bắn tao bức (vô sỉ tao gọi lộng bắn một đám nam nhân, công quay ngựa)

Phồn Nguyệt sáng ngày hôm sau không dậy nổi, đối ngoại cáo ốm, không xuất hiện trên triều đình. Hắn ngủ một giấc đến giữa trưa, mơ hồ tỉnh lại, tay quơ một cái trên giường, lại bắt được một đồ vật mềm đàn, trước kia chưa từng gặp qua. Đặt trong tay bóp nửa ngày, Phồn Nguyệt vẫn không nhận ra là cái gì. Đang nghi hoặc, Lạc Tinh mang theo hộp cơm vào cửa, nhân nhạ nói:

- ” Nghe nói người bệnh, ta đến xem.”

Phồn Nguyệt nào có nửa phần thần sắc có bệnh, có mấy phần mệt mỏi, lưỡi biếng cũng mang theo xuân sắc, giống mèo con phát xuân được thỏa mãn, vẻ mặt no đủ, tinh thần phấn chấn. Hắn mở hộp cơm ra, bên trong có bánh đậu xanh hắn thích uống nhất, Phồn Nguyệt thỏa mãn uống, kể cho Lạc Tinh nghe việc tối hôm qua mình chạy tới viện tử của người được ứng cử làm việc kia.

Lạc Tinh im lặng, nhin không được chế giễu hắn:

- “Người Ngũ Hành thiếu nam nhân sao, tao thành dạng này, quả thực khiến cho vương thất mất mặt.”

Phồn Nguyệt cắt một miếng bánh đậu xanh, nói:

- ” Khiến vương thất mất mặt không phải chính là người sao?! Người cá tính lãnh cảm. Trong vương tộc song tính nhân, ai mà không phải vưu vật trên giường, chỉ có người là không được. ”

Huynh đệ hai người rầu ria đối nhau vài câu, Phồn Nguyệt đột nhiên nhớ tới Lạc Tinh tương đối rành mấy đồ vật bằng môn tà đạo, liền lấy đồ vật kia ra, hỏi:

- “Người biết đây là cái gì không?”

Lạc Tinh nghiên cứu trong chốc lát, nói một cách chắc chắn:

- " Là mặt nạ da người."

Phồn Nguyệt sững sờ, sao nó lại xuất hiện trên giường mình? Người nằm trên giường hần... Chỉ có thị vệ xấu xí, rất có thể là hôm qua thời điểm hần giãy giữa đã trao rớt, nói cách khác, khuôn mặt xấu xí của xú thị vệ là giả?

Kêu người đi phế cung tìm, quả nhiên không thấy bóng dáng xú thị vệ đâu, hần rớt cuộc là ai?

Phồn Nguyệt nghĩ đến chuyện này, càng thêm phiền lòng, liền ra tắm cung tản bộ, không tự giác liền tới chỗ ở của Tang Mạc. Nghĩ đến Tang Mạc coi như lớn lên đẹp trai, tâm tình Phồn Nguyệt lập tức khá hơn, tối hôm qua cảm giác hần mang lại cho mình thực sự quá kích thích, một hồi nhớ song huyết liền ngứa, tự nhiên: bản thân tâm tình không tốt, sao không tìm Tang Mạc đến một phát, thoải mái một buổi trưa.

Không ngờ, sau khi vào cửa chỉ có cung nhân đang quét tước, hỏi người bên dưới, ra là tất cả người ứng cử đều đi học quy củ để tránh ngày mai trước điện xảy ra sai lầm. Phồn Nguyệt để nhóm cung nhân lui ra, ngồi ở trong phòng chờ Tang Mạc. Mông lớn dán lên cái giường hôm qua hai người vừa lăn lộn qua, cảnh tượng bị tráng hần ép dưới thân thao làm chiếm hết đại não, Phồn Nguyệt lại bắt đầu phát tao.

Hần cởi ngoại bào, trần như nhộng nằm dài trên giường, dùng sức hút lấy chăn mền vừa gấp xong. Giống như trên đó thật sự có hương vị của Tang Mạc, Phồn Nguyệt thoải mái lắc lắc cái mông, huyết đâm lại bắt đầu chảy nước, bên đùi ẩm ướt dính dính không thôi. Hần thực sự nhịn không được, vụng trộm mở ra ngăn tủ của Tang Mạc, muốn trộm y phục của hần ra tự an ủi. Kết quả cửa tủ vừa mở ra, rơi ra ngoài đầu tiên là một bộ thị vệ phục. Phồn Nguyệt biến sắc, lại đi đến đầu tủ mở ra, quả nhiên tìm được mặt nạ da người kia.

Xú thị vệ là Tang Mạc, Phồn Nguyệt trong lúc nhất thời vừa lo vừa vui.

Vui chính là mở ra thân thể đâm dăng chi môn của mình đồng thời người ra sức phục thị mình mấy ngày nay và vương phu tương lai mình coi trọng là cùng một người. Khó trách tối hôm qua xú thị vệ có thể cho hần cảm giác quen thuộc, mặc dù là bị cưỡng bách, cũng không cảm thấy quá khó chịu. Vừa nghĩ tới Tang Mạc trước đó dùng gương mặt xấu xí nằm ở dưới chân liếm bú cho hần, Phồn Nguyệt liền run chân đến đứng không vững, người này thật đáng ghét, thế mà lại yêu thương thân thể của mình, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Lo chính là Tang Mạc thay đổi thân phận, nhọc lòng tiếp cận mình, tất nhiên là có mục đích. Nếu như Tang Mạc chỉ muốn cơ thể hần, vậy còn có thể nói, còn nếu có mưu đồ khác...

Phồn Nguyệt xoắn xuýt trong chốc lát, rốt cục ra chủ ý.

Mặc kệ như thế nào, lấy Tang Mạc làm vương phu, hần chắc chắn phải có được, đối phương là nam nhân đầu tiên hần phải lòng, cũng là nam nhân đầu tiên khiến hần nhấm nháp vui thích, hần làm sao có thể buông tay. Thêm nữa, Lâu Lan quốc cũng không phải quả hồng mềm, đến lúc đó gặp chiêu phá chiêu là được.

Phồn Nguyệt đạt được đáp án, liền trả đồ vật của Tang Mạc trở về nguyên dạng. Nhưng đột nhiên nhìn thấu thân phận của hần, Phồn Nguyệt vẫn có chút không kịp phản ứng, sợ lưu lại nữa sẽ lộ tẩy, đành phải lắc lắc tao mông không được thỏa mãn về tắm cung của mình.

Cũng may ngày thứ hai chính là ngày cuối cùng tuyển vương phu, tất cả người ứng cử cùng nhau đến trên đại điện để quốc vương lựa chọn, chỉ cần quốc vương nguyện ý là có thể đồng thời lưu lại mấy người.

Phồn Nguyệt hất lên một kiện sa dài tử sắc thêu ngàn hoa, vai lộ hết, nửa lồng ngực lộ trần, bắp đùi tuyết trắng thon dài theo bước đi như ẩn như hiện, tất cả mọi người bên dưới đều choáng váng.

Phồn Nguyệt đi đến trước mặt Tang Mạc, thấy bộ dáng nam nhân kia cố ý giả ngốc, nhịn không được cười ra tiếng. Hần dám khẳng định, đối phương sớm đã biết mình là quốc vương của Lâu Lan quốc, đúng thật có thể giả trang.

Phồn Nguyệt quay người lại, trở lại ngồi trên ghế cao, đưa tay buông màn tơ trước ghế xuống, thanh âm xuyên qua lụa mỏng truyền tới, có chút phiêu phiêu miếu miếu, lại mịn như nước:

- “Đề mục của các người hôm nay chính là... Ai có thể chỉ dùng kê ba, mà dưới tình huống không cầm vào, đem cô vương đưa bốn đến tao gọi không ngừng, lỗ đít tao hoà cùng một lúc triều thổi là có thể lưu lại.”

Bên dưới, đám nam nhân trong nháy mắt bốc quang lang, coi như không thể lưu lại, có thể một lần dùng kê ba đưa bốn quốc vương- mỹ nhân tuyệt sắc như thế, cũng là chuyện tốt khó cầu suốt đời.

Phồn Nguyệt nghe tiếng đám người không nhẫn nại được hít khí, cảm thấy có ý tứ, cánh tay ngọc duỗi ra khỏi rèm, ngón tay khẽ động, chỉ vào Tang Mạc nói:

- “Bắt đầu từ hần đi. ”

Tang Mạc nhanh chân đi ra sau rèm, hai ba cái cởi quần, vênh lên đại kê ba phân lượng mười phần hướng Phồn Nguyệt đi đến. Dưới hông, đại kê ba hùng dũng oai vệ lắc lư như đại tướng quân trên chiến trường. Có trời mới biết Phồn Nguyệt có mơ tưởng niệm căn đại kê ba này như thế nào, đêm qua đều vì nó mà hần mất ngủ. Mắt thấy trên khuôn mặt tuấn lãng của nam nhân mang tiểu dung hướng mình đi tới, thân thể Phồn Nguyệt đang nửa nằm lập tức mềm như không xương trên giường êm, hai gò má ửng hồng, sóng mắt doanh doanh.

Tang Mạc không có trêu chọc hạ thể mẫn cảm của Phồn Nguyệt trước, mà là đứng bên cạnh hần, đem kê ba chống đỡ bên miệng Phồn Nguyệt, hướng phía trước đỉnh một cái, đại quy đầu lập tức đẩy ra cặp môi thơm đỏ chói của Phồn Nguyệt, nam nhân không có đi vào, cũng không để ý Phồn Nguyệt có há miệng không, chính là dùng tính khí không ngừng mà vuốt ve bờ môi hần, ôn nhu như tay của người yêu. Mùi giống được cực nồng khiến trong mắt Phồn Nguyệt ẩm ướt càng nhiều, nhịn không được thè lưỡi liếm đại quy đầu của nam nhân. Hương vị mặn chát làm người ta nghiện, trong cổ họng Phồn Nguyệt tràn ra tiếng rên rỉ, ngắt ngắt đầu truy đuổi kê ba, miệng nhỏ bọc lấy mũi nhọn kê ba lạng quạng hút lấy.

Tang Mạc nhìn dáng vẻ Phồn Nguyệt thêm ăn lại ngây ngô, mềm lòng sờ lên đầu hần, lập tức lại đem kê ba rút ra, nước bọt hợp thành một sợi tơ bạc, dính ngay chỗ giữa hai người, nhìn vô cùng sắc tình. Bỗng nhiên mất kê ba, Phồn Nguyệt bắt mẫn lên án:

- “Sao lại đem kê ba lấy đi, người ta còn chưa có ăn đủ, ăn ngon... Còn muốn ăn kê ba.”

Những tuyến thủ khác nghe được kém chút chảy máu mũi, đường đường là quốc vương hạ thể mà lại khẩu giao cho tiểu tử ngốc kia, còn chưa đã ngứa nói không ăn đủ kê ba. Lát nữa, quốc vương có thể ăn của mình không?

Sau rèm lại truyền tới giọng nam trầm thấp dễ nghe:

- ” Tao miệng này của quốc vương còn phải mở để rên rỉ đấy, không thể dùng kê ba chặn được, đem đến tiểu nhân để quốc vương ăn đủ.”

Ánh mắt Phồn Nguyệt đảm đảm, di động theo kê ba, miệng còn chưa khép lại, một bộ si hán chờ ăn. Tang Mạc cười một tiếng, kê ba thuận theo cái cầm ướm át của Phồn Nguyệt, sắc tình trượt đến trên cổ của hần. Cái cổ thiên nga trắng nõn bị đại kê ba tùy ý đưa bốn, dán lên cằm Phồn Nguyệt, Phồn Nguyệt thêm ăn thỉnh thoảng vươn đầu lưỡi liếm láp hai lần.

Lúc này mới chỉ là tiền hí, Phồn Nguyệt đã ướt thân, trên giường êm đều là nước. Đôi chân dài thẳng tắp khó nhịn giấy đưa, như mỹ nhân ngư rời khỏi nước. Tang Mạc không nóng không vội, kê ba đi đến lồng ngực mỹ nhân, quy đầu nhắm ngay đầu vú lớn đỏ tươi ép làm, Phồn Nguyệt lập tức thoải mái mà rên rỉ lên:

- ” A... Đại kê ba thao cái vú, thật tuyệt... Tao vú của quốc vương bị xú nam nhân giữ, A ha... Muốn hồng, a, không cho phép ngừng, đâm nát ta...”

Phồn Nguyệt vừa gọi, kê ba của Tang Mạc lại lớn hơn một vòng, ép làm càng càng hung ác, kê ba đụng chạm cái vú Phồn Nguyệt, sữa thịt cùng núm vú đều không thể may mắn thoát khỏi, vú mềm đỏ lên một mảng lớn.

Phồn Nguyệt bị làm cho cực tào, thanh âm êm tai tự mang mị hoặc, lời nói thô tục lại nhiều, trêu chọc đến kê ba của đám nam nhân phía dưới không thể chơi được mỹ nhân cứng đến nổi phát đau.

Tang Mạc cảm thán:

- " Điểm mẫn cảm trên người bệ hạ cũng thật nhiều."

Phồn Nguyệt đẹp đến mức một mực dâm khiêu, muốn cho Tang Mạc kiểm tra mông lớn ướt đầm của mình, nghĩ đến quy định mình bày, chỉ có thể dùng kê ba chơi, đành phải bất đắc dĩ coi như thôi. Tang Mạc rõ ràng có thể trộm hân, nhưng đối phương cố ý tra tấn hân, một thân tao thật không động vào.

Tang Mạc đùa bỡn rất tỉ mỉ, kê ba ngay cả cái rốn Phồn Nguyệt cũng không tha, đỉnh mào cái hang nhỏ kia, Phồn Nguyệt bị làm đến vừa đau vừa ngứa, liễu mạng lắc mông nghênh hợp nam nhân va chạm. Phồn Nguyệt vặn eo lắc cái mông, tao dịch từ bên trong bướm lại xối ra, phun tung toé trên giường, thậm chí còn bắn lên đùi Tang Mạc.

Tang Mạc cảm nhận được trên đùi ẩm ướt, thấp giọng nói:

- " Thủy nhi của Bệ hạ đều đem chân ta làm ướt, vẫn còn phun ra này, thật tao đến phun nước, còn dễ nhìn hơn nước suối phun."

Phồn Nguyệt một thân mồ hôi, hờn dỗi:

- "Còn không phải tại người, a a... Điểm nhẹ, ân a, người muốn giết chết ta sao, bướm thật ngứa, A ha, mau để ta triều thổi, muốn ngứa chết rồi..."

Hai người không che giấu âm thanh tán tỉnh chút nào khiến những người ứng cử khác nghe được hô hấp thô trọng, tròn mắt đều sắp trừng rớt, muốn xuyên qua màn tơ dòm ngó xuân sắc trong đó, mơ hồ có thể nhìn thấy cái bóng, kia là chân quốc vương nâng lên sao, thật là tao...

Đúng lúc này, hình như Phồn Nguyệt bị làm đến quá kích động, một chân nòn nà vươn ra ngoài màn tơ, trước mắt mọi người kịch liệt lúc ẩn lúc hiện, có thể thấy được chủ nhân xoay đến có bao nhiêu sóng.

Mặc dù chỉ có một chân, nhưng cũng đủ dẫn tới vô số mơ màng, trắng như bạch ngọc, tú mỹ tinh xảo, khiến cho người ta nhìn không được muốn thả trong miệng cắn thận liếm, còn có cẳng chân kia cảm giác rất linh hoạt...

Đang lúc đám người nhìn đến nhập thần, bàn chân kia lại bị đại thủ của nam nhân kéo trở về, bên trong truyền đến tiếng kêu dâm mị:

- " Không muốn, a a... Kê ba đừng phải bướm nộn, nói, ha ha... Không cho phép cắm vào, a, thoải mái chết ta, xú nam nhân, người phạm quy..."

Tang Mạc tay cầm kê ba nhanh chóng ma sát lên tao bướm Phồn Nguyệt, trầm giọng nói:

- " Không có phạm quy, tiểu nhân cũng không có cắm vào, chỉ ma sát ngoài miệng bướm của bệ hạ, hô..... Bướm của Bệ hạ đẹp muốn chết, thật mẹ nó muốn thao vào, nga, bướm dâm kẹp dương vật, bệ hạ cũng muốn ăn đại dương vật sao?"

Chỉ là ma sát kịch liệt ở lối vào, cảm giác đã quá muốn mạng, đem dâm tính Phồn Nguyệt sở hữu đều câu ra tới, lại không cho hân thỏa mãn, dục vọng chồng chất, Phồn Nguyệt bị buộc đến nước mắt chảy ròng. Hân chỉ có thể dùng sức hướng dương vật nam nhân đâm đâm, vong tình dâm kêu:

- " A ha..... Bướm thật thoải mái, lại dùng lực một chút, nga a..... Đại dương vật hảo bổng, nga, phun..... Tao quốc vương triều thổi rồi....."

Song huyết đồng thời phun ra dâm thủy, dương vật cũng bắn, trong nháy mắt, Phồn Nguyệt sáng đến thiếu chút nữa hư thoát. Mà Tang Mạc đã ghen thật lâu, nhìn khuôn mặt Phồn Nguyệt khi cao trào lại tự mình tuốt vài cái, đối diện tao huyết Phồn Nguyệt liền bắn ra.

Tao bức bị phun tinh, Phồn Nguyệt kích động lại lần nữa cao giọng:

- " Nga, ai cho người bắn lên bướm nộn, ân ha..... Tao bức thật thoải mái, tinh dịch thật nhiều....."

Hai người chơi đến sáng, hoàn toàn quên mất phía dưới còn có rất nhiều người đang nghe, dương vật của đám nam nhân kia không lợi hại bằng Tang Mạc, nghe hai người cùng động, cũng đã bắn ra, vừa sáng vừa chặt vật.

Phồn Nguyệt ngừng lại trong chốc lát, nhìn chằm chằm đôi mắt Tang Mạc, tao lãng mà nói:

- "Người tiếp theo."

Ánh mắt Tang Mạc phát lạnh, tay sờ lên bướm đêm dính tinh dịch của Phồn Nguyệt, hỏi từng chữ:

- "Bệ hạ chắc chắn chưa?"

Phồn Nguyệt trong lòng cười trộm, nhìn một cái, ghen rồi sao, ánh mắt kia hung ác như dã lang, quả nhiên không phải để đối phó. Phồn Nguyệt thuận thế khép lại chân, kẹp lấy tay Tang Mạc, dùng móng vuốt cạo vài cái, cười hỏi:

- "Người không muốn ta bị người khác chạm vào sao?"

Tang Mạc đen mặt gật đầu, nói:

- "Đương nhiên"

Phồn Nguyệt ha ha cười ra tiếng, nghịch ngợm mà xoắn chân lẫn lộn bàn tay to của Tang Mạc, ôn nhu nói:

- "Được, chọn người."

Vì thế, dưới mắt trông mong của mọi người chỉ chờ tới một câu của quốc vương:

- "Nam nhân đầu tiên làm cho cô vương quá sung sướng, còn bắn tinh dịch lên móng vuốt của cô vương, tao bức đều bị làm bắn, dính dính khó chịu, khảo hạch kế tiếp liền hủy. Nga, dương vật của Tang Mạc thật lợi hại, cô vương bị hấn thao phục, vương phu chính là hấn."

Mọi người một mảnh oán hận, nhưng quốc vương quyền uy, ai cũng không dám khiêu khích, Phồn Nguyệt lại sai người thưởng bạc cho bọn họ, thích mỹ nhân cũng có thể vào cung chọn, mọi người lúc này mới vừa lòng.

Trong đại điện còn lại Phồn Nguyệt và Tang Mạc, Phồn Nguyệt không đề cập đến việc thị vệ xấu xí một câu nào, nói với Tang Mạc:

- "Ngày mai là đại hôn của chúng ta."

Tang Mạc ôm mỹ nhân vuốt mồ hôi, nhẹ giọng hỏi:

- "Vậy đêm mai là có thể thao bướm?"

Phồn Nguyệt đắm hấn, dối nói:

- "Đáng ghét, cả ngày chỉ nghĩ những việc này."

Tang Mạc cười khê:

- "Nghĩ đến việc này không phải là bệ hạ sao? Còn chưa có chung tuyền đã nhận không được tìm ta thao lỗ đít, tuyền xong rồi càng là gấp không chờ nổi muốn đại hôn, chẳng lẽ không phải tao bức chịu không nổi tịch tịch, muốn dương vật ai thao?"

Phồn Nguyệt bị hấn chọc trúng tâm tư, mặt có chút hồng, nhưng vẫn nói cố:

- "Được cô vương thích đại dương vật, đó là phúc khí của người."

Tang Mạc liên tục vắn dạ, ôm quốc vương bệ hạ ngon miệng lại lần nữa lần lên giường.

Buổi chiều, Tang Mạc ra cung, trở lại chỗ ở của mình thu dọn đồ đạc. Kết quả tuyền phu sớm đã công bố thiên hạ, tin tức vương thành truyền đến càng nhanh, đầu đường cuối ngõ đều truyền khắp.

Thời điểm Tang Mạc trở về, ngoài ý muốn thấy nam tử mặc hắc y ngồi trong phòng hấn. Nam tử có tướng mạo thật đẹp, nhưng so với Tang Mạc anh tuấn như ánh mặt trời, diện mạo hấn có vài phần hung hãn hung ác, đặc biệt về mặt của hấn nhìn như rất khó chịu.

Tang Mạc cười hỏi:

- "Người tới làm gì?"

Nam tử hừ lạnh:

-” Biết rõ còn cố hỏi. Tang Mạc, đại hoàng huynh, vì để lấy được đồ liên hiệp thân làm vương phu, thủ đoạn không biết xấu hổ như vậy đều dùng tới. Bất quá người cũng không thiệt thòi chút nào, nghe nói quốc vương là đại mỹ nhân, hai người đều là song phương tài giỏi, đệ đệ thật là bội phục.”

Tang Mạc cũng không tức giận, nhàn nhạt nói:

-“Ta thiêm dương quái khí, sao người biết ta đi làm vương phu chính là vì lấy dốt, người muốn nhưng không có nghĩa là ta cũng muốn.”

Nam tử khinh thường nói:

-” Nói dễ nghe, đừng diễn nữa, người không muốn thì sẽ ngàn dặm xa xôi đi vào Lâu Lan sao? Đừng đắc ý quá sớm, hươu chết về tay ai, vẫn chưa biết đâu.”

Nói xong, nam tử vội rời đi, để lại Tang Mạc một mình, bất đắc dĩ thở dài.

5. Chương 5: Hôn Lễ Dâm Đăng, Xem Mông Và Dâm Huyết Để Tìm Nương Tử...

Hôn lễ dâm đăng, xem mông và dâm huyệt để tìm nương tử, đừng quần liếm dương vật bị bắn lên mặt (tao bức bị khối băng chặn, trong yến hội tao liếm, Vương gia lãnh đạm bị người tùy tiện sờ)

Tang Mạc nhìn bóng dáng đệ đệ, cũng thực đau đầu. Tuy rằng ngay từ đầu, hắn xác thật là vì hoàn thành nhiệm vụ mới đến Lâu Lan, nhưng khi nhìn thấy Phồn Nguyệt, đặc biệt là sau khi chiếm hữu hắn, nhiệm vụ đối với hắn mà nói là có thể có có thể không, Phồn Nguyệt mới là quan trọng nhất. Phân phó thủ hạ nghiêm mật giám thị hướng đi của đệ đệ, sau khi giao lại một số việc cần chú ý, Tang Mạc liền trở về vương cung.

Từ khi tuyển chọn vương phu bắt đầu, vương thất đã chuẩn bị hôn lễ, cho nên mặc dù Phồn Nguyệt yêu cầu ngày mai liền thành thân, trong cung cũng chưa từng có rối ren, hết thấy đều gọn gàng ngăn nắp mà an bài, khắp nơi đều trang điểm vô cùng vui mừng.

Phồn Nguyệt ở trong cung chờ Tang Mạc, thời tiết nóng bức, hơn nữa Phồn Nguyệt từ nhỏ dâm tao, khi hắn thấy Tang Mạc căn bản không có mặc quần áo. Tang Mạc tiếp được thân thể trần trụi nhào vào trong lồng ngực, tùy ý mà niết mông hắn, cười nói:

- “Không cho ta thao còn tới ghẹo ta.”

Phồn Nguyệt treo trên cổ Tang Mạc làm nũng:

- ” Người ta nhìn thấy người liền không muốn mặc quần áo, không chế không được, mới không phải cố ý. Tướng công, muốn thao lỗ đít không, đem nó thao đến lỏng...”

Tang Mạc tất nhiên sẽ không cự tuyệt, đem quốc vương bề hạ hoang dâm vô độ ôm đến trên giường ban ngày tuyên dâm.

Lâu Lan dân phong phóng khoáng, không có nhiều quy củ như trung thổ, đêm trước đại hôn, Tang Mạc và Phồn Nguyệt cùng ngủ trên một cái giường, hoang đường mà lẩn lộn một đêm, trừ bỏ không thao tiểu tao bức, còn những sự việc cảm thấy thẹn khác đều làm tới.

Ngày thứ hai đại hôn cũng không phải là vô cùng trang trọng, nhưng lại phi thường náo nhiệt. Mặc dù hôn lễ Lâu Lan từ buổi chiều mới bắt đầu, nháo đến buổi tối, mới thả cho tân nhân vào động phòng.

Ngay từ đầu Hôn lễ, Tang Mạc đã bị ngăn ở cửa tấm cung, qua một hồi lâu mới cho hắn vào. Nhưng mà mới vừa vào cửa, hắn đã bị cảnh tượng trong phòng dọa sợ ngây người. Trước mặt hắn là một loạt giường nhỏ bị màn lụa che khuất, tất cả người bên trong đều trần trụi hạ thể cao cao vênh mông lên, dùng cái mông trắng bóng chống đỡ sa màn, toàn bộ hạ thân đều bại lộ bên ngoài, thân trên lại giấu trong giường.

Lạc Tinh đứng bên cạnh, hiển nhiên là người đi theo Phồn Nguyệt hoàn thành hôn lễ. Hắn vẫn như cũ tùy hứng mà bọc lụa trắng, phía trên thêu đồ án hoa lệ kim sắc, so với một loạt môn đồ loại kiểu dáng kia, Tang Mạc ngược lại cảm thấy Lạc Tinh càng có điểm đẹp mắt hơn, ít nhất sẽ không cay đôi mắt. Lạc Tinh nhìn vương phu vẻ mặt bất đắc dĩ, khuôn mặt nhỏ lạnh băng cũng không khỏi nổi lên nét cười nhạt, ngân nga nói:

- " Người phải thông qua quan sát cái môn những người này tìm ra người sẽ thành thân với người, tìm sai sẽ phải chịu phạt."

Tang Mạc cũng không do dự, lập tức đi đến người đầu tiên bên trái, duỗi tay đùa bỡn hai cánh môi âm hộ của mỹ nhân, cười khê:

- " Bảo bối nhi, người bày ra bộ dáng thiếu thào như vậy làm ta không muốn tiếp tục hôn lễ, chỉ muốn thào người."

Mỹ nhân như cũ không lộ mặt ra, xoắn lẳng môn theo động tác của Tang Mạc, tao bức vì nam nhân mà đã thủy nhi vây quanh, tích tích tháp tháp mà chảy xuống, tao môn tuyết trắng phiếm ra màu đỏ, sắc tình tới cực điểm. Thanh âm Tinh tế từ giường truyền ra:

- " A, vương phu chơi huyết nhi thật thích, ân ha..... Nô gia đương nhiên nguyện ý bị vương phu thào bức, nhưng quốc vương sẽ tức giận..... Ân ha, thật thoải mái, nô gia trước nay không bị làm cho sướng như vậy, thật muốn đi hầu hạ vương phu....."

Mỹ nhân nhỏ giọng gọi giường, tuy dễ nghe, lại có loại cảm giác dâm tiện. Lạc Tinh ở một bên nhàn nhạt nói:

- " Vương phu chọn sai."

Tang Mạc cười nhẹ:

- " Thật sao? Nhưng ta lại thích vị mỹ nhân môn lớn này, ân..... Tao huyết sở lên sướng cực kỳ, liền hấn đi, trước để ta thào đủ, chúng ta lại nói trừng phạt."

Nói xong, Tang Mạc thật sự móc ra côn thịt lớn, giống ngày ấy ở trên đại điện, nhanh chóng ma sát tao bức mỹ nhân, còn dò hỏi:

- " Lẳng bức trước kia bị người thào chưa, nhìn còn rất nộn, không biết còn mới không?"

Thân thể mỹ nhân cương một chút, tựa hồ có chút không tình nguyện, ngữ khí trở nên sốt ruột:

- " Không mới, ân..... Vương phu không cần, ha a..... Tao bức bị thật nhiều nam nhân thào, đều thào ô uest, vương phu đừng dừng, nga, không thể..... Vương phu là của quốc vương, sao có thể chạm vào nô gia, a..... Đồ dâm tiện, từ bỏ, quá thoải mái....."

Tang Mạc mỉm cười nói:

- " Nhưng ta chính là thích người a, thoải mái là được, ô uest cũng không sợ....."

Mỹ nhân trên giường cuối cùng cũng không giả vờ nổi nữa, xoay người một cái xoắn lên màn lụa, lộ ra khuôn mặt diễm lệ khuynh quốc khuynh thành, nhưng không phải là Phồn Nguyệt. Quốc vương bệ hạ mỹ diễm hai má ửng đỏ, trong đôi mắt đẹp nước mắt lưng tròng, đắm bở ngực cường tráng của nam nhân tức giận:

- " Sao người có thể như vậy, tùy tiện một ả dâm tiện liền mê hoặc được người, ta không tốt sao, nhân gia từ đầu tới cuối đều là của một mình người, vẫn luôn chờ cho người thào....."

Tang Mạc bật cười, đem xinh đẹp nhân nhi như hoa ôm vào trong ngực, nói:

- " Ngốc, người cho rằng tùy tiện biến giọng là có thể lừa gạt ta sao? Môn ai có thể tao như người, kiêu như người? Nhìn qua đại môn và tiểu lẳng bức, ta liền biết là người, tao bảo bảo của ta."

Phồn Nguyệt lập tức hết giận, ngược lại cảm thấy mình có điểm ngốc, cư nhiên giả giọng lừa gạt nam nhân, còn tưởng rằng đối phương bị mình lừa, trái lại ăn dấm bậy, thật cảm thấy thẹn.....

Tang Mạc chỉ vào đại dương vật nhếch lên của mình, nói:

- " Bảo bối nhi, người chọc ra họa, người nói thể nào làm?"

Phồn Nguyệt hừ lạnh:

- "Cứ như vậy mà đi ra ngoài, biểu hiện một chút uy phong vương phu."

Tang Mạc bất đắc dĩ, may mắn quần rộng thùng thình, hần cũng không quá mất mặt. Phồn Nguyệt thay đổi hỉ phục, bị Tang Mạc kéo ra cửa. Hai người bọn họ đi đến hậu hoa viên, một đám người trẻ tuổi đang canh giữ ở nơi đó, hiển nhiên là trạm kiểm soát thứ hai. Tang Mạc còn chưa kịp phản ứng, đã bị vài tiểu tử xô xô đẩy đẩy mà giở trò, trong đó một người lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai kéo ra lưng quần Tang Mạc, ném đồ vật vào đũng quần Tang Mạc.

Tang Mạc vẻ mặt khiếp sợ bị đẩy lùi tại chỗ, Phồn Nguyệt đỏ mặt mà nhìn hần, mi mục hàm tình, nói:

- "Cái bọn họ ném vào chính là một khối ngọc thạch nhỏ, ta phải dùng miệng đem nó cắn ra..... Tướng công, dương vật rất khó chịu phải không, ta liếm cho ngươi bần."

Nói xong, Phồn Nguyệt nửa điểm không bận tâm hình tượng quốc vương, quỳ gối dưới háng Tang Mạc. Những người đó đều thức thời mà quay người đi, thân phận Phồn Nguyệt và Tang Mạc rất tôn quý, này nếu là người bình thường, nhóm bạn tốt khẳng định sẽ không bỏ qua tân nhân.

Ánh mắt Tang Mạc tràn ngập nhu tình mà nhìn Phồn Nguyệt, thấp giọng nói:

- "Bảo bối nhi hảo hảo liếm, đại dương vật muốn tao miệng nhi ngươi muốn chết."

Phồn Nguyệt dùng miệng cưỡi quần Tang Mạc, bớt thời giờ trả lời:

- "Đại dương vật hảo sắc, tối hôm qua ngươi ta đã hàm cả đêm, giờ lại muốn thao miệng người ra."

Tang Mạc nhớ lại tối hình ảnh lửa nóng hôm qua, dương vật lại trương đại một vòng. Đêm qua hai người nháo xong, hần nói giỡn để Phồn Nguyệt ăn dương vật hần ngủ, kết quả tiểu tao hóa cư nhiên đáp ứng. Sáng nay vừa dậy đã thấy Phồn Nguyệt gối lên trên đùi hần ngủ đến vô cùng ngon, đôi mắt còn có vài phần hồn nhiên, nhưng miệng nhỏ lại hàm chứa dương vật thô dài của nam nhân, không động miệng, hút bực vài cái, dâm dăng đến làm người muốn thao chết hần.

Khối ngọc trong đũng quần thực may mắn không có rơi xuống, ở vị trí rõ ràng. Nhưng mà Phồn Nguyệt căn bản không quản, phụng thị căn uy vũ của nam nhân mà liếm lên. Trong cổ họng Phồn Nguyệt tràn ra rên rỉ thỏa mãn, có thể thấy được hần ăn thịt bồng đến có bao nhiêu thoải mái. Đầu lưỡi linh hoạt từ mã mất liếm đến hệ rễ, đôi tay phối hợp trao đổi dẫn dắt của nam nhân. Ngoạn đủ rồi, hần lại thay đổi động tác, dùng miệng phun ra nuốt vào thịt cầu, tay nhỏ lột động dương vật....."

Tang Mạc dung túng Phồn Nguyệt trêu chọc thịt căn của mình, trên mặt ra một tầng mờ mờ. Phồn Nguyệt hút liếm thế nào cũng cảm thấy ném không đủ, quả thực điên cuồng vì đại dương vật của nam nhân, tao bực vẫn luôn chảy dâm dịch, ướt lặc cộc khó chịu muốn chết, khiến Phồn Nguyệt nhìn không được vén lên quần áo, lộ ra đại môn trắng nõn tròn trịa, một bên ăn dương vật, một bên lắc môn.

Sau đó, Phồn Nguyệt dứt khoát ngồi trên chân nam nhân, phun ra nuốt vào dương vật đồng thời ở trên chân nam nhân ma sát tao huyết, sẵn đến nước mắt chảy ròng. Tang Mạc đè lại đầu tao mỹ nhân, dùng sức mà tiến lên, ngón tay còn đi trêu chọc môi đỏ của Phồn Nguyệt chảy ròng nước bọt, đến khi cao trào, hần đem dương vật từ trong miệng Phồn Nguyệt rút ra, đem nùng Tinh bắn toàn bộ lên mặt hần.

Phồn Nguyệt bị bắn đến thân thể run rẩy, miễn cưỡng mà ngậm khối ngọc kia, khi Tang Mạc đứng dậy. Một đám người thấy phía sau không có động tĩnh, liền quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện quốc vương cư nhiên bị bắn một mặt Tinh dịch. Thiên a, quốc vương là yêu vương phu đến bao nhiêu mà có thể nguyện ý quỳ xuống đất liếm dương vật cho đối phương, còn để Tinh dịch bắn đầy mặt.

Phồn Nguyệt gót chân chênh vênh. lại đơn giản xoa xoa mặt, kéo thân thể đầm đìa mờ mờ cùng Tang Mạc tiến về phía trước. Phía trước lại không có chướng ngại kỳ quái gì, hai người thuận lợi mà bá đường thành thân, hoàn thành nghi thức.

Bất quá, sau đó còn phải mở tiệc chiêu đãi khách khứa. Dựa theo quy củ, vương thượng và vương phu phải cùng khách khứa đem rượu ngon hoan, chơi đùa. Bất quá muốn nhập động phòng trước mà không bị nháo động phòng cũng có thể, yêu cầu hoàn thành rút thăm chỉ định nhiệm vụ, nếu không hoàn thành, đảo cũng có thể ly tịch, nhưng phải chịu phạt.

Tang Mạc cùng Phồn Nguyệt đều không muốn ở bên ngoài tốn thời gian, bọn họ khát vọng lẫn nhau đến muốn phát điên, ánh mắt nhìn nhau như muốn cháy bỏng. Phồn Nguyệt tự mình đi lấy nhiệm vụ, cư nhiên là đem khối băng nhét vào tao bực, Tang Mạc phải lấy khối băng ra trước khi nó tan chảy, hơn nữa phải dùng miệng.

Nhiệm vụ này thật sự quá biến thái, tao huyết vốn dĩ rất nóng, miệng cũng cực nóng, hai nơi tiếp xúc, tao bực chắc chắn kích động không thôi, làm sao để khối băng không tan được.

Tang Mạc cầm lấy một khối, bàn tay tiến vào áo choàng to rộng của Phồn Nguyệt, quen cửa quen nẻo mà tìm được tao miệng, đem khối băng nhét vào. Đồ vật lạnh lẽo kích Phồn Nguyệt một trận rên rĩ:

- “Thiên a, lạnh quá, ân nga..... Có điểm thoải mái, tướng công, bực thật ngứa, a..... Khối băng trượt vào rồi, tướng công, mau liếm ta, ô ô, vương phu mau tới cho liếm bực cho nhân gia.....”

Phồn Nguyệt không e dè dâm khiêu, gấp không chờ nổi phải bị vương phu liếm bực. quốc vương Lâu Lan thế hệ sau càng tao hơn thế hệ trước, khách khứa phía dưới cũng không cảm thấy kỳ quái, đều đang xem trò hay.

Phồn Nguyệt ngồi ở ghế trên, hần hôm nay mặc trường bào, Tang Mạc liền dứt khoát nửa quỳ, đầu chui vào áo choàng Phồn Nguyệt. Để không khiến nam nhân khó chịu, tự mình kéo vạt áo, như đặc biệt nghênh đón nam nhân gian dâm tao bực mình, dâm đẳng đến tận xương tủy. Đầu lưỡi Tang Mạc đi vào, huyết tức khắc nóng lạnh đan xen, Phồn Nguyệt có thể cảm nhận được đầu lưỡi cùng khối băng tác chiến, khuấy đến thân thể hần không thể chịu nổi, cơ hồ liền phải hóa rớt.

Hần nhịn không được kẹp chặt đầu nam nhân, tao lãng dâm kêu:

- ” Nga a..... thoải mái muốn chết, vương phu hảo bồng, liếm ta, a ha..... Dùng sức liếm ta, nga, bực quá ướt, khối băng tan rồi sao? Ân ha..... Thật sự hảo sướng.....

Tang Mạc hưởng thụ mỹ vị trong miệng, hai người đều có chút vong tình, kết quả chính là khối băng nóng chảy trong huyết Phồn Nguyệt. Tang Mạc bắt đắc dĩ, ngậm lấy tao huyết Phồn Nguyệt đem thủy nhi hút ra, lại cẩn thận đem nhục huyết liếm láp một lần, an ủi mỹ nhân phát tao. Phồn Nguyệt đã sớm không nhớ rõ nhiệm vụ, bị nam nhân môi lưỡi hầu hạ đến vô sỉ lãng kêu:

- ” A..... Tướng công liếm bực giỏi quá, về sau muốn, ân nga..... Mỗi ngày liếm cho nhân gia..... Hảo bồng, thoải mái chết.....”

Phồn Nguyệt kêu đến nhóm người song tính phía dưới đều đỏ mặt, hận không thể cũng cởi quần bị nam nhân liếm bực, nhưng trường hợp lại không đúng, chỉ có thể kẹp chặt quần ướt, cắn răng nhẫn nại.

Tang Mạc chơi tao huyết đủ rồi, thông thả ung dung đứng lên, vẻ mặt thản nhiên nói: - “Khối băng tan rồi.”

Mọi người vô ngữ, hai người các người cơ khát thành như vậy khối băng không tan mới là lạ.

Tang Mạc ôm lấy Phồn Nguyệt muốn nhận phạt, Lạc Tinh chủ động mở miệng muốn thay Phồn Nguyệt bị phạt. Hần là người Lâu Lan, tự nhiên biết phần trăm phạt này có bao nhiêu biến thái vô sỉ, hần có thể nhìn ra Phồn Nguyệt và Tang Mạc cảm tình rất sâu, tự nhiên không muốn trò chơi này phá hỏng bọn họ. Vương gia mở miệng, người khác cũng sẽ không phản đối, Lạc Tinh liền rút hình phạt, chính là, trừ bỏ tân lang ngoài ý muốn, ở đây chọn một người, để đối phương tùy tiện sờ lộng trong nửa nén hương, vô luận đối phương sờ thế nào, sờ nơi nào, đều không thể cự tuyệt phản kháng, chỉ có thể ngoan ngoãn mà phối hợp.

Tang Mạc bị yêu cầu biến thái này dọa sợ ngây người, muốn ngăn cản, nhưng Lạc Tinh đã chạy tới bên cạnh giường nệm. Đây là tập tục Lâu Lan, không ai ngang nhiên không theo. Lạc Tinh tuy rằng trong lòng mâu thuẫn, nhưng lại may mắn không phải Phồn Nguyệt bị phạt, vương phu là từ trung thổ tới, căn bản chịu không nổi phong tục như vậy.

Phồn Nguyệt nhìn lướt qua bốn phía, chỉ chỉ trong một người nam nhân một góc. Hần là thị vệ trong cung mới phái tới bên người mình lúc đầu, Lạc Tinh trước kia không có thị vệ, nhưng ngày hôm qua Phồn Nguyệt một hai phải đưa cho hần một người, nói thế cực gần đây có thể không yên ổn, Lạc Tinh đành phải nhận

lấy. Hắn sở dĩ chọn đối phương vì cho rằng đối phương là thủ hạ của mình, khẳng định không có can đảm ngang nhiên đâm loạn c mình, phỏng chừng cũng chỉ làm bộ làm dáng, hai người cùng ứng phó cho xong.

Thị vệ kia thân hình cao lớn, bộ dạng cũng cực anh tuấn, chỉ là có chút hung ác, khi Lạc Tinh đối diện với cặp mắt âm lãnh kia, sợ tới mức một run run. Bọn họ cách vương tọa có chút xa, sắc trời quá mờ, hơn nữa thị vệ kia vẫn luôn cúi đầu, Tang Mạc cũng không phát hiện, thị vệ này chính là đệ đệ hắn, Tang Vân.

Lạc Tinh nằm trên giường, khép chặt hai chân, cả người thoát nhìn vô cùng cứng đờ, hắn tựa hồ là vương thất dị số, đối với tính ái không hứng thú gì, trước nay cũng không ảo tưởng bị nam nhân cảm, tựa hồ là cá tính lãnh đạm.

Tang Vân nhìn Vương gia Lâu Lan bằng thanh ngọc khiết, cảm thấy hắn so với Phồn Nguyệt tao hóa kia mê người nhiều, loại này tính lãnh đạm một khi tao lên, phỏng chừng tất cả danh kỹ dâm phụ trói cùng nhau cũng không thể so với hắn. Tang Vân tà cười, một chút cũng không khách khí với Lạc Tinh, bàn tay to làm càn mà sờ lên cái vú mềm mại của mỹ nhân.

Vú Lạc Tinh có lớn hơn của thiếu nữ mười tuổi, nắm ở trong tay vừa vặn, mềm mại mà có co dãn, trắng như bò sữa bài nãi. Tang Vân không khách khí mà đè lên người Lạc Tinh, vừa xoa vú hắn vừa khích lệ:

- " Xúc cảm tuyệt quá, Vương gia là lần đầu tiên bị nam nhân xoa vú sao, không cần sợ hãi, thả lỏng."

Lạc Tinh không nghĩ tới nam nhân lớn mật sẽ như vậy, mà đôi tay kia một khắc chạm vào thân thể của hắn, Phồn Nguyệt vô cùng hoảng sợ, hắn phát hiện mình sai rồi, hắn không phải cá tính lãnh đạm, mà là tính tình quanh quẩn, chưa từng cùng nam nhân tiếp xúc qua mà thôi, trong xương cốt hắn vẫn là một tao hóa. Lần đầu tiên bị nam nhân xoa nãi, hắn thoải mái đến cơ hồ muốn kêu ra.....

Lạc Tinh cắn môi, cánh môi đáng thương mà run rẩy, bởi vì hiếu thắng nhẹn khoái cảm, bộ ngực phập phồng lên xuống, khiến cho tao vú bị nam nhân đùa bỡn đến thậm hại hơn, đại đầu vú bị kẹp ở giữa ngón tay tùy ý niết lộn, Lạc Tinh rốt cuộc nhẹn không được, buột miệng rên rỉ ra.

Dâm khiếu nhột nhột làm dục vọng Tang Vân càng nổi lên, Lạc Tinh này thân thể lãnh ngoài mặt lại cao lãnh, rất hợp khẩu vị của hắn. Tang Vân cười duỗi vuốt sói xuống, sắc tình mà vuốt ve đùi Lạc Tinh. Lạc Tinh khóc lóc khẩn cầu:

- " Không cần..... Buông ta ra, dừng, a..... cảm giác thật kì quái, ân ha, sao lại thoải mái như vậy....."

Tang Vân thấp giọng nói:

- " Bởi vì ngươi tao."

Nam nhân mềm nhẹ mà néo thịt mềm chỗ háng, sờ soạn trong chốc lát, bàn tay tội lỗi đột nhiên hướng tới bướm nộn của Lạc Tinh, nhân lúc hắn không chú ý, đại chưởng phủ lên, hung ác xoa nắn.....

Lạc Tinh sợ tới mức thét chói tai:

- " Không thể chạm vào nơi đó, ngươi làm gì vậy, nga a..... Thật kì quái, ta muốn thoải mái chết, không được, a ha..... Không thể sờ bướm nộn, hảo sướng, nga, bướm nộn bị sờ soạn, a..... Không cần....."

Lạc Tinh biết tao huyết là không thể bị tùy tiện chạm vào, nhưng ngoài miệng nói không cần, đùi đẹp sớm đã tự quăn lên nam nhân, về mặt trầm mê chỉ sắc. Mọi người cũng không nghĩ Vương gia luôn luôn lãnh đạm khi tao lên cũng không thua gì quốc vương, thanh âm thanh lãnh kia kêu lên lại mang tới một phen phong vị, lại xứng với khuôn mặt lãnh đạm cấm dục kia, muốn cho người đem hắn thao chết.

Ngay cả Phồn Nguyệt cũng kinh sợ, vốn dĩ muốn mạnh mẽ kêu ngừng, nhưng thấy Lạc Tinh hưởng thụ như thế, cũng dừng miệng, bị Tang Mạc chờ không kịp ôm về phòng.

Tao huyết Lạc Tinh bị chà đạp ngập nước, khoái cảm mãnh liệt làm hắn quên phản kháng, xoắn thân thể bị nam nhân tùy tiện sờ lộn, phía sau lưng, mông, lỗ đít.....Đều bị nam nhân ác liệt sờ soạn, tư mật địa phương bị đùa bỡn hết.....

Thời gian Nửa nén hương đã hết, Lạc Tinh bị dâm chơi đến đầy mặt tao hồng, quần áo ướt đẫm, vô lực mà dựa vào trong lồng ngực Tang Vân, một bên rên rỉ một bên nghẹn ngào, còn hăm trong khoái cảm không ra được, bị nam nhân ôm xuống giường nệm.

Tang Vân đem Lạc Tinh ôm về chỗ ngồi, rót cho hắn một ly rượu mạnh có xuân dược, dụ dỗ nói:

- "Vương gia, uống xong là ổn rồi."

Lạc Tinh mơ mơ màng màng, cũng xác thật miệng khô lưỡi khô, liền đem kia ly rượu uống xuống.....

6. Chương 6: Mỹ Nhân Cẩm Dục Sau Khi Say Dâm Đăng Bị Dụ Dỗ Mê Gian

Mỹ nhân cẩm dục sau khi say dâm đăng bị dụ dỗ mê gian (kể cho vương phu chuyện cũ bị xú thị vệ xấu xa sờ liếm nộn bức làm bẩn thân thể, bị sờ màng xử nữ kiểm tra trinh tiết bướm nộn)

Lạc Tinh tự nhận là cá tính lãnh đạm, từ nhỏ áp lực thiên tính dâm đăng, một khi bùng nổ, phảng phất như đồng cỏ bị ngọn lửa cháy bùng lan rộng, mà hắn căn bản không ngăn cản được. Trước mặt người khác bị sờ, thoải mái đến mức thân thể ướt đầm, chuyện này đã đem Lạc Tinh tra tấn đến đầu óc hỗn loạn, thần chí không rõ. Tang Vân lại nhân cơ hội rót cho hắn một ly rượu mạnh, tính rứt rề Lạc Tinh biến mất, con người thanh lãnh như nước nhiễm mị thái, đuôi lông mày khỏe mắt đều là tình ý, nằm trong lồng ngực Tang Vân nghiêng mắt ngắm hắn.

Mỹ nhân vạt áo mướt mồ hôi, không ngừng kiều duyên, râm rì, có thể thấy được lúc này có bao nhiêu khó nhịn. Hắn đang vén lên hạ y của mình, rên rỉ mở đùi.

Tang Vân khó hiểu hỏi: - "Vương gia đang làm gì vậy?"

Lạc Tinh chần chờ một lát, chu môi đỏ, lắc nộn nhũ làm nũng:

- "Không biết, a ha..... Chính là rất muốn lộ bướm, ngô, gió thổi bướm nộn thật thoải mái, muốn..... Muốn lộ, không cần mặc quần áo, không thích....."

Không nghĩ tới Lạc Tinh khi say rượu bộ dáng lại ngây thơ động lòng người như vậy, Tang Vân thấp giọng nói:

- "Nguyên lai Vương gia dâm như vậy."

Lạc Tinh liều mạng dùng móng lớn cạo ghế, tao huyết bị lấy ra một bãi lớn thủy nhĩ, lúc này theo ghế dựa chảy xuống, Lạc Tinh cầm tay Tang Vân đặt lên tao bức, dẫn đường cho hắn sờ mình, thoải mái mà dâm kêu:

- "Ấn ha..... Người tốt, giúp ta lấp kín, đừng làm cho tao bức lại chảy nước, nga, thật thoải mái, người thật là người tốt, nga a..... Bướm của Tinh nhi cho người tùy tiện sờ."

Đã có không ít người bắt đầu chú ý động tĩnh bên này, thậm chí có người ngo ngoe rục rịch, nghĩ đến việc "phân một ly canh". Tang Vân cười lạnh, mặc kệ Lạc Tinh đang ở làm ầm ĩ trên người mình, đem người chặn ngang bế lên, thi triển khinh công tuyệt hảo rời khỏi sân yến hội.

Cấp tốc đi vào cung điện của Lạc Tinh, tới địa phương quen thuộc, hơn nữa một đường thổi gió lạnh, Lạc Tinh tựa hồ thanh tỉnh chút. Hắn lung lay mà bò lên giường, nhìn thấy Tang Vân còn đứng ở trong phòng, liền nghi hoặc hỏi:

- "Sao người còn chưa đi?"

Tang Vân đi đến mép giường, ôn nhu nói:

- "Tất nhiên là ta ở lại hầu hạ Vương gia."

Lạc Tinh giật mình, ngay sau đó quỳ đến mép giường, tay vỗ về thân thể cường tráng của nam nhân, tựa hồ có chút choáng, lại mồm miệng rõ ràng mà nói:

- "Vậy người giúp ta cởi quần áo, thật ghét mặc thứ này, người ta thích trần truồng ra cửa, thật nhiều người nhìn, thật thoải mái....."

Tang Vân hô hấp cứng lại, đây rõ ràng là tao hóa ngàn năm khó gặp, ngày thường thế mà lại có bản lĩnh giả vờ cao lãnh như vậy. Hắn cũng không vội, vô cùng hứng thú mà cùng tao mỹ nhân này từ từ chơi, chờ mong đối phương lộ ra càng nhiều đậm thái.

Bàn tay to của nam nhân đẩy ra áo lụa, vai lưng mượt mà trơn bóng của mỹ nhân đều lộ ra tới, đầu ngón tay thỉnh thoảng chạm vào da thịt, Lạc Tinh chỉ cảm thấy thân thể như có lửa, nóng đến mức hắn chịu không nổi, nằm trên người Tang Vân kiều uyển:

- "A ha..... Nóng quá, cởi ra, rất thích như vậy, người cũng cởi sạch đi, chúng ta cùng nhau thoải mái....."

Nói, Lạc Tinh bắt đầu lung tung mà cởi quần áo nam nhân. Quần áo ở Lâu Lan quốc đều rất dễ cởi, hắn vài cái liền đem Tang Vân lột sạch. Lạc Tinh kinh ngạc cảm thán mà nhìn thân thể mật sắc của nam nhân vân da rõ ràng, trực tiếp nhào tới, ở trên người nam nhân liếm láp. Đầu lưỡi nhỏ dâm tao không thầy dạy cũng hiểu, cực biết hầu hạ nam nhân, đem da thịt rắn chắc liếm đến ẩm ướt, sau đó dùng hàm răng nhẹ nhàng mà mài. Bên tai truyền đến tiếng nam nhân sảng khoái gầm nhẹ, Lạc Tinh phảng phất như được cổ vũ, ôm nam nhân muốn càng ra sức hầu hạ, môi cũng tham gia, cánh môi mềm mại dán lên da thịt vỗ về chơi đùa, rơi xuống những cái hôn ướt át.

Nam nhân thô bạo mà đem người đẩy ngã, trầm giọng hỏi:

- "Động tác dâm đến vậy, học với ai?"

Lạc Tinh ủy khuất mà lắc đầu, nhu nhu nói:

- "Không có học, trước kia thấy qua phụ vương như vậy..... Hắn, thật nhiều nam nhân, thật chán ghét..... Ta chưa có xem xong, tiếp theo phải làm gì nữa?"

Ha, nguyên lai quốc vương trước mỗi thế hệ mới là tao nhất, cùng một đám nam nhân lên giường. Hắn dù bận vẫn ung dung mà nhìn Lạc Tinh, mỉm cười hỏi:- "Người nói đi?"

Lạc Tinh vội vàng mà thở hổn hển, âm điệu mang theo âm khóc dục cầu bất mãn, hắn như tao mẫu cầu quỳ ghé vào trên giường, cơ khát mà phe phẩy cái móng trắng lớn, ngón tay tách ra bướm nộn, ủy khuất nói:
- "Ta không biết..... Chính là nơi này rất ngứa, bướm nhỏ sắp hỏng rồi. Nga, muốn gậy lớn cắm vào ngăn ngứa, ô ô..... Muốn ngứa chết rồi, người tốt, cầu xin người, thương thương bướm nhỏ của Tinh nhi đi..."

Mỹ nhân diện mạo thanh diễm vẻ mặt vẫn còn trẻ con, giống như hài tử đơn thuần, cái gì cũng đều không hiểu, lại có hai cái dâm huyết tao vô cùng, không thể không bị đại dương vật cắm hỏng, bộ dáng vô tri kia dễ dàng kích khởi dục vọng chiếm hữu của nam nhân.

Tang Vãngào thét đem Lạc Tinh kéo tới mép giường, dùng hai bên màn đem tao chân của mỹ nhân treo lên cao cao, cẳng chân bị trói, tư thế môn hộ mở rộng ra khiến Lạc Tinh có chút sợ hãi, nhưng hoàn toàn rộng mở cho nam nhân nhìn nơi dâm tao lại làm hắn cảm thấy kích động, miệng huyết chưa bị đựng vào đã đầy ra đại lượng dâm dịch, nhào dính dính một mảnh, bại lộ chủ nhân dâm tao.

Nam nhân quỳ gối giữa hai chân Lạc Tinh, quy đầu đầu tiên là ở huyết khẩu chơi trong chốc lát, quy đầu bị tao dịch của mỹ nhân làm cho tỏa sáng, Tang Vân cười nhẹ:

- "Dâm thủy ở lưng bức đem đại dương vật lỏng sưng lên, tao hóa đáng chết, người nói nên thế nào phạt người?"

Lạc Tinh nhìn đại dương vật dữ tợn, đối lập với kích cỡ của mình, tin nam nhân nói xằng, thế nhưng thật tin thủy nhi ở bướm nhỏ quá tao mới làm dương vật nam nhân sưng lên. Hắn bối rối, đáng thương mà cầu xin tha thứ:

- "Đừng phạt ta, ô ô, Tinh nhi cũng thật là khó chịu, ngứa muốn chết, a ha..... Tinh nhi dùng tao bức chữa bệnh cho đại dương vật, đại dương vật ca ca, mau cắm vào, dâm huyết có thể đem ca ca chữa khỏi....."

Tang Vân thật không nghĩ tới, Vương gia cao lãnh uống say lại có thể đáng yêu như thế, hắn rút cuộc nhịn không được, đại dương vật thao vào mỹ huyết Lạc Tinh bốn phía va chạm.

Bên trong Lạc Tinh thật chật hẹp, Tang Vân gấp gấp mà đỉnh vào, một khắc phá vỡ lối đi kia, hai người đều sáng đến thở dốc. Một cổ nhiệt lưu tưới lên dương vật, Tang Vân rút tính khí ra, quả nhiên nhìn thấy

vài vết máu trên quy đầu, mà huyết khẩu chật hẹp cũng chảy ra chất lỏng màu đỏ, ý thức được đó là máu xử nữ của Lạc Tinh, Tang Vân càng thêm mà kích động, lần thứ hai mạnh mẽ thao làm.

Va chạm kịch liệt đem màn lụa đều kéo đến lay động kịch liệt, Lạc Tinh hai chân bị treo, chỉ có thể ở không trung xoay mả, tao huyết như cái lộ lộ ruột, không hề che đậy mà bị người nhìn chăm chú, gian dâm..... Lạc Tinh lần đầu tiên bị dương vật thao, nam nhân lại hết sức dùng mãnh, hấn mở to miệng cơ hồ nói không ra lời, nước bọt chảy tới trên giường, hỗn hợp cùng nước mắt vì sướng quá mà chảy ra, ướt một bãi lớn, hết sức dâm mĩ. Rốt cuộc nhin qua vòng mãnh công thứ nhất, Lạc Tinh đã thích ứng khoái cảm mãnh liệt kia, kích động mà tao kêu:

- " Thiên a, nga..... Muốn sướng chết, đảo lạn lạng bức tao hóa, ân nga..... Thực biết dụng lực, lớn muốn chết, đại dương vật quá lợi hại....."

Lạc Tinh hiển nhiên đã hoàn toàn buông thả, điên cuồng mà lắc mông đón ý hòa theo nam nhân va chạm, cái tay rảnh rỗi sờ lên kiêu nhũ non nớt đã có hình, vừa sờ vừa dâm kêu, thoải mái đến không được. Tang Vân thao nộn huyết, đối với cặp vú đáng yêu kia cũng sinh ra lòng mơ ước, mới vừa rồi ở trong yển hội sờ soạng vài cái, xúc cảm cũng thật tuyệt a.....

Nam nhân buông chân Lạc Tinh, để người ngồi vào trong lồng ngực của mình, từ dưới hướng lên thao huyết, tay bắt lấy nộn nhũ Lạc Tinh một phen trườ mền xoa nắn, Lạc Tinh nào chịu được cái này, hoàn toàn xụi lơ trên người nam nhân mặc hấn muốn làm gì thì làm. Tang Vân đối với dâm huyết mẫn cảm của Lạc Tinh mãnh liệt thao làm, một đôi bàn tay to phối hợp vuốt ve xoa chơi trên thân thể bạch ngọc mỹ lệ, đem Lạc Tinh sướng đến không biết như thế nào cho phải, xoắn eo nhỏ lặn lộn trên người nam nhân, làm như tránh né, lại làm như vì được đến càng nhiều.

Hấn choáng váng mơ hồ mà bị nam nhân tung lên tung xuống, mỗi lần đều thật mạnh ngời lên đại dương vật, cơ hồ thật muốn bị đâm hồng, hấn quả thực vừa sợ vừa thích, kịch liệt mà dâm kêu:

- " Không được, nga a..... Lại tới nữa, a, tao điểm phải bị thao nát, nga a, hảo sướng, a ha..... Tao hóa muốn hồng rồi, không thể thao nữa, người tốt, tha cho bướm nhỏ của tao hóa đi....."

Tang Mạc thích hợp thả chậm tốc độ, hưởng thụ mà ở nộn huyết cọ xát, đầu lưỡi liếm cổ mỹ nhân, cười nhẹ:

- " Người là tiểu tao hóa khẩu thị tâm phi, kẹp chặt như vậy, còn không biết xấu hổ bảo ta tha người. Đùng vội, sẽ làm người sướng chết."

Lạc Tinh vô lực mà bị thao làm, tao huyết đã sưng đỏ, lại như cũ nhỏ nước không ngừng, đem hạ thể hai người làm cho lầy lội. Lúc sau hấn đã mềm thành một bãi thủy, tứ chi mở lớn, phóng đảng mà nằm trên giường, tư thế hoàn toàn rộng mở, mặc cho nam nhân xoa chơi cảm lộng bất cứ đâu, triều xuy một lần lại một lần, cũng bị bắn một thân tinh dịch.

—————Editor: Su Ling—————

Mà ở một nơi khác trong hoàng cung, Phồn Nguyệt cũng cùng hấn vương phu có một đêm động phòng hạnh phúc.

Tang Mạc đem Phồn Nguyệt một thân hồng y ôm đến trên giường, mỹ nhân điểm lệ tuyệt luân dựa lên giường đối hấn si ngốc mà cười, tươi đẹp động lòng người, quốc sắc vô song.

Tang Mạc cởi quần áo nằm trên giường, mỹ nhân quả nhiên chủ động quăn lên, cánh tay ngọc treo trên cổ nam nhân, khéo môi mang ý cười, thần sắc hạnh phúc. Tang Mạc vừa muốn hôn lên, Phồn Nguyệt lại vươn tay che ở giữa môi hai người, Tang Mạc đơn giản ngậm lấy ngón tay tinh xảo, bỏ vào trong miệng hút, liếm đầu ngón tay Phồn Nguyệt, đem người chọc đến ngâm khê không ngừng.....

Phồn Nguyệt cũng không rút ra tay, cho nam nhân dâm chơi yay ngọc của hấn, nhẹ nhàng mở miệng nói:

- " Tướng công, người ta có việc muốn nói với người. Phu phu chỉ gian yêu cầu thẳng thắn thành khẩn, ta không muốn lừa người."

Tang Mạc dừng lại động tác, cười hỏi:

- " Việc gì vậy?"

Phồn Nguyệt đứng dậy cởi quần áo, lộ ra thân thể trần truồng trắng nõn đầy đà, da thịt sáng bóng mềm mại, dù bất động cũng có vài phần lang thang. Phồn Nguyệt ngồi trên giường, thấp giọng nói:

- " Trước khi gặp người, thân thể của ta..... đã bị người chạm qua."

Tang Mạc thần sắc lạnh lùng, cũng ngồi dậy, trầm giọng hỏi:

- " Ai làm?"

Phồn Nguyệt thấy hấn như vậy, trong lòng không khỏi cười trộm, thả lỏng mặt mày, nhẹ nhàng nói:

- " Là một..... thị vệ đặc biệt xấu xí."

Tang Mạc bất đắc dĩ, đã phản ứng lại Phồn Nguyệt đây là nói xú thị vệ hấn giả trang kia, nhưng thật nhẹ nhàng thở ra, ngữ khí cũng trở nên bình thản, hỏi:

- " Sao hấn lại chạm vào người?"

Phồn Nguyệt thuận thế nằm lên đùi nam nhân, khuôn mặt mỹ diễm đối diện với đại dương vật thô dài, thêm ăn mà vươn đầu lưỡi liếm vài cái, mị nhãn như tơ mà nhìn nam nhân, vừa dùng tay ôn nhu mà hầu hạ dương vật, vừa chậm rãi nói:

- " Có một đêm người ta thật sự là muốn đến khó chịu, liền cởi quần áo chạy ra ngoài lỏa thể, bị thị vệ kia gặp được, chính là khi dễ ta, chạm vào bướm của ta. Từ đó về sau, bướm liền rất ngứa, ta không có biện pháp đành phải cho xú thị vệ kia giúp ta..... Tưởng công, lúc ấy người ta còn chưa có gặp được người, cho nên....."

Tang Mạc nhưng thật ra không có rảnh rỗi ăn dấm của chính mình, hơn nữa Phồn Nguyệt nguyện ý nói cho hấn, liền chứng minh đối phương toàn tâm toàn ý mà đi theo hấn, không nghĩ tới Phồn Nguyệt chỉ là ác thú vị, muốn đùa một chút nam nhân biến hóa thân phận trêu cợt mình mà thôi.

Tang Mạc ôm Phồn Nguyệt nằm xuống, hưởng thụ đôi tay của mỹ nhân phục vụ, thấp giọng hỏi:

- "Hấn giúp người thế nào?"

Phồn Nguyệt không nghĩ tới nam nhân không chỉ có không có thừa nhận thân phận, ngược lại nắm lấy việc này đùa giỡn lại, làm hấn tưởng thuật những cái cảm thấy thẹn đó. Hấn tự nhiên sẽ không yếu thế, xoay người ngồi vào trên người nam nhân, ngả người về phía sau, lộ ra tao bức lấy lợi bất kham, mị thanh nói:

- " Cứ như vậy..... Môn hộ mở rộng ra, giơ lên tao chân, cho hấn xoa giúp ta liếm, giúp ta..... Hấn thật đáng ghét, còn dùng mặt xấu dâm loạn bướm nhỏ của người ta, đầu lưỡi và ngón tay rất nhiều lần đều vói vào..... Rõ ràng đã nói chỉ có thể ở bên ngoài làm, ân, phiền chết, nói đến bức lại liền ngứa, thật muốn ai thao a....."

Tang Mạc nghe Phồn Nguyệt tự thuật, đáy lòng đã cảm giác không đúng, vật nhỏ này, cư nhiên dùng ngữ khí hưởng thụ như thể miêu tả, rõ ràng đêm đó còn đối với xú thị vệ là tránh còn không kịp. Chẳng lẽ..... Là phát hiện cái gì?

Tang Mạc trong lòng đã khẳng định bảy tám phần, lại cũng không vạch trần, bồi hấn tiếp tục chơi, cười nói:

- " Bảo bối nhi khai báo chuyện quá khứ rõ ràng mới thao."

Phồn Nguyệt ngứa đến ngón chân đều cuộn tròn, khó nhịn mà lặn vào trong lòng nam nhân, hờn dỗi:

- "Sắc quý đáng ghét, nam nhân thúì, người còn muốn người ta nói cái gì nữa?"

Tang Mạc sờ lên da thịt tinh tế của Phồn Nguyệt, ngửi mùi thơm cơ thể mê người của hấn, thấp giọng hỏi:

- " Hấn cũng chỉ chạm vào bướm của người?"

Phồn Nguyệt hưởng thụ nam nhân âu yếm, lôi kéo tay nam nhân từ cổ xuống phía dưới, sờ qua vú, bụng nhỏ, đùi..... Say mê mà nói:

- " Không phải, nơi này, còn có nơi này, ân..... Thật nhiều địa phương, hấn đều chạm qua, còn liếm nữa..... A ha, ta không chịu, chính là hấn ép ta không tha, liều mạng mà liếm ta sờ ta, lộng ta một thân bản nước

miếng, nơi nơi đều là nước bọt của hắn, chính là thật thoải mái..... Trừ bỏ không có thao vào tiểu tào bức, địa phương khác, đều bị hắn đùa bỡn qua.....”

Tang Mạc di động đến huyết khẩu Phồn Nguyệt, khàn giọng hỏi:

- “Thật sự không thao bướm sao, ta phải hảo hảo kiểm tra một chút..... Ân, bên trong tào bức sờ thật thích, cho ta nhìn xem, màng tử nữ của tào kỹ nữ còn ở đây không?”

Phồn Nguyệt ngoan ngoãn cho nam nhân vuốt ve từ bên trong cơ thể, tiếp thu cảm giác then bị nghiệm tra thân thể. Hắn khó nhịn mà liếm vành tai nam nhân, bị ngón tay trong cơ thể quấy rầy đến không được, không khỏi nói:

- “Không còn nữa cũng là người lộng hư.....”

Tang Mạc rút ngón tay, thay bằng côn thịt vận sức chờ phát động, nhướn mày nói:

- ” Nga? Người xác định không phải xú thị vệ?”

Hai người trong lòng biết rõ ràng, Phồn Nguyệt chơi tình thú đủ rồi cũng không hề vòng vo, híp mắt cười tình hỏi:

- ” Xú thị vệ không phải người sao? Vương phu điện hạ thân ái.”

Tang Mạc cúi đầu ôn nhu mà hôn môi Phồn Nguyệt, nói:

- ” Là ta, ta đã mơ ước quốc vương bề hạ từ lâu.”

Phồn Nguyệt nâng hông dùng đùi bướm ướt đầm dục hoặc dương vật nam nhân, ôn nhu nói:

- ” Vậy còn không mau tới thao ta, tương công, thao chết ta, ân, thao chết tào nương tử của người.....”

Phồn Nguyệt sớm đã ướt đến không được, lúc miêu tả những việc xấu đó đầu óc cũng đã đầy đại dương vật, căn bản không cần cái gì tiền diễn, âm huyết sớm trước hôn lễ đã bị chơi chín dễ dàng mà tiếp nhận dương vật nam nhân, vui sướng mà phun ra nuốt vào.

Tuy rằng vẫn là lần đầu tiên bị thao bức, nhưng cùng nam nhân lần vô số lần thân thể sớm đã thực thấu, cả người tào mùi vị, nộn bức mới mẻ cùng thân mình tào thấu, xứng ở bên nhau lại là mỹ vị tuyệt hảo làm người điên cuồng. Tang Mạc đắm chìm trong đó, cảm thấy lúc trước hành động mình đùa giỡn dâm loạn đại mỹ nhân quả thực quá đúng, đem tào nương tử dạy dỗ đến ngon miệng như thế.

7. Chương 7: Hai Huyết Đầu Bị Nam Nhân Bắn Đầy

Hai huyết đầu bị nam nhân bắn đầy, quỳ trên giường bài xuất thể dịch (góc tường nghe lén, mỹ nhân lãnh tính dâm tính đột phát, lửa thân ngồi xổm, tào bức chảy nước tiểu cùng dâm thủy)

Tang Mạc cuối cùng cũng hoàn toàn chiếm được mỹ nhân ái mộ từ lâu, ôm Phồn Nguyệt, cũng không biết phải yêu thương như thế nào mới tốt. Hai người kề sát cánh môi tình cảm mãnh liệt chơi đùa, Phồn Nguyệt thềm ăn mà ngậm lấy môi dưới của nam nhân, cắn môi thịt tinh tế mà ma sát, dùng đầu lưỡi nhỏ linh hoạt liếm láp, trong mắt chứa một tầng cảnh xuân, thâm tình mà ngóng nhìn nam nhân đang đề lên mình.

Tang Mạc sủng nịch cho hắn chơi đủ, sau đó đột nhiên bắt đầu phản công, đầu lưỡi đỉnh tiến vào trong miệng Phồn Nguyệt, bắt chước động tác hạ thân, đỉnh vào chỗ sâu nơi huyệt. Phồn Nguyệt vô lực mà ngửa đầu, phát ra tiếng ngâm nga khó nhịn, nước bọt như xuân thủy nơi tào huyết, cũng bị nam nhân đảo lộn mà không ngừng chảy ra ngoài. Phồn Nguyệt dần dần thích ứng với tiết tấu của nam nhân, trong cổ họng vừa thích vừa ngứa, chờ mong đầu lưỡi đối phương với vào càn quét tác loạn. Nhưng Tang Mạc lại cố tình đùa giỡn vài cái rồi rút ra ngoài, Phồn Nguyệt không thỏa mãn đòi lại, đầu lưỡi hai người vươn ra khỏi miệng, ở trong không khí dây dưa liếm láp lẫn nhau, nước miếng giao hòa, rên rỉ không ngừng.

Động tác dưới háng của Tang Mạc cũng không dừng lại, Phồn Nguyệt dung túng đại dương vật kia ở trong thân thể mình xằng bậy, toàn bộ lối đi đều bị nam nhân tùy ý đùa bỡn một lần, giống một hài tử tò mò, nơi nơi tuần tra lãnh địa mới của mình, một chỗ cũng không muốn buông tha. Lung tung thao lộng nhưng thật ra vẫn chú ý tới những tao điểm của Phồn Nguyệt, nhưng mỗi chỗ cũng chỉ cho hắn một chút ngon ngọt, sau đó liền có mới nới cũ mà khai phá địa bàn khác, khiến Phồn Nguyệt chống cự tao ngứa không được, như bị sâu nhỏ gặm cắn, ngứa tới tâm khảm. Đến cuối cùng, hắn chỉ cảm thấy bị toàn bộ bí địa Tang Mạc khai phá đều là tao điểm, vừa đói vừa khát, như phát điên khát vọng đại dương vật.

Phồn Nguyệt đem công lực vũ đạo đều lấy ra, ở dưới thân Tang Mạc xoay mở thân hình như rắn nước, xương hông lay động, mật huyết giữa hai chân tự nhiên cũng tả điều hữu bãi (đong đưa trái phải (ko chắc nữa)), vừa bắn thủy nhi, vừa tự cọ sát thịt căn thô to của nam nhân. Tang Mạc mạnh mẽ mà trước sau thao lộng, Phồn Nguyệt liền phối hợp đong đưa theo hắn, trong lúc nhất thời địa phương tương liên (liên kết) hai người dâm mỹ vô cùng, động tác thao lộng càng thêm kịch liệt. Tang Mạc hưởng thụ tiểu tao bức lấy lòng, càng thỏa mãn mà thưởng thức động tác trên giường của Phồn Nguyệt, khen:

- “Bảo bối nhi, em khiêu vũ trên giường thật đẹp, thủy nhi phun một giường đều là tao vị của em.”

Động tác của Phồn Nguyệt dừng lại một chút, múa trên giường là cái gì, nam nhân thế mà lại lấy cái tên mắc cỡ như vậy. Hắn như giận mà trừng mắt nhìn nam nhân, lưỡi nhấc mà buông eo, chân dài thẳng tắp vòng qua trước mắt nam nhân, bàn chân còn quét vài cái lên ngực hắn, sau đó xoay thân thể quẹo rũ nằm nghiêng. Tư thế như mỹ nhân xuân ngủ, nhưng mà trong cái bướm ngập nước lại cắm một cây dương vật thô dài, có vẻ vụn phần xấu hổ. Phồn Nguyệt thoải mái râm rì:

- “Ân ha..... Thích quá, a, người ta mệt, dừng cử động.....”

Tang Mạc dán lên người hắn từ phía sau, ôm hông mỹ nhân lại bắt đầu một phen cuồng cảm, hôn gương mặt tuyết trắng, cười nói:

- “Bảo bối nhi mệt mỗi thì nghỉ ngơi đi, để tướng công hảo hảo hầu hạ em..... A, lỏng lẻo thật thoải mái, bướm nhỏ của nương tử ta thế nào cũng đều thao không đủ.....”

Phồn Nguyệt đang bị nam nhân phía sau kia ác liệt bắt lấy tay tự sờ kiêu nữ, bàn tay hai người đan xen, một thô ráp một tinh tế, cũng yêu thương cái vú mềm mại yếu ớt, lòng bàn tay và vú đều có cảm giác thật thích, lại cảm thấy vừa thẹn vừa thoải mái, bướm nộn phía dưới càng thêm động tình, run rẩy lấy lòng đại dương vật cuồng thao mãnh liệt. Phồn Nguyệt chưa từng nghĩ tới, cùng nam nhân ngọt ngào ân ái, tao bức tận tình ai thao lại là việc mỹ diệu mất hồn như thế, bắt lấy tay nam nhân dâm kêu:

- “A, sờ nữa, sờ vú đi..... Ân, tao hóa thích chết rồi, thao không đủ, nữa..... A ha, thao nữa đi, tao nương tử muốn, ư..... Ngày đêm không ngừng, bị tướng công thao bức, a..... Lại tới nữa, thật thoải mái.....”

Tang Mạc đem vú vật kia ấn trên giường mãnh thao, Phồn Nguyệt ở trên giường nhiệt tình vô cùng, đùa bỡn hắn như thế nào hắn cũng đều ngoan ngoãn phục tùng, kêu đến càng lúc càng tao. Tinh dịch của Tang Mạc dâng lên, có dục vọng bắn tinh, hắn cúi đầu ái muội mà liếm lỗ tai Phồn Nguyệt, hỏi hắn: Tao bảo bảo, tướng công muốn bắn tinh, đều bắn vào bướm em nhé, muốn không, hả?”

Phồn Nguyệt kẹp chặt huyết, dường như sợ nam nhân rút ra, ôm Tang Mạc mị kêu:

- “Muốn, a..... muốn mà, bướm dâm muốn ăn tinh dịch của tướng công, a ha..... Bắn, nóng quá, ô, thích chết tao hóa..... Còn muốn, a ư, tướng công tốt, đều bắn vào bướm dâm rồi, rất thích bị nam nhân bắn bên trong, ân hử.....”

Tang Mạc bắt lấy đại môn trắng nõn của Phồn Nguyệt, đem tinh dịch toàn bộ bắn vào tao huyết, vừa bắn, tao huyết vừa mãnh liệt co rút lại, còn phun tao thủy ra ngoài, Tang Mạc thích đến da đầu tê dại. Chỗ tiếp nối dương vật một mảnh lây lội dơ loạn, phân không rõ thể dịch của ai, dù sao địa phương đã không sạch sẽ, nhưng lại làm người nhìn tình dục càng đậm.

Lúc dương vật rút ra mang theo tảng lớn thủy dịch dính nhớp, toàn bộ tao huyết hồng lên, bị thao thời gian quá dài, đã không khép được, đáng thương hề hề mà mở miệng nhỏ. Hai người cũng chưa thỏa mãn, Tang Mạc nói:

- “Lát nữa thao lỗ đít dâm của bảo bối nhé, cho bướm nộn nhỏ nghỉ chút đã.”

Phồn Nguyệt cúi đầu liền thấy, hoa huyết quả nhiên sưng đỏ không chịu nổi, tuy rằng vẫn là rất muốn, bắt quá đêm còn dài, quả thực nên cho nó nghỉ ngơi chốc lát. Huống chi, tao lỗ đít cũng rất muốn a, đã bị đâm dịch làm cho ướt đầm, thêm ăn dương vật đến không được. Phồn Nguyệt đỏ mặt đưa lỗ đít đến bên cạnh dương vật nam nhân, dịu dàng nói:

- “Vậy tướng công cũng phải dùng tay lộn bướm cho người ta, bằng không..... Sẽ ngứa chết, bướm đâm đã không thể rời đi tướng công rồi.....”

Tang Mạc cười mắng một tiếng tao hóa, dương vật tiến vào lỗ đít, sắc thủ cực có kỹ xảo mà yêu thương mật huyết mới vừa trải qua hoan ái, hai cái huyết đều được chú ý, khiến Phồn Nguyệt bị thao đến đâm kêu liên tục.

Nam nhân quen thói chơi xấu, dùng ngón tay nắm hai mảnh môi âm hộ của Phồn Nguyệt, giấu tao huyết ở bên trong, không cho tinh dịch đã bắn vào chảy ra. Thân thể kiều mỹ bị làm khắp nơi lộn xộn, lông thịt tuyết trắng lay động, dùng trong mắt nam nhân, làm hắn càng thêm kích động, quyết làm chết khối thân thể mới mẻ tốt đẹp này.

Phồn Nguyệt bị làm mông, môi âm hộ còn bị nắm một chỗ đùa bỡn, tinh dịch theo động tác thân thể loạn chảy trong lối đi đâm huyết, lượng chất lỏng lớn ở trong thân thể tác loạn, tưới lên tao thịt mẫn cảm, Phồn Nguyệt quả thực không thể thừa nhận, khóc lóc lằng kêu:

- “A, muốn chết, ưm a..... Phải bị thao sướng chết..... Tướng công, ân ha..... Thật là lợi hại, a..... Tinh dịch chảy vào rồi, sâu quá.”

Tang Mạc khàn giọng hỏi:

- “Tao nương tử, lỗ đít có muốn thể dịch tướng công không, như bướm đâm ăn đâm dịch.”

Phồn Nguyệt tưởng tượng đến hai cái huyết đồng thời bị thể dịch nam nhân rót đầy, liền kích động đến không kiềm chế được, vội đáp:

- “Muốn, tướng công, ân, mau bắn cho ta, phải bị bắn đến, ân ha..... Tràn đầy.....”

Tang Mạc lại cuồng cầm vài cái, cười nhẹ nói:

- “Lỗ đít sẽ làm không giống vậy, tướng công xi tiểu bắn cho người.....”

Nói xong, nam nhân thoáng thả lỏng dương vật, từ từ bắn nước tiểu bắn vào trong mông Phồn Nguyệt. Trong không khí tràn ngập mùi khai, tuy rằng thấy không rõ tình huống nơi hạ thể, nhưng chỉ ngửi lại cũng khiến Phồn Nguyệt sướng đến thét chói tai..... Bị tướng công bắn nước tiểu, bên trong mông đều là nước tiểu khai của nam nhân, thiên a, thật sự thích muốn chết.....

Chờ Tang Mạc bắn đủ rồi, hắn bỗng nhiên nhấc thân thể Phồn Nguyệt lên, cho hắn tựa lên người mình quỳ ngồi trên giường, ngón tay nhéo môi âm hộ buông lỏng, thấp giọng nói:

- “Tao bảo bối nhi, người xem, hai cái huyết đều đang chảy thể dịch của tướng công, màu sắc bất đồng.”

Phồn Nguyệt cúi đầu, quả nhiên thấy được cảnh tượng đâm đâm mà hắn không thể tưởng tượng được, hai cái huyết phía dưới đều đang chảy đâm dịch, nhìn qua như đang dùng tiểu huyết đi tiểu. Dịch bướm đâm chảy ra là màu trắng, lỗ đít là màu vàng, hai cổ chất lỏng ở đùi và trên bụng nhỏ đan dệt lên nhau, dơ loạn bất kham. Phồn Nguyệt bổ nhào vào người nam nhân, tay nhỏ nắm lưng hắn, đổi nói:

- “Tướng công thật xấu, ân..... Chính là, chảy đồ vật của lão công như vậy, a..... Bức thật thoải mái, a ha..... Muốn chảy sạch sẽ, lại ngứa, tướng công..... Nga, người tốt mau tới thao bức, tao hóa còn muốn.....”

Tang Mạc thưởng thức xong bộ dáng song huyết chảy nước của Phồn Nguyệt, lần thứ hai làm hắn đầu hàng, cái đùi cường tráng quần lên, cười nhẹ:

- “Được, đem tao nương tử thao thành đại lỗ hàng, mỗi ngày dùng dương vật lấp huyết.....”

Phồn Nguyệt giơ chân đá hắn, kêu to chán ghét, dường như muốn đem nam nhân đá đi, lại bị Tang Mạc bắt được chân làm huyết, thỏa mãn mà ở dưới thân nam nhân rên rỉ.

Hai người cơ bản một đêm không ngủ, khi trời sắp sáng thì nghỉ ngơi trong chốc lát. Phồn Nguyệt bị làm cho quá kích động, không bao lâu liền tỉnh. Hấn cử động thân thể ê ẩm, bò lên trên người Tang Mạc, nường nằng sớm ngấm nhìn mặt mày anh tuấn, trong lòng thích đến không được, dùng môi nhẹ nhàng hôn mặt hấn. Nam nhân không mở mắt, ôm lấy Phồn Nguyệt cho hấn một cái hôn sâu đầy nóng bỏng. Phồn Nguyệt bị hôn đến không còn sức lực, nằm trên người Tang Mạc thở dốc. (Editor: Su Ling)

Bình tĩnh trong chốc lát, Phồn Nguyệt nhẹ giọng hỏi:

- “Tang Mạc, lúc trước anh..... giả thành thị vệ tiến cung, là vì lý do gì?”

Tang Mạc trầm mặc một lát, ôn nhu nói:

- “Đương nhiên là vì em, em biết mà, anh từ trung thổ tới Lâu Lan làm thương nhân buôn bán, ngẫu nhiên một lần ở ngoài cung nhìn thấy em, từ lúc đấy đối với em nhớ mãi không quên..... Anh lúc ấy không nghĩ tới sẽ có cơ hội tuyển vương phu này, đành phải tiến cung làm thị vệ. Bảo bối nhi, em giận anh khi đó gát em sao?”

Phồn Nguyệt chôn mặt lên bờ ngực trần trụi của nam nhân, hai tay ôm quanh người hấn, lại đem hai chân cũng chen vào giữa hai chân nam nhân, thấp giọng nói:

- “Anh biết...em rất thích anh..... Tang Mạc, anh muốn cái gì đều phải trực tiếp nói cho em, không được gát em. Chỉ cần em có thể cho, em đều sẽ cho anh.”

Tang Mạc đáy lòng cảm động, ôm lấy Phồn Nguyệt vong tình mà hôn môi. Hấn ngay từ đầu tới nay, xác thật là vì tấm bảo tàng kia, nhưng hấn hiện giờ đã tìm được bảo bối quan trọng nhất rồi, ngôi vị hoàng đế, giang sơn, Tang Vân muốn vậy liền cho hấn đi.”

Trong giá sương (hai gian nhỏ ở hai đầu nhà), Tang Mạc và Phồn Nguyệt nhu tình mật ý, sáng lên lại tiếp tục càn cù chăm chỉ cày cấy, nhưng trường hợp của Lạc Tinh bên kia thì không được ôn hòa như vậy.

Lạc Tinh say rượu bị phá thân, mơ mơ màng màng đã bị Tang Vân làm hơn nửa đêm, mệt mỏi ngủ mất. Tang Vân tỉnh dậy sớm, nhìn khuôn mặt thanh lãnh tuyệt mỹ của Lạc Tinh phát ngốc. Tấm đồ kia, hấn nhất định phải lấy được. Ngay từ đầu, hấn và Tang Mạc đều giống nhau, đều nghĩ đến việc trà trộn vào hoàng cung, hơn nữa hai người không hẹn mà cùng lựa chọn làm thị vệ, rốt cuộc đây là biện pháp đơn giản nhất. Bất quá vẫn là kỹ năng của Tang Mạc cao một bậc, thế mà lại nghĩ đến thi tuyển vương phu, mỗi ngày ẩn núp ở bên người quốc vương, muốn tìm đến bảo tàng quả thực đơn giản hơn mấy lần.

Hấn vừa thăm mắng Tang Mạc không từ thủ đoạn biện pháp bồi người lên giường cũng nghĩ tới, vừa lại cảm thấy phương pháp kia quả thật tuyệt vời, huống chi Lâu Lan quốc vương là mỹ nhân mà những thế gia công tử tiểu thư trung thổ so với hấn đều kém hơn. Vì thế, Tang Vân được dẫn dắt, âm thầm vận tác triển khai tới bên người Lạc Tinh. Hấn tuy có ý đem Lạc Tinh lừa lên giường, bất quá không nghĩ tới có thể mau như vậy, đêm qua thật là chỉ hỉ ngoài ý muốn. Tuyệt nhất chính là, Lạc Tinh vừa lúc là loại hình hấn thích, ngoài lãnh trong tao, tư vị ăn lên không thể tốt hơn.

Tang Vân liếm liếm môi, muốn lợi dụng lúc Lạc Tinh chưa tỉnh lại chiếm chút tiện nghi. Không đợi hấn hành động, Lạc Tinh liền nhú mày râm rì một tiếng. Bất quá người còn chưa thanh tỉnh, mơ hồ mà nói mớ:

- “Ân, làm sao vậy, sáng nay bướm thật thoải mái a..... Thật kì quái, ân hừ, bướm nộn có chút thích.....”

Lạc Tinh lúc mơ hồ cũng không có tư thái cao lãnh, ngược lại có điểm đáng yêu, nhắm hai mắt bĩu môi, không chút nào tự biết sự lẳng lơ trong lời nói, thiếu chút nữa chọc Tang Vân phun máu mũi. Dương vật hấn vẫn còn ở trong huyết Lạc Tinh đó, hấn cũng không thoải mái đâu. Lạc Tinh tò mò mà duỗi tay sờ, người vẫn chưa hoàn toàn thanh tỉnh, thế nhưng khi xoa nắn tới môi âm hộ, sờ tới sờ lui ở địa phương tương liên với dương vật, trong miệng phun ra tiếng rên rỉ mê người.

Dương vật Tang Vân ngạnh lên, ở tiểu ướm mềm biến thô biến nhiệt, lập tức đánh thức Lạc Tinh. Mở mắt ra liền nhìn thấy nam nhân nằm bên người cả người trần trụi, Lạc Tinh kêu lên sợ hãi đem người đẩy ra.

Tang Vân trên mặt gợi lên tươi cười, nhàn nhạt nói:

- “Vương gia là tính toán ăn xong quýt nợ sao?”

Lạc Tinh rút cuộc cũng rõ ràng trạng huống hiện giờ, nhìn mình đầy người hỗn độn, còn có dương vật vẫn cắm ở tào huyết chính mình, quả thực như bị sét đánh. Tính tự kiểm chế từ trước tới nay làm hắn không có la to, nhưng sắc mặt trắng xanh, môi phiếm thanh, rõ ràng sợ tới mức không được. Hắn vội vàng thôi lui thân thể, dương vật trượt ra khỏi tào huyết, phát ra một tiếng “ba”..... thân mình Lạc Tinh run lên, cho dù cắn chặt môi, cũng không thắng nổi khoái cảm truyền ma nhân từ chỗ tào huyết.

Khuôn mặt tái nhợt lại phiếm đỏ, Lạc Tinh quẫn bách mà cúi đầu, liệu mạng hồi tưởng sự việc tối hôm qua.

Đêm qua, hắn thay Phồn Nguyệt bị phạt, bị thị vệ này chiếm đại tiện nghi, lúc sau lại uống quá nhiều rượu..... Sau đó hắn nghĩ không ra, lúc này liền nghe Tang Vân nói:

- “Vương gia sao lại vô tình như thế, tối hôm qua còn ôm ta không cho đi, một hai phải bắt ta hầu hạ người, nói không đem Vương gia hầu hạ thoải mái liền miễn chức ta.....”

Lạc Tinh mở miệng ngắt lời hắn:

- “Đừng nói nữa. Ta, ta không nhớ rõ tối hôm qua là như thế nào, người cũng đừng vội nhắc lại.”

Đừng nhìn Lạc Tinh ngày thường vẻ mặt cao lãnh, người lại thật sự rất đơn thuần. Hắn trước nay không bao giờ uống quá say, liền tin Tang Vân lấy lý do thoải thác, muốn chính mình chủ động mở miệng cho hắn lưu lại. Huống chi, thời điểm hắn nằm ở trên giường bị người tùy tiện sờ xác thật bị chạm vào bướm non, bướm ngứa khó nhịn, muốn dương vật là thực bình thường.

Trong đầu hiện lên mấy hình ảnh, hắn quỳ gối trên giường, cho nam nhân ngăn ngứa giúp hắn. Lạc Tinh thống khổ mà nhắm mắt lại, lại nói lần nữa:

- “Người đi mau đi, không được xuất hiện trước mặt ta nữa.”

Tang Vân tuy rằng còn muốn đem Lạc Tinh áp đảo thượng một phen, nhưng hắn rõ ràng cũng không thể bức ép quá đáng, nếu không chọc giận Lạc Tinh, đối phương thật sự đem đuổi mình đi, chẳng phải là kiểm củi ba năm thiêu một giờ sao.

Đối phó tào hóa Lạc Tinh mạnh miệng như vậy, nhân lúc phát tào hắn dùng chút thủ đoạn là được, còn sợ hắn không cắn câu sao? Tang Vân làm bộ xuống giường, trong mắt lại đầy tính kế.

Lạc Tinh nằm trên giường ngơ ngác mà rơi lệ, sao lại phát sinh loại chuyện này. Hắn cho rằng mình là cá tính lãnh đạm, đối việc giao hoan cũng không để bụng, bởi vì phụ thân thân sinh dâm loạn, đáy lòng đối với những việc này ẩn ẩn bài xích. Hắn không muốn dùng thân thể lấy lòng bất luận kẻ nào, hắn muốn, là tình yêu thuần túy nhất, tâm linh tương thông, tư tưởng tương cận, chẳng sợ không có tính ái kịch liệt, cũng có thể bên nhau đến già. Không nghĩ tới, hắn không đợi được người kia, thân thể cũng đã bị người khác chiếm đi. Càng thật đáng buồn chính là, chính mình tự nhận lãnh đạm vẫn là không thể tránh được ma chú vương tộc, dễ dàng trầm luân trong bể dục.

Hắn cúi đầu nhìn hoa huyết, chính là nơi này, vừa mới còn bị đại dương vật của người xa lạ cắm. Đã là bộ dáng bị người thao qua, sưng đỏ bất kham, âm đế lớn một vòng, còn dính bạch trọc dơ bẩn.

Lạc Tinh lấy khăn lụa dùng sức chà sát, mở ra tào huyết dâm ô đang chờ nam nhân trèo mền, Lạc Tinh đuổi đại dương vật đi, tào huyết tự nhiên là không chịu nổi cô đơn mà ngứa lên, càng lau thủy càng nhiều, tức giận đến mức Lạc Tinh khóc càng dữ.

Không thể, hắn không thể bại bởi dục vọng chính mình, ở dưới thân nam nhân không yêu kêu như kỹ nữ. Lạc Tinh phủ thêm quần áo, quyết định đi tìm Phồn Nguyệt, bảo hắn điều thị vệ kia ra khỏi cung, dù sao mình không bao giờ muốn gặp lại người này.

Đi một đường, Lạc Tinh vẫn luôn có thể cảm giác được hạ thân không thích hợp, tiểu huyết vắt vả một đêm sưng lên, lúc đi hai cánh môi âm hộ ma sát lẫn nhau, đè ép đại âm đế bị nam nhân thói đùa giỡn, vừa đau vừa ngứa, càng có rất nhiều tịch mịch xuyên tim, đặc biệt muốn bị nam nhân hảo hảo yêu thương một phen.

Cố nén dục vọng nơi đáy lòng, Lạc Tinh thật vất vả đi đến cửa tắm điện của Phồn Nguyệt, lại đã quên hôm qua là đại hôn Phồn Nguyệt căn bản là không có thời gian gặp hắn.

Mới đi tới cửa, thanh âm cảm thấy thẹn bên trong liền truyền ra, Phồn Nguyệt hiển nhiên nửa điểm đều không thẹn thùng, phóng đăng mà dâm kêu:

- “Tướng công mau tới, a ha..... nhanh hươn chút nữa, nga a..... Đại dương vật dụng lực, bức thật thoải mái.....”

Lạc Tinh muốn chạy, nhưng lại bước không được, chỉ có thể ngậy ngốc mà nghe Phồn Nguyệt gọi giường:

- “Tướng công, ân nga, thực xấu, lại liếm bướm người ta, ô a..... Đừng hút nữa, a ha, bướm dâm phải bị tướng công hôn hồng rồi, tao hóa muốn thoải mái chết mất.....”

Lạc Tinh nghe được cả người nóng lên, thân thể mềm như nước, tựa cửa trượt xuống. Cả người đều không ổn, đặc biệt là tao huyết, ngứa đến làm hần khó có thể chịu đựng. Lạc Tinh cũng bất chấp bản thân đang ở nơi nào, chập vật mà ngồi xổm trên mặt đất, thân thể như bị lửa đốt, nóng ra một tầng mồ hôi. Hần khó nhin mà cởi lụa mỏng ra, trần truồng ngồi xổm ngay cửa cung điện, dâm từ lẳng ngữ không ngừng dưng mãnh chui vào lỗ tai hần, trong đầu hần thể nhưng lại hiện ra hình ảnh nóng bỏng đêm qua, nam nhân thân thể cường tráng, dương vật thô dài.....

Bướm thật ngứa, thật hư không..... Lạc Tinh ủy khuất mà dựa đầu trên cửa, tư thế ngồi xổm làm huyết hần mở miệng, tao thủy đã tách tách nhỏ giọt chảy ra, tích trên mặt đất một bãi nhỏ.

Đại mỹ nhân dâm tao khóa thân ngồi xổm bên ngoài nghe trộm, tao bức còn không dừng chảy thủy, trên mặt cũng là biểu tình muốn đến, cảnh tượng kia quả thực khiến người huyết mạch phun trương.

Lạc Tinh chính là không biết như thế nào cho phải, bỗng nhiên bị người ôm từ phía sau, bướm nhỏ cơ khát bị ngón tay người nọ dễ dàng cắm vào, kiều nhũ cũng rơi vào tặc thủ (tay kẻ trộm (chắc vậy)), bị sắc tình mà xoa chơi.....

Lạc Tinh kinh hô một tiếng, lại lập tức bị bịt miệng, thân thể mướt mồ hôi vô lực mà dựa vào trong ngực nam nhân, bị tùy ý đùa bỡn

8. Chương 8: Tinh Mỹ Nhân Bị Lừa Vào Phòng Hạ Nhân Cường Thao Song Huyết

Tinh mỹ nhân bị lừa vào phòng hạ nhân cường thao song huyết(tao quốc vương ở trước mặt bá tánh chân giao moi bức, cười dương vật nam nhân hôn nồng nhiệt)

Lạc Tinh cũng không biết mình là người chịu không nổi tình dục như thế, thế mà lại ở cửa phòng Phồn Nguyệt nghe được chuyện trong phòng hần mà nhin không được, phóng đăng ngồi xổm trên mặt đất chảy tao thủy khai khai. Hiện tại, không ngờ lại rơi vào tay nam nhân, bị người làm càn mà sờ lên sờ xuống, vú bị niết đến thật thoải mái, còn có tiểu huyết sưng như cái bánh màn thầu bị đối phương nhẹ nhàng xoa ấn, nhưng lại sướng khoái tới cực điểm. Lạc Tinh có vài phần mê say, nhưng vẫn đè nén khát vọng trong lòng xuống, ra sức hung hăng đẩy nam nhân đang an ủi mình ra.

Lạc Tinh choáng váng thoáng chốc giận mắng:

- “Nô tài không muốn sống nào, cứ nhiên dám chiếm tiện nghi bốn vương.”

Nam nhân bật cười, sắc thủ lại tập kích ngực mỹ nhân, cười khê:

- “Ta không phải thấy Vương gia nhần đến khó chịu, sợ Vương gia không chịu nổi, vọt vào quấy rầy bệ hạ sao~?”

Lạc Tinh hơi thanh tỉnh chút, lúc này mới thấy rõ, người vừa rồi sờ loạn trên người mình hóa ra là Tang Vân, nam nhân thúy đêm qua cướp đi một thân trong sạch của hần. Lạc Tinh đầu tiên là bị hần xem như trò hề đùa bỡn thân thể, sau lại bị hần ngôn ngữ nhục nhã, không khỏi tức giận đến trào ra nước mắt, cả giận nói:

- “Người xem ta là cái gì, chẳng lẽ ta còn có thể đi vào, cùng Phồn Nguyệt..... Đoạt nam nhân sao, ta cũng không đến mức đó.....”

Lạc Tinh nói không được nữa, che mặt cúi đầu khóc. Hắn vốn không phải người yếu ớt, nhưng sự việc liên tiếp phát sinh làm hắn trở tay không kịp, từ thân đến tâm, đánh tan phòng tuyến của Lạc Tinh. Minh đã làm việc dâm uế khó có thể mở miệng lại bị người nhìn thấy, Lạc Tinh há có thể dễ chịu, khóc lớn như hải đồng.

Tang Vân trong lúc nhất thời cũng ngây ngẩn cả người, hắn không phải cố ý làm nhục Lạc Tinh, mà tại tính tình ác liệt miệng tiện, nhìn đến bộ dáng Lạc Tinh tự cho là thanh cao liền nhẹn không được nói chút lời nói hỗn trưởng đùa giỡn hắn, lúc này mỹ nhân băng sơn cao cao tại thượng khóc đến lệ hoa đái vũ, nam nhân từ trước đến nay vô tâm vô phế lại cảm thấy có chút đau lòng. Tang Vân vội đi qua ôm hắn, nhẹ giọng nói:

- “Đừng khóc, ta nói giỡn với người thôi..... Aizz, người lại khóc nữa sẽ đem bệ hạ gọi đến đây.....”

Tiếng khóc của Lạc Tinh ngừng lại, hiển nhiên cũng nhận ra ở chỗ này khóc lớn cũng không thỏa đáng, nếu thật bị Phồn Nguyệt nhìn thấy bản thân mình trần như nhộng, huyết chảy thủy nhi cùng nam nhân dâm đưa không rõ, hắn cũng không biết biện giải ra sao. Lạc Tinh cúi giận mà đẩy tay Tang Vân đang đặt bên hông mình ra, đỡ cửa đứng lên, lung lay đi trước.

Lạc Tinh vốn là khóc đến cả người vô lực, thân thể cơ khát lại không được thỏa mãn, bước một bước không chỉ có phần bên trong đùi ma sát lẫn nhau, thịt thịt ở đại môi âm hộ cũng sẽ đè ép âm đế, mồ hôi xen lẫn dâm dịch, toàn bộ hạ thể đều ướt dính, lại ngứa vô cùng, Lạc Tinh đi vài bước liền không chịu đựng được nữa, thân mình kiều hoa(mềm mại, yêu kiều) ngã.

Tang Vân lập tức ôm người vào lòng, ôm lấy hắn từ phía sau, thấp giọng nói:

- “Đừng náo loạn nữa, ta đưa người về.”

Lạc Tinh quả thực là đi không nổi, vô lực kháng cự, chỉ có thể mặc cho nam nhân ôm đi, đối với bàn tay to cố ý dấn trên moong trắng của hắn xoa nắn cũng lựa chọn làm như không thấy. Nhưng mà, Tang Vân căn bản không đưa Lạc Tinh về chỗ ở, mà lại dẫn người đến phòng mình. Thị vệ có chỗ ở của mình, bất quá đều là phòng hạ nhân, hoàn cảnh giống nhau.

Phát hiện mình bị đưa tới viện của thị vệ, Lạc Tinh ra sức giãy giụa, thậm chí mất mặt đến mức cắn cả lên bờ vai hắn. Nhưng Tang Vân da dày thịt béo, tạm thời cùng Lạc Tinh đùa giỡn tình thú, như ác bá lừa Lạc Tinh vào trong phòng mình, ném lên trên giường gỗ. Thân thể tiếp xúc với đệm chăn trên giường, cũng không dơ bẩn như trong tưởng tượng của hắn, tuy đơn sơ, nhưng vẫn sạch sẽ. Muốn mệnh chính là, trên đệm đều là hương vị nam nhân, thể vị giống được nồng đậm hun Lạc Tinh văng đầu hoa mắt, vốn thân thể đang khó chịu, cổ lại càng thêm khát khô, hận không thể ban ngày ban mặt bị nam nhân lấp đầy, bị đè trên giường thao làm đến chết. (Editor: Su Ling)

Gương mặt Lạc Tinh ửng đỏ, như mất khống chế mà ôm lấy chân ngủ của Tang Vân, chân dài cũng cưỡi lên kẹp chặt giữa hai chân, một khắc kia khi bướm dâm ướt át tiếp xúc với chân, thân thể Lạc Tinh thoải mái run rẩy một trận, nhẹn không được phun ra tiếng rên rỉ nhỏ vun yêu kiều. Hắn dùng sức kẹp chặt, thể mà lại dùng chân của nam nhân thú kia cọ lên tao huyết, phía dưới càng ướt đến rối tinh rối mù, ngực nhũ cũng vụn phàn tao ngứa. Tang Vân dù bận vẫn ung dung mà thưởng thức một lát, lúc này mới cởi quần áo nằm lên giường, ôm Lạc Tinh dụ dỗ nói:

- ” Bảo bối nhi ngoan, cho ta giúp em được không?”

Lạc Tinh biết toàn bộ dâm thái của mình đều bị hắn nhìn thấy, mất mặt mà vùi mặt vào trong chăn, khóc thút thít:

- “Cút đi, ô ô, đừng chạm vào ta, ta..... Ta có thể nhịn được, có thể.....”

Tang Vân ôn nhu mà vuốt ve thân mình đầm mồ hôi của Lạc Tinh, cảm thụ được hắn ngây ngô run rẩy, bàn tay to cầm côn thịt Lạc Tinh, giúp hắn an ủi vật nhỏ kia, dùng giọng nói mỉa mai nhất:

- “Tình dục là khát vọng nguyên thủy nhất của con người, sao em lại muốn kháng cự lại nó? Muốn làm liên làm, làm cho mình thoải mái, chẳng lẽ không tốt sao?”

Lạc Tinh bị giọng nói êm tai của nam nhân mê hoặc, nhưng ngay sau đó lại nghĩ tới khi còn nhỏ nhìn thấy những cái đó, tình huống dâm loạn khiến người buồn nôn, cha ruột hắn ở trong phòng cùng một đồng đàn ông, tùy tiện cho người thao hắn(cha Lạc Tinh)..... Lạc Tinh có chút mờ mịt nhìn Tang Vân, giọng nói nghẹn ngào:

- “Chẳng lẽ vì thoải mái là có thể để cho người khác tùy tiện thao, mặc kệ là ai, đều có thể sao? Ta không muốn, không muốn bị tình dục khống chế, không muốn bị người tùy tiện thao bức.....”

Tang Vân cúi đầu hôn lên môi Lạc Tinh, đùi chen vào giữa hai chân Lạc Tinh, đầu gối đuối theo tao huyết mềm mại, cảm thụ được nơi riêng tư làm người kích động, làm người phát cuồng của mỹ nhân ẩm ướt. Chờ Lạc Tinh rốt cuộc an tĩnh lại, lúc bị đầu gối làm cho chỉ biết ưm a, Tang Vân mới buông hắn ra, ở trên môi bị hôn đến sưng đỏ hút liếm một phen, thấp giọng nói:

- ”Sao ai cũng có thể được, chỉ mỗi ta thôi..... Vương gia không cần bị bất luận kẻ nào đụng vào, ta sẽ thỏa mãn dục vọng của Vương gia, làm Vương gia mỗi ngày đều thích đến lên trời. Ngoan, ngay bây giờ, nói cho ta, tao bức bị đầu gối đè ép, có thoải mái không?”

Nhục huyết ngứa nửa ngày bị nam nhân kỹ xảo nghiền lộn, không nặng không nhẹ, cái đùi cường tráng hữu lực cũng ma sát tao chân, Lạc Tinh sao lại không thoải mái, vòng eo vô lực, chân đều đã không khép được, chỉ có thể nằm ở dưới thân nam nhân há mồm thở dốc. Lạc Tinh nhận thua vòng lấy hữu lực vai lưng của Tang Vân, thấp giọng nói:

- “Thoải mái, ân ha..... Như đang cường bức lăng lợ, a ha..... thích quá a, ô a, cứ như vậy, ô ô, đừng dùng dương vật thao được không, ta sợ.....”

Lạc Tinh sợ mình lại nếm được tư vị dương vật một lần nữa liền hoàn toàn phòng bị không xong, làm giây giữa cuối cùng. Tang Vân tà tà cười, ngón tay sờ lên lỗ đít Lạc Tinh, nhẹ giọng nói:

- “Được, dương vật hôm nay không thao bướm, cho bướm dâm nhỏ của Vương gia nghỉ ngơi một ngày. Chúng ta thử nơi này được không, cũng phi thường thoải mái đấy.”

Lạc Tinh cứ như vậy bị lừa, hắn thật sự quá muốn bị dương vật thao, thao bướm sẽ nghiện, thao lỗ đít hẳn là không thể nào..... Tinh mỹ nhân đơn thuần cảm giác lỗ đít bị sờ cũng rất thoải mái a, vì thế liền đáp ứng yêu cầu của sói đói.

Tang Vân ôm Lạc Tinh lăn trên cái giường hạ nhân cũ nát, tiếng giường kêu kệt kệt kệt, chăn rách đơn sơ, nằm ở trên lại là đại mỹ nhân băng thanh ngọc khiết, vừa thánh khiết vừa dâm loạn. Tang Vân đột nhiên kích động, cảm thấy mình thật sự là thị vệ dâm tiện, ở trên cái giường rách nát dơ bẩn thao Vương gia mỹ nhân tôn quý của Lâu Lan quốc. Ngón tay hắn khép lại quấy rối lỗ đít Lạc Tinh, có thể nói lỗ đít này là cực phẩm thực nhanh đã bị chơi ra nước, ngâm ngón tay nam nhân, nhục huyết tao lăng cũng nịnh nọt quần lên. Tang Vân kinh ngạc như vậy:

- ”Lỗ đít của Vương gia so với lăng huyết phía trước cũng dâm không kém đâu, đều có thể ra nước, không biết hương vị có tao được như bướm nhỏ hay không?”

(Đoạn này tác giả lại viết là Tang Mạc, hình như nhằm lẫn gì đó nên mình mạn phép sửa lại là Tang Vân nhé) (Editor: Su Ling)

Lạc Tinh cũng kinh ngạc lỗ đít mình thế nhưng cũng lăng như vậy, bất quá bị ngón tay cầm vài cái, liền ướt thành một mảnh, hơn nữa cảm giác tao ngứa cũng không kém cái huyết đằng trước. Mỹ nhân khó nhịn mà lắc mông, nhưng nam nhân không cho hắn thống khoái, chậm rãi từ từ mà dùng ngón tay cầm lộn, cực có kiên nhẫn mà dùng bụng ngón tay vuốt thành ruột Lạc Tinh, tựa như đang vuốt ve thân thể hắn. Còn có đại căn dương vật, nói sẽ không thao bướm, lại đỉnh lộn qua lại ở chung quanh âm đế, khiến cho hắn liên tục chảy dâm thủy, không bị cầm liền phải mất mặt mà cao trào. Lạc Tinh sốt ruột lắc mông, đỏ mặt cầu hoan:

- “Mau tiến vào đi, ân nga..... Nói sẽ cầm lỗ đít mà, ha a..... Lỗ đít đều ướt đầm, mau lên, thao ta.....”

Ép Lạc Tinh nói ra lười nói dâm đẳng, Tang Vân lúc này mới vừa lòng mà đem dương vật tiến vào lỗ đít, bông cúc phấn nộn nhạt màu dễ dàng bị căng ra, ngoan ngoan mà tiếp nhận dương vật xâm lấn. Tang Vân chỉ cảm thấy tư vị của Lạc Tinh thực quá mỹ diệu, lỗ đít gắt gao mà bọc hắn, cũng không kẹp đau, chỉ như

gãi đúng chỗ ngứa rớt át, quả thực như là thiên đường. Hấn nhin không được mạnh mẽ thao làm, sáng đến gầm nhẹ:

- “Nga, tao hóa, lỗ đít phóng túng của em thực đàn hồi, còn biết kẹp dương vật, ân nga, Vương gia dâm đăng, người trời sinh là đăng hóa.....”

Lạc Tinh lại lần nữa bị thao đến mê loạn, cả người mướt mồ hôi nằm trong phòng hạ nhân, ban ngày ban mặt cùng người thông dâm, cũng thật thoải mái muốn chết, lỗ đít cắm dương vật sao cũng có thể sướng như vậy. Lạc Tinh không biết phát tiết như thế nào, chỉ có thể gắt gao bám vào Tang Vân, tay nhỏ mát mát ở trên thân thể kiện mỹ của nam nhân hồ loạn mạc tác (làm càn), sờ soạng vài cái, thế nhưng bị nam nhân đưa tới hạ thể, sờ đến dâm chỗ tương liên(liên kết) thân thể hai người, chỉ nghe nam nhân trầm giọng nói:

- “Tối, cảm nhận một chút ta thao em thế nào, xem lỗ đít em bị ta thao đến mềm rồi, tao miệng còn mở to như vậy.”

Lạc Tinh cảm thấy thẹn mà vuốt đại dương vật và lỗ đít của mình, thân mình bị cấm đến loạn hoảng, sung sướng mà lẳng kêu:

- “Không được, nga a..... Phải bị thị vệ cấm chết, ân ha, thực xấu hổ, đừng sờ nơi đó, ha a..... Lỗ đít mở thật lớn, không khép được. Ô, cũng cấm bướm dâm đi, nó rất tịch mịch, ân ha, ngứa muốn chết.....”

Tang Vân bạch bạch bạch làm mờ Lạc Tinh nhĩ, ngón tay trắng phật nắm mỹ nhân âm để sưng to, cười dữ tợn hỏi:

- “Vừa rồi không phải không cho thao bướm sao, lúc này lại cầu ta?”

Lạc Tinh ăn đau, nhưng đau xong lại sướng vô cùng, liều mạng đem tiểu huyết hư không hướng vào trong tay nam nhân, liên thanh mà dâm kêu:

- “Ta không phải cố ý, nga ha..... Tao kỹ nữ không biết bướm mình lại lẳng như vậy, ô ô, bướm thành lạn bức rồi, chỉ xứng bị đại dương vật thao hư, người tốt mau thao ta.....”

Mỹ nhân mang khuôn mặt cấm dục phóng đăng mà gọi giường, là nam nhân nào cũng đều chịu không nổi, Tang Vân nói giọng khàn khàn:

- “Đây là em nói đó, thao chết em, lẳng hóa này.”

Dứt lời, Tang Vân bắt đầu trước sau cùng thao, ở hoa huyết đóng xuống mười cái, lại chuyển tới cục huyết, làm Lạc Tinh đến dục tiên dục tử, nơi nào cũng muốn, ôm Tang Vân không buông tay.

Khi Tang Vân đem tinh dịch rót vào trong thân thể Lạc Tinh, Lạc Tinh đã sướng đến không được, không màng cảm thấy thẹn mà phóng đăng dâm kêu. Tao bức mới vừa bị rót đầy, cửa phòng Tang Vân đã bị người đẩy ra. Tang Vân vội dùng chân che lại Lạc Tinh, dương vật rút ra từ huyết hấn, phát ra một tiếng ba cục rõ ràng.

Lạc Tinh nghe được có người tới, vội đem mặt vùi vào chân trốn, cũng may là hấn đưa lưng về phía cửa, không ai có thể thấy rõ hấn. Tinh dịch mới vừa bắn vào tiểu huyết, thời điểm dương vật rút ra không thể tránh khỏi ma sát lối đi một lần, Lạc Tinh sướng đến run rẩy trong chăn, dư vị cao trào căn bản chưa tiêu tán được.

Người vào là một hán tử cao lớn thô kệch, đúng là thống lĩnh thị vệ trong cung, là người cương trực công chính. Hấn thấy bộ dáng Tang Vân quần áo không chỉnh tề, tức giận muốn chết, lại liếc mắt nhìn mỹ nhân hỗn độn lộ ra đầu tóc và cái lưng đẹp ra ngoài, cả giận nói:

- “Ta nghe thấy trong phòng có âm thanh không ổn, người đồ hỗn trưởng, ban ngày ban mặt ở trong cung cùng người tư thông, đây là dâm loạn cung đình, là tử tội người biết không. Người đâu, bắt lấy hấn cho ta.”

Tang Vân bất đắc dĩ, hấn thật không nghĩ tới cùng làm tình Lạc Tinh thế mà lại có thể bị thống lĩnh bắt được, nếu thật bị dẫn đi..... Nghiêm trọng nhất bất quá là tự khai báo thân phận, người Lâu Lan không dám làm gì mình, nhưng hết thấy sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ, còn sẽ bị người cười nhạo. Đang lúc Tang Vân cấp tốc vô tự hồi biện pháp, bên tai bỗng nhiên truyền đến giọng nói thanh thanh lãnh lãnh:

- “Thống lĩnh uy phong thật lớn.”

Cư nhiên là Lạc Tinh chủ động lộ mặt, Vương gia mỹ nhân ôm chần ngồi trên giường, trên mặt mây đỏ chưa tán, trong mắt ướt át ẩn tình, tiếng nói cũng mang theo khăn khăn mê người, bộ dáng dùng chần bao bọc lấy cơ thể, thật sự là phong tình vô hạn. Thống lĩnh và bọn thị vệ đứng sau hần, tất cả đều xem ngây người, thể nào lại là Vương gia.....

Thống lĩnh vội nói:

- “Vương gia, này..... Đây là chuyện gì vậy, chẳng lẽ là hồn trưởng này khinh nhục ngài?”

Lạc Tinh thầm mắng thống lĩnh kia là đồ đầu gỗ, cố nén ngượng ngùng, ra vẻ uy nghiêm mà hỏi lại:

- “Thống lĩnh hỏi thật kỳ quái, chẳng lẽ bổn vương muốn lâm hạnh một thị vệ còn phải được quá thống lĩnh cho phép sao?”

Thống lĩnh hoảng sợ, vội vàng cáo tội, mang người vội vàng lui ra ngoài.

Lạc Tinh then đến muốn nổ nhà, hần cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy, nhin không cảnh khi nhìn cảnh thống lĩnh mang Tang Vân đi. Cũng là, nếu hần chết, sẽ phải đi tìm một người khác thỏa mãn dục vọng của bản thân mình, thật tốn nhiều lực a.

Tang Vân chớp chớp mắt, lôi Lạc Tinh từ trong chần ra, ha ha cười nói:

- “Tiểu Tinh nhi, vừa nãy em thật đáng yêu.”

Lạc Tinh phần nộ mà dấm hần, dối nói:

- “Gọi lung tung gì vậy, lần sau người mà còn hồ nháo, bổn vương... mới mặc kệ người.”

Tang Vân mới mặc kệ Lạc Tinh nói gì, đề người lại trên giường mà làm.

Mà lúc này, Phồn Nguyệt một chút cũng không biết đệ đệ cao lãnh đã bị sói đuôi to lừa đi. Hần đang cùng Tang Mạc chuẩn bị rời giường, tham gia hoạt động buổi chiều. Đây cũng là truyền thống của Lâu Lan, sau đại hôn của quốc vương, phải mang theo vương phu ngồi trong xe đi một vòng quanh thành, nhận chúc phúc của bá tánh, thân cận với bá tánh, cùng dân chung vui.

Tang Mạc để Phồn Nguyệt ngồi trước gương, tự mình chải đầu cho hần, còn cắt xuống một nhúm tóc của hai người buộc lại. Phồn Nguyệt tò mò hỏi:

- “Gì vậy?”

Tang Mạc ôn nhu nói:

- ”|Ở trung thổ của chúng ta, tân nhân sau khi thành hôn có truyền thống kết tóc, kết phát, ân ái cả đời, bạch đầu giai lão.

Phồn Nguyệt đứng dậy ôm chặt Tang Mạc, cúi đầu kêu: Mạc.....

Hồ hấp Tang Mạc cứng lại, thô thanh nói:

- “Gọi dễ nghe như vậy, thật không muốn cho người ra ngoài.”

Nhưng mà, truyền thống là tuần hoàn, hai người rửa mặt chải đầu mặc đẹp, dưới sự chủ trì của quan lễ nghi, lên xe ngựa. Xe ngựa thực rộng, cửa sổ cũng lớn, tiện cho quốc vương chào hỏi cùng bá tánh.

Kết quả, mới vừa lên xe, Phồn Nguyệt đã bị Tang Mạc lột sạch. Khỏa thân ngồi trên xe ngựa, tuy Phồn Nguyệt da mặt dày cũng sâu sắc cảm thấy thẹn, cười nhào đến muốn cướp quần áo Tang Mạc để mặc, nhẹ giọng nói: Như vậy thật quá đáng nha, ân ha..... Sắc quỷ lại sờ ta, nga a..... Lát nữa sẽ cùng bá tánh, a..... Vần an.....”

Tang Mạc buông Phồn Nguyệt ra, lại không chịu cho hần quần áo. Phồn Nguyệt tà liếc hần một cái, cảm thấy thẹn lỏa thể chào hỏi bá tánh, tuy rằng cửa sổ xe chỉ có thể lộ ra mặt cùng bả vai hần, ai cũng không biết là hần cả người trần trụi, thực mắc cỡ a..... Tang Mạc thấy Phồn Nguyệt quỳ gối trên đệm xe, đầu cúi xuống cửa sổ xe, dương vật nhanh chóng trưởng đại. Hần cởi quần lộ ra đại dương vật, đem một đôi chân ngọc của Phồn Nguyệt áp lên dương vật, bắt quốc vương bệ hạ dùng chân an ủi đại dương vật của hần.

Phồn Nguyệt đang cười vẫy tay với bá tánh, bỗng nhiên cảm thấy hai chân nóng lên, cơn thịt lớn cắn giữa hai chân hần. Hần tức khắc run người, thiếu chút nữa trượt tay khỏi cửa sổ, mắt mặt mà ngã xuống. Phồn Nguyệt lẩm bẩm một câu hồ nháo, chân lại không nhin được động lầy, nỗ lực mà an ủi căn cơn thịt lớn của ái nhân.

Các bá tánh vốn cho rằng quốc vương bọn họ đáng ngồi đoan trang, nhưng thực ra hần lại khóa thân cong mông lớn chân giao với nam nhân, cứng nhắc vẫy tay, trong đầu tất cả đều là thịt căn thô dài của nam nhân. Ngón chân đụng tới trứng trứng, phải dùng gan bàn chân nhẹ nhàng ấn một chút, như vậy Tang Mạc sẽ thực thoải mái. Còn có quy đầu, chơi nơi này nhiều chút, Tang Mạc sẽ kích động mà bắn tinh dịch lên chân y.

Trên mặt Phồn Nguyệt đã hiện ra mị thái, cười đến càng thêm diễm lệ động lòng người, làm bá tánh phụ cận hoan hô. Hai chân hần cũng di động đến càng lúc càng nhanh, toàn tâm mà phục vụ nam nhân. Đúng lúc này, Tang Mạc dùng ngón tay ở trên tao huyết Phồn Nguyệt chọc một cái, Phồn Nguyệt lập tức nén không được tiếng rên rỉ, cũng may bị tiếng hoan hô bên ngoài át đi. Ôi ôi, cư nhiên lại trong dịp quan trọng thế này bị nam nhân chơi bướm, thật nhiều bá tánh đang nhìn, bọn họ có thể phát hiện không..... Sao có thể thoải mái như vậy, bị bá tánh cả nước nhìn mình bị nam nhân phóng túng móc bướm, lại chảy nước rồi, trên đùi toàn là dâm thủy.

Sắc mặt Phồn Nguyệt ửng hồng, đã bắt đầu mượn lực tựa lên cửa sổ, phong tao mà đóng đưa cái mông, trong miệng cũng tràn ra tiếng rên rỉ. Cũng chỉ có nam nhân của mình mới lớn mật như vậy, có thể làm hần thoải mái như vậy. Đang nghĩ ngợi, Tang Mạc từ phía sau dán lên thân thể hần, cùng hần hướng bá tánh vẫy tay thăm hỏi. Mọi người hô to, Tang Mạc chơi đến càng vui vẻ, ngón tay làm càn mà moi đào chọc, bài trừ một cỗ dâm dịch lớn, còn hỏi bên tai Phồn Nguyệt:

- “Bảo bối nhi, thoải mái không?”

Phồn Nguyệt buông một bàn tay đi sờ thịt căn nam nhân, sờ lên thỏa mãn không thôi, dính lên người Tang Mạc ngâm khê:

- “Ân hử..... Thoải mái muốn chết, anh muốn chơi chết em sao, nga a..... Tướng công, tha cho tao nương tử đi, a..... Quá sung sướng, ân ha.....”

Ở bá tánh trong mắt, vương đang cùng vương phu khe khẽ nói nhỏ, xem ra hai vị cảm tình cực tốt. Tang Mạc cũng không phụ sự mong đợi của mọi người, ở trước ánh nhìn chăm chú của đông đảo bá tánh, ôm lấy Phồn Nguyệt hôn lên, vẫn là hôn lưỡi kịch liệt nóng bỏng, đại mông bị bàn tay to dính dâm thủy của bướm dâm xẹt qua, một đường hướng về phía trước sờ lên cổ Phồn Nguyệt, ở trên lưng hần lưu lại một chuỗi vết nước dâm mĩ.

Mà Phồn Nguyệt đã phóng đảng mà ngồi vào trong lòng nam nhân, tao huyết ướt hoạt(ẩm ướt, trơn nhẵn) bắt đầu tìm kiếm dương vật uy vũ, hạ mông xuống, nuốt dương vật nam nhân vào.

Ngồi trên dương vật nam nhân cùng hần hôn nồng nhiệt, còn có nhiều bá tánh nhìn như vậy, Phồn Nguyệt chỉ cảm thấy, hần muốn thích muốn ngất mất.

9. Chương 9: Âm ĩ Đòi Chia Tay Bị Khiêng Về Trên Giường Thao Đến

Âm ĩ đòi chia tay bị khiêng về trên giường thao đến bướm dâm không khép được, quy đầu lẳng nhục môi đỏ, ngón tay đảo lộng dâm huyết (phát lẳng đái dâm bị phát hiện, trộm chui vào ổ chặn liếm bướm dọa mỹ nhân)

Tác giả: Quân Đại

Editor: Su Ling

Phồn Nguyệt và Tang Mạc hôn nồng nhiệt trong xe hoa, Phồn Nguyệt còn cơ khát tự ngồi lên dương vật, Tang Mạc tất nhiên sẽ không tha cho hắn, áp đảo người ngồi lên ghế thao làm. Phồn Nguyệt đối với hắn trước nay đều nhiệt tình như hỏa, không có nửa điểm ý tứ chống cự, trong biển người tấp nập tiếng hoan hô, Tang Mạc ngồi trong xe náo loạn tới tận hứng.

Chờ tình sự điên cuồng kết thúc, xe hoa cũng vừa lúc đi một vòng thành, Phồn Nguyệt lười biếng dựa vào Tang Mạc, trên người hai người đều dính dính mồ hôi, nhưng là mồ hôi dính lấy lẫn nhau, lại càng thể hiện hai người gắn bó không thể tách rời, còn thân mật đến nỗi khiến người xấu hổ. Phồn Nguyệt nghịch tóc nam nhân một lát, bỗng nói:

- “Tướng công, ta muốn đến xem nơi chàng ở.”

Yêu cầu này của Phồn Nguyệt cũng là nhân chi thường tình, Tang Mạc tất nhiên sẽ không cự tuyệt. Lúc trước hắn nói với Phồn Nguyệt, hắn là thương nhân từ trung thổ tới, đích thực cũng không phải thuận miệng nói ra, hắn xác thực có mang theo thương đội tới, cũng có cửa hàng của mình, ngụ trang đến mức có thể nói là vô cùng hoàn hảo. Đuổi lui đại bộ phận tùy tùng, hai người mang theo vài hộ vệ, khê khàng đi đến chỗ ở lúc trước của Tang Mạc.

Khi xe dừng lại, Phồn Nguyệt định ngồi dậy thì lại bị Tang Mạc ngăn cản. Nam nhân hôn nhẹ lên trán hắn, ôn nhu nói:

- “Chờ ta một lát.”

Tang Mạc xuống xe trước, một lát sau mang ra một kiện áo cưới đỏ thẫm về bên người Phồn Nguyệt. Áo cưới kia được chế thành từ tơ lụa tốt nhất, bên trên có đường thêu tinh mỹ, phức tạp mà hoa lệ, tinh xảo mà tuyệt mỹ. Quần áo ở Lâu Lan làm từ chất liệu mỏng, hiển nhiên bộ đồ này là kiểu dáng áo cưới của Đại Tang trung thổ, bất quá có điều đơn giản hoá, mặc vào vừa tiện vừa hoa mỹ. Tang Mạc mỉm cười nói:

- “Vừa hay hàng hóa buôn bán ta mang đến từ trung thổ có tơ lụa hượng hạng, thủ hạ cũng có tú nương tài nghệ tuyệt hảo, ta kêu các nàng suốt đêm làm ra. Vừa kịp lúc em đến, mặc áo cưới của trung thổ vào cửa nhà ta, bệ hạ nguyện ý không?”

Phồn Nguyệt nào không biết tâm ý của nam nhân, dù là ở Lâu Lan hay là ở trung thổ, bọn họ đều tính toán đầy đủ lễ nghi, đây là người thực sự nguyện ý cùng hắn sinh mệnh giao triền, tuy hai mà một. Phồn Nguyệt trần trụi ngồi trên xe, ôn nhu nói:- “Tướng công mặc cho ta đi.”

Tang Mạc thông thả phủ thêm áo cưới cho hắn, thỉnh thoảng trên da thịt trần trụi non mềm chiếm chút tiện nghi, câu tới tiếng rên rỉ động tình của ái nhân. Tang Mạc cười nói:

- “Ta thật là quá hạnh phúc, tân lang trung thổ cũng không có cái phúc khí này, trước hôn lễ nhìn thấy tân nương tử trần truồng, còn có thể tự mình mặc áo cưới cho đối phương.”

Phồn Nguyệt bắt được bàn tay sờ loạn trước ngực mình, dỗi nói:

- “Chắc chắn là cũng không trước hôn lễ chiếm hết tiện nghi của tân nương, thao người ta không dậy nổi. Như vậy càng thấy, tướng công thật là sắc quỷ.”

Tang Mạc ôm mỹ nhân xuống xe, ở bên tai hắn thấp giọng trêu chọc:

- “Không phải em câu dẫn ta trước sao, sợ ta không thể thao cho bướm dâm nhỏ thoải mái, dùng tao lỗ đít câu dẫn ta, cho ta luyện tập với lỗ đít, ha ha.....”

Luận về dày độ da mặt, vẫn là Tang Mạc dày hơn. Phồn Nguyệt nói không lại hắn, im lặng xem như nhận thua, ngoan ngoãn bị nam nhân ôm vào gia môn. Quần gia đích thân ra nghênh đón bọn họ, lễ nghĩa chu toàn, chẳng qua ở nơi người ngoài không chú ý, trộm dùng tay ra hiệu cho Tang Mạc.

Tang Mạc trực tiếp mang Phồn Nguyệt tới phòng hắn, thả người lên giường. Ánh mắt Phồn Nguyệt nhìn nam nhân mang theo vài phần triền miên, đáng vẻ kiều mị một bộ cầu hoan. Tang Mạc nhìn đến động tâm, nhưng vẫn nói:

- “Quần gia tìm ta có chút việc, bảo bối nhi ngủ trước đi, chờ tướng công trở về cùng em động phòng.”

Phồn Nguyệt hiếm khi tùy hứng, ôm cổ Tang Mạc không muốn buông tay. Tang Mạc cười, cúi đầu hôn môi Phồn Nguyệt, hai người hôn đến xuất thần, tay Tang Mạc cũng ở trên người Phồn Nguyệt ve vuốt, thân thiết không khác gì ngày thường, nhưng sau khi do dự một lát, Tang Mạc bỗng nhiên ra tay điểm huyệt ngũ của Phồn Nguyệt.

Thấy Phồn Nguyệt đã ngủ say, Tang Mạc nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của hần, lại hôn đôi môi đỏ tươi một cái, nhẹ giọng nói:

- “Chờ ta, bảo bối nhi.”

Nhưng ngoài ý muốn chính là, Tang Mạc vừa mới ra khỏi cửa, Phồn Nguyệt cơ bản nên hôn mê thể mà lại ngồi dậy. Hần nhìn áo cưới đỏ thắm trên người mình, cười khổ. Hần thừa nhận, mở miệng yêu cầu đến nơi này, xác thật là có mục đích. Tuy rằng hần rất muốn hoàn toàn tín nhiệm Tang Mạc, toàn tâm mà ý lại vào nam nhân của mình, nhưng bản thân hần trước tiên là quốc vương của Lâu Lan, hần không thể xem quốc gia và bá tánh là chuyện chơi. Lâu Lan quốc vương tuy rằng không biết võ công, nhưng bí thuật lâu đời vô cùng nhiều, di huyết chính là một trong số đó. Lúc Tang Mạc động thủ chỉ chần chờ một chút, Phồn Nguyệt cơ hồ là xuất phát từ bản năng, vận dụng di huyết chi thuật, nên giờ mới không bị ngủ say.

Tang Mạc cũng không biết chuyện này, hần đang ở trong một gian phòng khác nói chuyện với quần gia.

Tang Mạc nhân nhạ hỏi:

- ”Tìm được Tang Vân rồi à?

Quần gia cúi đầu nói:

- “Vẫn chưa..... Người chỗ nhị hoàng tử vẫn luôn dùng thủ thuật che mắt với chúng ta, hai bên đã đấu rất nhiều, tuy rằng có thắng thua, nhưng chúng ta vẫn không tìm được Nhị hoàng tử.”

Hần và Tang Vân vốn thế lực tương đương, võ công mưu trí đều không phân cao thấp, cho nên phụ hoàng mới ra chiêu độc địa này, tổng cổ hai đứa con trai đến Lâu Lan quốc, ước định ai tìm được bảo tàng Lâu Lan sẽ là người có thể lấy được vị trí Thái tử. Chiêu này nói khó nghe chút là đã dẫn đến mầm tai họa từ phương đông, hai người đỡ phải đấu nhau khiến triều đình Đại Tang bất ổn. Bất quá lão hoàng đế cũng có điểm mấu chốt, chính là có thể dùng các chiêu tranh đấu đặc biệt, nhưng tuyệt đối không thể gây thương tổn tới tánh mạng đối phương, nếu không, hần (lão hoàng đế) tình nguyện sinh thêm một hoàng tử nữa.

Khi Tang Mạc và Tang Vân nghe được lời này, đều hắc tuyến đầy đầu. Bất quá lão hoàng đế xác thật có cách dạy con, hai người tuy tranh nhau ngôi vị hoàng đế, nhưng kỳ thật quan hệ cũng không tệ, không nói huynh hữu đệ cung, nhưng tình nghĩa huynh đệ là có, không ai nghĩ sẽ đẩy đối phương vào chỗ chết. Chấp nhất của Tang Mạc với ngôi vị hoàng đế không bằng Tang Vân, nhưng khi hần ở trung thổ cảm thấy ngày thường quá nhàm chán, cùng Tang Vân* ngâm đấu đá cũng không tồi. Khi quyết định cùng Phồn Nguyệt ở bên nhau hần đã từ bỏ ngôi vị hoàng đế, cho nên chuyện tìm kiếm Tang Vân này cũng không dốc hết toàn lực, tâm tư của hần đều ở trên người Phồn Nguyệt rồi. Còn nữa, xem ra Tang Vân định ẩn nấp ở góc nào đó trong hoàng cung, muốn tìm tàng bảo cũng tất sẽ tìm cửa đột phá từ chỗ Phồn Nguyệt, hần chỉ cần bảo vệ Phồn Nguyệt tốt, thì sẽ không có chuyện lớn gì.

*tác giả dùng là Tang Mạc nhưng không hợp ngữ cảnh chút nào, có thể là do viết nhiều đâm lẫn nên mình mạn phép sửa lại nhé!

Đáng tiếc, vương phu điện hạ quên mất, Lâu Lan quốc còn có một vị Vương gia địa vị tôn quý.

Tang Mạc sớm đã không ngại lần tranh đấu này, quần gia lại một lòng muốn hần thắng, vội khuyên nhủ:

- “Đại hoàng tử, lão nô thấy, ngài mau lấy được tàng bảo mới là đúng đắn. Ngài không tiếc hạ mình đi tranh cử vương phu, giờ đã thành công, có thể nói cận thủy lâu thai** (có ưu thế về địa lý, gần quan ban lộc). Chỉ cần lấy được bảo tàng, chúng ta liền có thể về Đại Tang phục mệnh, vị trí Thái tử dễ như trở bàn tay.”

**Cận thủy lâu thai: Ý của câu thành ngữ này là chỉ lâu đài gần bờ nước sẽ được ánh trăng chiếu sáng trước tiên, thường được dùng để ví với việc ở gần thì được ưu tiên.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Thanh dạ lục” của Du Văn Báo.

Phạm Trọng Yêm là nhà chính trị và là nhà văn nổi tiếng thời Bắc Tống vào khoảng nghìn năm trước. Thuở nhỏ gia đình ông nghèo khó, nhưng do chăm chỉ học tập nên kiến thức uyên bác. Về sau, ông được cử giữ các chức vị Hữu tư giám, Tri châu, Tham tri chính sự...v...v... Ông đã lưu lại trên lầu Nhạc Dương câu nói bất hủ: “Tiên thiên hạ chi ưu nhi ưu, Hậu thiên hạ chi lạc nhi lạc”. Tức “Lo trước thiên hạ, vui sau thiên hạ.”

Phạm Trọng Yêm là người chính trực, khiêm tốn, ông đối xử bình đẳng với mọi người, nhất là về mặt tuyển dụng nhân tài. Trong thời gian giữ chức tri phủ Hàng châu, ông thường xuyên quan tâm và giúp đỡ các quan văn võ, có khá nhiều người do đó đã phát huy được tài năng của mình, nên họ đều biết ơn và tôn trọng ông. Nhưng có một vị quan tuần kiểm tên là Tô Lân do làm việc tại một huyện lỵ cách xa Tô Châu, còn chưa được Phạm Trọng Yêm để ý tới.

Một hôm, Tô Lân nhân tình cờ gặp Phạm Trọng Yêm, mới viết một bài thơ trình lên, trong thơ có hai câu: “Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt. Hướng dương hoa mộc dị vi xuân”. Đây có nghĩa là: Lâu đài bên bờ nước thì được trăng chiếu sáng trước, cỏ cây hoa lá dưới ánh trăng đậm đà sắc xuân. Tô Lân mong qua đó để nói lên một sự thực là ai gần Phạm Trọng Yêm thì sẽ được ông ta cân nhắc, còn những người ở xa thì không được ông chú ý đến. Phạm Trọng Yêm đọc xong bài thơ đã thuận theo ý nguyện của Tô Lân, cân nhắc ông lên một chức vụ hợp với năng lực của mình.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu: “Cận thủ lâu thai” để ví với việc ở gần thì được ưu tiên trước

O \$ thông tin tham khảo trên vietnamese.cri.cn/561/2010/07/05/1s142499.htm

Tang Mạc lười giải thích với bọn họ, bọn mưu thần này còn coi trọng ngôi vị hoàng đế còn hơn hân. Chờ Tang Vân trở về làm Thái tử, hết thầy đã thành kết cục đã định, bọn họ tự nhiên sẽ không dám trách móc.

Tang Vân không phải người tàn bạo, ngôi vị hoàng đế Đại Tang tranh đấu cũng tránh sống chết (nguyên văn: , QT: phi sinh tử chi tranh =>ai biết giúp với), hân sẽ không miễn cưỡng bản thân. Tang Mạc nói có lẽ:

- “Ừ, lòng ta hiểu rõ.”

Tang Mạc lại nói nói mấy câu, liền phải về xem Phồn Nguyệt. Kết quả, vừa mới mở cửa đã thấy người đang bình tĩnh đứng đấy, một thân áo cưới hồng đến chói mắt, ánh mắt nhìn Tang Mạc căn bản không ra cảm xúc gì, lãnh đạm cực điểm.

Tang Mạc sững sốt, vội vàng nói:

- “Bảo bối nhi đừng tức giận, nghe ta giải thích đã.”

Trong mắt Phồn Nguyệt chảy ra nước mắt, nâng vạt áo chạy đi, miệng mắng:

- “Cút đi, ta không muốn nghe...”

Tang Mạc tất nhiên là đau đầu, nhưng hân không thể để Phồn Nguyệt chạy đi, cũng sẽ không đuổi theo hân luôn miệng kêu nghe ta giải thích..... Tang Mạc trực tiếp động thủ khiêng người lên vai, còn chụp một cái lên miệng, nói:

- “Ngoan ngoãn chút cho ta.”

Phồn Nguyệt phần nộ đấm lưng nam nhân, lên án:

- “Người, người xấu, lưu manh, lừa thân lừa tâm ta, còn đánh miệng ta, trên đời sao lại có người vô tình vô nghĩa như người.”

Tang Mạc khiêng hân sải bước đến phòng ngủ, nghe vậy không khỏi cười nói:

- “Đét miệng không thoải mái sao, bảo bối nhi em dám nói bướm dâm của em không ướt?”

Phồn Nguyệt hừ lạnh:

- “Uớt cũng không cần người quần, có rất nhiều người nguyện ý liếm sạch sẽ cho cô vương.”

Nếu nói lúc trước Tang Mạc chính là muốn giải thích rõ ràng cho Phồn Nguyệt, sau khi nghe xong lời này, liền biến thành, trước hết cần thao xong, rồi giải thích sau. Cự nhiên dám nói tìm người khác giải quyết, quả thực chính là thiếu thao.

Tang Mạc ném Phồn Nguyệt lên giường lớn, Phồn Nguyệt muốn giãy giụa, hai đùi không ngừng loạn đá. Đáng thương là trên người hắn chỉ mặc một áo cưỡi lông lẻo, Tang Mạc vì hứng thú xấu xa của hắn, quần áo liên quan đều không mặc, Phồn Nguyệt quậy như vậy, cảnh xuân loạn tiết. Tang Mạc lập tức thấy hai cái chân ửng muốt ở trước mắt mình lộn xộn, vừa dài vừa thẳng, trắng bóng, làm người muốn bắt lấy hôn lên. Tờ lụa trên bụng nhỏ dần dần tuột xuống, màu đỏ rực làm nổi bật da thịt trắng nõn, còn có âm mao màu đen chung quanh tao huyết, vừa mỹ diễm vừa sắc tình. Tiểu côn thịt phấn nộn cũng theo đó hỗn loạn, lộ ra hạ thể Phồn Nguyệt tao lãng vô cùng. Tang Mạc dứt khoát làm hai đùi Phồn Nguyệt, một cái khiêng lên vai, một cái treo ở khuỷu tay, duỗi tay sờ soạng một phen trên bướm dâm ướt át của Phồn Nguyệt, cười nói:

- “Bảo bối nhi, quả nhiên ướt rồi...Còn cái bướm nói không muốn nghe ta giải thích, nhưng ta cảm thấy bướm dâm nhỏ rất muốn nghe đây.”

Phồn Nguyệt vẫn không mở miệng, giãy giụa đến tóc rối tung, lại không biết lúc này tóc mai hỗn độn, hai mắt nhắm lờ mờ khiến hắn có bao nhiêu mê người. Hắn đẩy Tang Mạc ra, thất tha thất thểu đi ra ngoài, lại bị Tang Mạc kéo về, thấp giọng nói:

- “Thật là không ngoan.”

Đôi mắt ướt nước của Phồn Nguyệt trừng hắn liếc một cái, chặt vật mà mềm mại ngã xuống giường, chân bị nam nhân hoàn toàn tách ra, trên bướm dâm còn có ngón tay không ngừng chơi đùa, có thể nghe thấy tiếng nước ồm ồm ồm ồm, vụn phần xấu hổ. Phồn Nguyệt quay mặt đi, đáng thương hề hề mà nức nở:

- “Đồ đáng ghét, người ta mới không có tướng công như người, buông ta ra...”

Tang Mạc lại dùng ngón tay ướt ướt vỗ về chơi đùa môi Phồn Nguyệt, khẽ cười nói:

- “Nơi này thật không ngoan.”

Dứt lời, Tang Mạc xả quần của mình, thả ra đại dương vật ngạnh đến phát đau, quy đầu ma sát lên môi đỏ của Phồn Nguyệt. Phồn Nguyệt ngay từ đầu không há mồm, một bộ lãnh đạm chịu đựng khuất nhục. Tang Mạc cũng không vội, một bên dùng ngón tay gian dâm tao huyết Phồn Nguyệt, một bên dùng quy đầu lăng nhục môi đỏ của hắn, làm hai cánh môi no đủ vừa đáng thương vừa thê thảm. Phồn Nguyệt nhìn không được ở trên giường động chân, lại không dám đem chân kẹp chặt, sợ mình tham luyến vui thích kia, nhìn không được cầu Tang Mạc thao hắn.

Tang Mạc nhìn dâm thái của Phồn Nguyệt, cười hỏi:

- “Bảo bối nhi, không muốn ăn sao? Bảo bảo ngoan, mau há mồm, tướng công cho em ăn đại dương vật mỹ vị.”

Phồn Nguyệt đã bị đùa bốn đến có chút mơ hồ, ủy khuất mà liếc mắt nhìn Tang Mạc một cái, tiếp theo ánh mắt dừng trên cự vật trước mắt, bỗng nhiên thêm ăn, đặc biệt muốn ăn thứ kia. Đôi môi khép kín không khỏi khẽ thả lỏng, đưa lưỡi quét qua mã mắt như muốn nếm thử. Tang Mạc toàn thân sáng khoái, say mê mà thở dài. Phồn Nguyệt nếm được ngon ngọt, đương nhiên muốn ăn nhiều hơn, nhưng nam nhân lại ý xấu mà rút dương vật ra, dùng côn thịt lớn chụp đánh khuôn mặt Phồn Nguyệt. Khuôn mặt kiều diễm bị dương vật xấu xí dâm loạn, chỉ là hình ảnh kia khiến nam nhân lang huyết sôi trào.

Tiểu tao hóa thêm ăn đã sớm đã quên hết trí khí, vẫn luôn đuổi theo côn thịt mỹ vị, sau khi ngậm được vào trong miệng, còn thỏa mãn mà nhìn nam nhân, có chút đắc ý nhỏ, đáng yêu muốn mệnh. Tang Mạc lại nhìn không được, dùng sức thao tiểu tao miệng của mỹ nhân nhi, đồng thời tăng lớn lực độ ngón tay, hung hăng đùa bốn tiểu tao huyết bên dưới, khiến Phồn Nguyệt liên tục ra dâm thủy, cả người vô lực.

Phồn Nguyệt như cá mất nước, sáng đến chỉ muốn liều mạng hô hấp, nhưng mỗi lần há mồm, lại bị đại dương vật thao đến càng sâu, hắn đành phải ra sức mà liếm thịt cắn, tay nhỏ tự động cầm trứng trứng (trứng chim đó ạ), vui mừng xoa nắn cho nam nhân.

Tang Mạc tàn nhẫn cắm vào bao lâu mới xuất ra trong miệng Phồn Nguyệt. Cổ tinh dịch lớn rót vào họng, Phồn Nguyệt bị kích thích đến chảy nước mắt, tao huyết vẫn luôn bị ngón tay gian dân cũng theo đó cao trào, dân thủy xô ra như sóng, làm ướt một tay Tang Mạc.

Tang Mạc dùng bàn tay ướt đầm dề sờ lên bụng nhỏ của Phồn Nguyệt, da thịt trắng nõn lóe dân quang, xinh đẹp đến mức khiến người muốn làm bẩn. Phồn Nguyệt há to mồm hô hấp, hồi lâu sau mới lần đầu cao trào mới qua đi, chờ hân khôi phục một chút, liền phát hiện dương vật của nam nhân đã để trên miệng hoa huyết ướt mềm.

Phồn Nguyệt lại bắt đầu kháng cự:

- “Người, rút ngay, không muốn cho người thao... Ân ha, dương vật lại đụng tới bướm dân rồi, ô ô, người khi dễ ta, đồ đại lừa đảo...”

Phồn Nguyệt giãy cằng mạnh, tao huyết với dương vật ma sát càng kịch liệt, cuối cùng làm hân thích đến không biết làm gì chophải, cũng không biết là kháng cự, hay là cố ý cọ sát lên. Tang Mạc thở dài hân lên thân thể Phồn Nguyệt, thân thể tinh tế đầy đà hương vị tuyệt hảo, nam nhân hân lên liền dừng không được, lưu lại trên thân thể tốt đẹp một chuỗi ấn ký, đồng thời dương vật đi vào luôn thao tới chỗ sâu nhất. Lối đi bị lấp đầy, dịch thể xối lên thịt căn của nam nhân, Tang Mạc thoải mái đến thở dốc không ngừng.

Phồn Nguyệt nào còn sức lực chống cự, cả người bị hân đến mềm như bông, kỹ năng hân của nam nhân quá cao siêu, nơi môi lưỡi nóng bỏng đi qua tựa như bị tiêm một liều thuốc tê, vừa tê vừa ngứa, chỉ muốn mãi mãi bị hân yêu thương hân lấy.

Dương vật nam nhân ngừng một lát ở chỗ sâu nhất trong tao huyết, bỗng nhiên bắt đầu cuồng thao mãnh làm, Phồn Nguyệt bị làm thét chói tai, thân thể ở trên giường không ngừng lên xuống, lẳng thịt tàn nhẫn lộn xộn. Hân nào còn nhớ rõ trí khí gì, ôm cổ nam nhân dân kêu:

- “A ha... Thoải mái muốn chết, a, rất thích tướng công thao bướm, nga a...Muốn bị chơi hỏng rồi, ân ha, tướng công, tướng công...”

Tang Mạc thao hân, yêu thương lau nước mắt trên mặt mỹ nhân, thấp giọng hỏi:

- “Còn nói muốn tìm người khác không?”

Phồn Nguyệt khóc thút thít:

- “Không, a ha... Chỉ tìm tướng công, Nguyệt Nguyệt, a ha...Chỉ có một nam nhân là tướng công, quá sâu, tướng công muốn thao hỏng bướm dân rồi, nhưng là thật thoải mái...”

Tang Mạc quyết tâm ở trên giường trừng phạt tiểu ái nhân lời gì cũng dám nói, tự nhiên dưới háng sẽ không lưu tình, làm Phồn Nguyệt cao trào liên tục, thể dịch của hai người sái lạc một giường, mới dừng lại. Lúc kết thúc, Phồn Nguyệt đã không khép được chân, hai chân hơi hơi gấp vào, một bộ dáng môn hộ mở rộng như đám người la cà. Môi âm hộ lật ra ngoài, lộ ra cái huyết sưng đỏ, căn bản không khép lại được, bạch dịch cảm thấy thẹn chảy ra từ trong đó, lưu lại dấu vết trên khăn trải giường.

Vốn tưởng rằng Phồn Nguyệt bị thao xong sẽ lại ồn ào đòi rời đi, ai ngờ người ta lại thân mật quấn lên, cười đến mỹ điểm động lòng người, còn nghịch ngợm mà gặm một ngụm lên cằm Tang Mạc, nói:

- “Không phải muốn giải thích với ta sao, chàng nói đi.”

Tang Mạc:...

Hân nhưng thật không dám khẳng định, người này vừa rồi làm rộn là thật, hay là muốn chơi tình thú...

Tang Mạc vội vàng khai ra lai lịch và mục đích tới đây, cuối cùng lại bổ sung:

- “Từ khi gặp em, ta đã không còn hứng thú với thứ đồ kia, giờ chỉ muốn yên ổn bên em, sau này sẽ ở lại Lâu Lan bồi em qua ngày.”

Phồn Nguyệt trầm mặc một lát, hỏi:

- “Vì sao ngay từ đầu chàng không nói cho ta biết?”

Tang Mạc thở dài:

- “Còn không phải là sợ em nghĩ nhiều sao, nhờ may em không tin ta thì sao. Lại nói, ta cũng tính toán lưu lại, ta là ai vốn không quan trọng, quan trọng là, Nguyệt Nguyệt, ta yêu em.”

Phồn Nguyệt lại ôm lấy, thấp giọng nói:

- “Ta đây phải giấu tàng bảo thật kĩ, vạn nhất một ngày nào đó chàng mang theo bảo bối trở về làm hoàng đế thì phải làm sao, mới không muốn bị chàng bỏ rơi.”

Tang Mạc cười nhẹ:

- “Hoàng đế có gì dễ làm, nhọc lòng nhiều như vậy, làm vương phu vất vả hơn, mỗi ngày đều không cần nhọc lòng, chỉ cần thao người là đủ rồi...”

Phồn Nguyệt nhin không được cắn một ngụm lên vai nam nhân, thật là, nói chuyện trước nay vẫn không đứng đắn. Bất quá hẳn thật tin tưởng Tang Mạc, đối phương thật lòng hay không, trong quá trình ở chung tự nhiên có thể cảm giác được. Hơn nữa, lấy sự kiêu ngạo của Tang Mạc, hẳn sẽ không dùng việc tình cảm để lừa dối.

Nhưng đệ đệ hẳn, Phồn Nguyệt không yên tâm hỏi:

- “Tang Vân kia ở đâu?”

Tang Mạc nói:

- “Tác phong hành sự của Tang Vân còn quái dị hơn ta, phỏng chừng là hắn trốn trong hoàng cung, bất quá, có ta ở cạnh em rồi, hẳn tiếp cận em không được tự nhiên cũng không lấy được bảo tàng.”

Phồn Nguyệt gật gật đầu, bỗng nói:

- “Không đúng, còn chỗ Tinh nhi.....”

Lúc này, Lạc Tinh hiển nhiên sẽ không biết huynh trưởng đã bắt đầu lo lắng cho mình. Buổi chiều lại ngoài ý muốn cùng Tang Vân lẫn giường, cậu quả thật xấu hổ vô cùng, không muốn đối mặt với tình cảm trong lòng với nam nhân, Lạc Tinh liền về phòng trốn tránh.

Cậu sớm tắt đèn, ép mình mau ngủ, đừng loạn nghĩ. Chấn mông che hạ thân, như che giấu một tàng vật, Lạc Tinh cảm thấy thẹn mà ở bên trong động chân, lại gờ tay đem hai cánh môi âm hộ véo lỏng, ra sức mà giảm bớt ngứa ngáy nơi tào huyết. Nam nhân thú kia dẫn phát dâm tính của hắn rồi, hiện tại tựa hồ không thể rời khỏi nam nhân, này thì phải làm sao.

Lạc Tinh rối rắm, sợ hãi, nhin đã lâu, rốt cuộc mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Tang Vân lén lút tiến vào phòng, nương ánh trăng nhìn mặt Lạc Tinh. Thật là có chút không xong, hẳn cư nhien nhin không được lại tới trêu đùa tiểu mỹ nhân này, là do tư vị tốt quá sao?

Tang Vân nhìn trong chốc lát, tay sờ vào trong chăn Lạc Tinh. Bàn tay to sờ soạng cái đùi trơn mềm vài cái, ngẫu nhiên đụng tới chỗ ấm, thế mà lại ướt một tay, u a, xem ra tiểu mỹ nhân này ngủ rồi cũng không quên phát tao, bướm nộn còn chảy nước nữa chứ.

Tang Vân nổi ý xấu, leo lên giường Lạc Tinh, đầu chui vào chăn. Hắn từ phía dưới từ từ tiến vào ổ chăn của Lạc Tinh, đầu lưỡi liếm chân người ta, từ cổ chân đến gốc đùi, sau đó cắn thịt non bên trong sườn đùi đùa bỡn.

Lạc Tinh vốn mẫn cảm, lại ngủ không sâu, tất nhiên sẽ tỉnh lại. Phát hiện dưới thân khác thường, sợ tới mức thét chói tai, liều mạng đá chân muốn đem nam nhân trong chăn đá đi. Tang Vân tính tình ác liệt, cũng không hiện thân, trốn trong chăn uy hiếp Lạc Tinh, bắt lấy hai chân lộn xộn, đầu lưỡi hút lên tào huyết ướt nước mát một cái. Cảm giác tê dại mãnh liệt truyền tới não, Lạc Tinh ý thức được đã xảy ra chuyện gì, xấu hổ buồn bực thét chói tai:

- “Cứu mạng, a... Đừng chạm vào ta, ân ha...”

Tang Vân cười nhẹ nói:

- “Không cho chạm vào mà sao lại kêu dâm như vậy chứ, hả?”

Lạc Tinh dừng giây giữa, dừng như nhẹ thở ra, hỏi:

- “Là Tang Vân sao?”

Tang Vân đơn giản xốc lên chăn, nói:

- “Nhanh như vậy liền nghe ra được, bảo bối nhi quả nhiên ngóng trông ta tới..... Lớn rồi còn dái dâm, mắt mắt chưa?”

Lạc Tinh đỏ bừng mặt, theo bản năng phản bác:

- “Ai dái dâm chứ?”

Tang Vân cầm tay cậu sờ lên một mảng thâm ướm kia, Lạc Tinh quả thực không mặt mũi gặp người, hấn vậy mà lại chảy nhiều tao thủy như vậy, thực là có bao nhiêu muốn nam nhân. Tang Vân tiếp tục trêu cậu:

- “Ướt nhiều như vậy..... Chưa từng nghĩ sẽ có cái bướm dâm đến như vậy, bảo bối nhi, ta giúp em liếm sạch sẽ.”

Lạc Tinh không kịp cự tuyệt, nam nhân đã bao lấy tiểu huyết của, hút tao dịch vào miệng như hút nước trái cây. Nam nhân chơi đùa chút, môi âm hộ cùng môi nam nhân dán đến gắt gao, khoang miệng truyền ấm áp đến huyết, làm cho Lạc Tinh giật mình. Cậu cảm thấy thẹn đến không được, nhưng lại luyến tiếc loại thoải mái này, khóc lóc bị nam nhân vừa liếm vừa hút, cổ tình bóng đêm hắc ám, cậu lại thấy không rõ tình cảnh trước mắt, chỉ có nơi tao huyết là vô cùng rõ ràng, mãnh liệt.....

10. Chương 10: Tinh Nhi Trúng Độc

Editor: Su Ling

Hơn nửa đêm là lúc tinh thần vô cùng mơ màng, Lạc Tinh vốn đang mộng xuân dâm loạn, ngủ đến thân thể phát nhiệt, phía dưới ẩm ướt, bỗng nhiên bị nam nhân xông vào ổ chăn một phen hút liếm, tuy rằng đã chịu kinh hách nhưng cũng nhận được khoái cảm vô tận. Tuy rằng cậu giây giữa, nhưng xung quanh tao huyết sớm đã dính đầy nước miếng của nam nhân, tao hương một mảnh, nước chảy thành sông, gần như phải khuất phục chịu nhục. Lúc này, cuối cùng cũng phát hiện ra người liếm láp bướm dâm là Tang Vân, kẻ đã sớm chiếm lấy thân thể mình, Lạc Tinh nhẹ nhõm thở ra, khốc thút thít mặc kệ hấn.

Tang Vân bú liếm nửa ngày, đột nhiên dừng lại, ngẩng đầu lên từ giữa hai chân Lạc Tinh. Nhưng hô hấp của hấn vẫn phun lên đùi cậu, lông thịt run rẩy không thôi, tựa như diễm đam nhận sủng. Tang Vân cười nhẹ một tiếng, lại âu yếm đùi một phen, liền muốn đứng dậy. Lạc Tinh đột nhiên mất đi yêu thương, bướm nộn tao tới cực điểm rồi sao có thể chịu nổi, hấn cơ hồ cũng không muốn, khóc lóc dùng hai chân kẹp lấy cổ nam nhân, không muốn để hấn rời đi. Mỹ nhân ngày thường cao lãnh biệt nữ thể mà lại làm ra thái độ giữ lại như thế, Tang Vân chỉ cảm thấy ngực như bị phồng, vạn phần động tình. Hấn duỗi tay nắm ngón chân đẹp đẽ = của Lạc Tinh, nắm trong tay thưởng thức một lát, lại thở lên căng chân của mỹ nhân. Lạc Tinh bị làm cho nửa người dưới tê dại, ngón chân gần như không còn là của mình, cả người mềm mại vô lực, chân đang kẹp trên cổ nam nhân lại vô lực buông thõng xuống, rơi lên chăn đệm.

Tang Vân đứng dậy xuống giường, Lạc Tinh nằm một mình trên giường ủy khuất, mỗi nơi mỗi tác bị nam nhân chạm qua đều như bị tiểu trùng cắn, ngứa đến mức làm lòng đau đớn, đặc biệt là bướm nộn bị liếm hồi lâu, đang ướt át chờ dương vật tiến vào, lại lẻ loi há miệng mà không có dương vật tới thao. Lạc Tinh vốn định một mình ỉn ỉn, mong nhớ bóng dáng cao lớn của nam nhân, thật sự tràn đầy dục hỏa, lại vô cùng ủy khuất, nhu nhu mở miệng:

- “Đừng đi, ô ô, đừng bỏ rơi ta.....”

Giọng nói kia vẫn đặc biệt băng lãnh như chạm vào ngọc thạch, trong trẻo thánh thót, rồi lại xen lẫn vài phần mềm mại, yếu ớt như băng tuyết đã tan một nửa, làm lòng người muốn thiên vị. Tang Vân nuốt nửa bị một câu của cậu câu mất hồn, miễn cưỡng trấn định lại, đốt đèn trong phòng lên, xoay người nói:

- “Không đi, còn chưa thương đủ bảo bảo dám dăng thì sao mà đi được?”

Ngoan đèn dầu sáng ngời càng hiện rõ gò má ửng đỏ diễm lệ động lòng người mang theo tình dục ầm utherford của Lạc Tinh, người cũng mềm mại mà nằm trên giường, cái miệng anh đào nhỏ không tự chủ mà bật ra tiếng rên rỉ..... Tang Vân an vị trên đầu giường, đang muốn ôm Lạc Tinh vào lòng, Lạc Tinh lại bất ngờ ngồi dậy, tự thân nhào vào trong lồng ngực ôm lấy nam nhân mềm mại râm rì. Thấy nam nhân còn không có động tác, ngọc nhan băng tuyết càng thêm đỏ bừng, kiều diễm ướt át, chậm rãi nói:

- “Vậy thì mời Vân ca ca..... mau mau yêu thương bảo bảo dám dăng.”

Tang Vân hô hấp nặng nề, lại không chú ý đến vướng mắc trong lòng, ấn Lạc Tinh ngã xuống giường, dương vật trực tiếp đảo nhập bí địa ướt mềm, luân phiên thao động lồi vào hoạt nộn chặt khít, ngón tay còn đùa bỡn môi âm hộ bên ngoài, trong ngoài giáp công, làm Lạc Tinh đến dục tiên dục tử. Lạc Tinh xốc xếch tận tình lăn lộn trên giường, cánh tay ngọc ôm nam nhân không thả, thỏa mãn mà treo trên người Tang Vân kêu tới lẳng lơ:

- “Thật thoải mái, hừ a..... Chính là bị chơi như vậy, a ha..... Thích chết, ô ô, thao chết Tinh nhi, Tinh nhi thích đại dương vật.....”

Tang Vân nặng nề đứng lên chỗ mất cảm, cười hỏi:

- “Vừa rồi Tinh nhi đại ượng một giường, là nghĩ muốn đại dương vật sao?”

Lạc Tinh vắt tao chân, cố gắng kẹp bướm dâm chặt chẽ, cứ như vậy, dương vật mỗi lần lao tới đều cọ qua thịt mềm trùng điệp, cậu thích đến mức khóc thút thít không ngừng, lung tung đáp:

- “Vâng, a..... Sâu quá, ô ô, nghĩ đến hồi chiều, ân a..... bị thao thoải mái như vậy, Tinh nhi liền rất muốn, ô ô, muốn chết, ân ha..... Lại tới nữa, thật thích.....”

Bên này, Tang Vân uy vũ chinh phục mỹ nhân nhi, bên kia Tang Mạc lại không có phúc lợi ban đêm tốt như vậy. Vốn dĩ lúc đầu, sau khi khai ra, đáng lẽ hần và Phồn Nguyệt nên cộng độ xuân tiêu một đêm, nhưng Phồn Nguyệt nhớ tới Lạc Tinh, sợ đệ đệ cố chấp kia của Tang Mạc mai phục bên cạnh Lạc Tinh nên vội vàng chạy vào trong cung.

Phồn Nguyệt biết đệ đệ không có thói quen sống về đêm, cũng không để ý đang là đêm khuya, trực tiếp đi tới cung điện của Lạc Tinh. Đẩy vải vóc ra liền nhìn thấy tình huống dâm loạn, đệ đệ băng thanh ngọc khiết kia thể mà lại đang bị nam nhân đè dưới thân mãnh thao, chần rừ trên mặt đất, căn bản không che được thân thể trần trụi của bọn họ. Hai người tứ chi giao triền, nơi riêng tư tương liên, mồ hôi đầy người, nhưng lại nhẹ nhàng, vui vẻ, Lạc Tinh kêu ra những tiếng vô sỉ, tao lẳng đến mức khiến Phồn Nguyệt sợ ngây người.

Tang Mạc cũng kinh ngạc, bởi vì hần nhận ra nam nhân đang đè trên người lãnh mỹ nhân kia đúng là đệ đệ ruột của hần, Tang Vân. Hần có chút bất đắc dĩ, nhưng nói:

” Chậm một bước rồi, Tang Vân đã xuống tay.”

Chẳng qua, đối tượng Tang Vân xuống tay không phải là bảo tàng, mà là mỹ nhân Lạc Tinh thơm ngọt mê người hơn.

Phồn Nguyệt phản nộ xông lên, cả giận nói:

” Vô liêm sỉ, buông đệ đệ ta ra.”

Lạc Tinh cũng phát hiện ra hai người xông vào, hoa dung thất sắc, khóc lóc chống cự Tang Vân xâm lấn, nhưng nam nhân bất vì sở động, vẫn rong ruổi trong thân thể mềm mại, yêu kiều, còn táo tợn hơn mà đỉnh động tao diễm. Lạc Tinh vội vàng bỏ đi tránh né, tựa như không muốn cho huynh trưởng nhìn thấy bộ dáng mình phóng dăng. Tang Vân ôm eo cậu túm mỹ nhân về, xoa ngực cậu, tà cười nói:

“Lúc này thì buông ra kiều gi, Tiểu Tinh Nhi sẽ khổ sở chết, đúng không, tiểu tao hóa?”

Lạc Tinh gần như muốn hồng mắt, lắc đầu phủ nhận:

“Không đúng, người buông ta ra, a..... Đừng như vậy, ân nga..... Thật thoải mái a, ô ô Vương huynh, ta, a..... rất thoải mái, hần thao ta thoải mái muốn chết, tên bại hoại này.....”

Phồn Nguyệt muốn đi lên tách hai người ra, kết quả Tang Vân vùng ồng tay áo, nội lực cường đại biến thành lá chắn vô hình, ngăn cản Phồn Nguyệt với cái giường lớn. Phồn Nguyệt quay đầu lại lôi kéo tay áo Tang Mạc, muốn hần giải khai vật cản, Tang Mạc bắt đầu nói:

“Nếu ta dùng nội lực mạnh mẽ đánh tới, chắc chắn sẽ làm Lạc Tinh bị thương. Việc đã đến nước này, bây giờ em tách hai người họ ra cũng không thay đổi được gì, Lạc Tinh chắc chắn cũng sẽ khó chịu, không bằng chờ sự việc kết thúc, chúng ta sẽ giải quyết, được không?”

Nhưng mà Phồn Nguyệt cố chấp, bướng bỉnh, kéo thế nào cũng không đi, dường như là sợ Tang Vân thao chết Lạc Tinh. Tang Mạc không còn cách nào khác, chỉ có thể đứng phía sau bồi hần. Nhưng mà cảnh tượng trước mắt thật sự nóng bỏng, Lạc Tinh khóc thút thút như thế nào cũng không được ngăn cản Tang Vân làm ác, càng về sau, tiếng khóc càng thay đổi âm điệu, âm cuối lên cao, triền miên kiêu mị, bộ dáng ngay ngắn đắm chìm trong tình dục. Tang Vân như khiêu khích, động tác càng ngày càng mãnh, ở trước mắt Phồn Nguyệt mạnh mẽ âu yếm thân mình trắng nõn của Lạc Tinh, bàn tay to tùy ý du tẩu, yêu thương toàn bộ.

Phồn Nguyệt ban đầu vẫn còn phẫn nộ, nhưng thấy đệ đệ được sủng ái như vậy, khuôn mặt lúc thường không thay đổi giờ toàn là say mê, tuy không ngừng tránh né, nhưng cũng sẽ lại bị nam nhân bắt về khai quật, là thoải mái như vậy..... Phồn Nguyệt do vội vàng chạy về vốn là làm không có đủ, lúc này dâm tính lại nổi lên. Vẫn tao huyết luôn ướt át lúc này nước tràn lan, ướt đến không lờ nhìn thẳng, hần khó nhìn mà dựa vào lòng Tang Mạc, tay ngọc thâm nhập vào cổ áo mở rộng, xoa nắn kiêu nhũ của mình.....

Vật mềm mại kia được thả trong tay làm hần hơi dễ chịu chút, tuy rằng lúc này không nên làm việc này, nhưng hần nhìn không được. Tang Mạc tự nhiên cũng thấy thèm, Phồn Nguyệt đã như vậy, không khỏi lột chút quần áo của hần xuống, bàn tay to che trên ngọc thủ, hỏi:

“Có phải nương tử muốn vi phu giúp em xoa vú không?”

Phồn Nguyệt ướt át liếc mắt nhìn Tang Mạc một cái, dịu dàng nói:

“Muốn, ân a..... Vẫn là tướng công xoa thoải mái, ân ha, vú sướng muốn chết, tướng công, người ta thật là khó chịu, muốn bị thao.....”

Phồn Nguyệt từ trước đến nay phóng dăng hơn Lạc Tinh rất nhiều, muốn là nói, thẳng đến mức khiến người kinh ngạc cảm thán. Tang Mạc ngó dăng trước một cái, phỏng chừng hai người kia còn lâu mới xong, đơn giản cũng không nhẫn nại, trực tiếp áp Phồn Nguyệt lên cái bàn phía trước cửa sổ, cũng bắt đầu thao làm mỹ nhân.

Lạc Tinh còn đang giãy giụa mỏng manh, Tang Vân bỗng nhiên thay đổi thân thể cậu, để cậu quỳ đối mặt với Phồn Nguyệt, khi thao lộng tao huyết, cúi đầu liếm cổ Tinh nhi, lại ngậm chơi vành tai cậu, thấp giọng nói:

“Bảo bối nhi, hảo hảo hưởng thụ đi, em xem, ca ca em cũng bị thao đến sướng rồi kìa, hai anh em đều là tao hóa, là kỹ nữ thiếu thao.”

Lạc Tinh kinh ngạc mà nhìn trên bàn nhỏ, Phồn Nguyệt triển khai các loại tư thế dâm dăng, thậm chí chủ động cưỡi lên người nam nhân, nhún nhảy lên xuống, chủ động phun ra nuốt vào dương vật. Phồn Nguyệt hiển nhiên đã luân hãm, không ngừng chủ động cưỡi chim, còn bắt lấy tay nam nhân xoa nắn vú, thậm chí phong tình vạn chủng mà liếc mắt nhìn Lạc Tinh một cái, thở dài:

“Ân hừ..... Dương vật tướng công to muốn chết, a..... Tướng công, chàng, a..... Đừng dùng lực, tao nương tử bị thao xuyên, a..... Tinh nhi, người cũng bị nam nhân thao bức, ân hừ..... Nói cho ca ca, có phải là thoải mái muốn chết không?”

Tang Mạc giữ eo Phồn Nguyệt, tung lên tung xuống, bàn tay to chơi côn thịnh vùng vẫy trước người mỹ nhân, dương vật thẳng tắp hưởng mỹ nhân trong bụng thao làm, đem Phồn Nguyệt làm cho nói không nên lời,

mới vừa lòng nói:

“Còn có tâm tình quan tâm đệ đệ, là vì phu thao em không đủ tàn nhẫn sao, tao hóa, tướng công thao có thích không?”

Lạc Tinh bị cảnh tượng dâm loạn trước mắt kích thích đến không được, tao bức từng đợt run rẩy, ngưỡng ngừng muốn kéo chắn che lại thân thể của mình, nhưng Tang Vân không cho, mạnh mẽ va chạm hông cậu, còn tà ác mà nói: “Ca ca em hỏi kìa, nói cho hần biết bướm nộn bị thao thích hay không. Cho ca ca xem cái *** rách nát của em đi, lại còn giả vờ thuần khiết?”

Nói xong, Tang Vân đem đùi Lạc Tinh bẻ ra, tư thế như cho trẻ con đi đái, triển lãm nơi giao hợp của hai người ra trước mặt Phồn Nguyệt, vừa mạnh mẽ xoa âm đế, vừa thao lăng bức lầy lội dơ bẩn bất kham. Tuy rằng hai người đối diện chưa chắc có tâm tình nhìn ngắm, nhưng Lạc Tinh vẫn xấu hổ muốn chết, nhắm mắt lại khóc cầu:

“Không muốn như vậy, a..... Không muốn cho ca ca xem bướm, bướm quá dâm, không thể xem, ân ha..... Vân ca ca lại dùng sức, thật thoải mái, a..... Tao hóa rất thích, ân nga..... Không bao giờ có thể không có nam nhân, a ha, ca ca cứu ta, bướm bị thao quá thoải mái.....”

Nghe được tiếng Lạc Tinh kêu cứu, Phồn Nguyệt hận không thể ném ấm trà đập chết nam nhân thú vị dâm chơi đệ đệ mình như vậy, nhưng hần đã là ốc còn không mang nổi mình ốc, thân thể tuyết trắng vô lực nằm trên bàn, nghiêng người bị nam nhân mãnh thao, thân thể đông đờ, cảnh tượng trước mắt cũng đông đờ, chỉ biết là đệ đệ đang ở trước mặt mình bị khi dễ, mà hần lại đồng dạng bị nam nhân chiếm hữu, tả hữu, vô pháp giải quyết.

Trên giường và trên bàn đều loạn xạ dâm thủy, Tang Vân và Tang Mạc tuy rằng ngày thường không hợp nhau, nhưng đối với chuyện thao lột mỹ nhân này thật ra không ngại ở trong cùng một phòng làm. Phồn Nguyệt và Lạc Tinh thỉnh thoảng phát ra vài câu đối thoại tao lãng làm cho bọn họ càng thêm kích động, ôm chặt khả nhân trong ngực muốn thao lột đến chết.

Phồn Nguyệt và Lạc Tinh vô lực phản kháng, đối mặt bị kẻ bên thao làm, từng người bị nam nhân nhà mình làm cho triều phun liên tục, vừa cảm thấy thẹn vừa kích động mà nhìn đối phương phun nước dâm kêu. Tang Vân và Tang Mạc càng thao càng hưng phấn, lại càng không chịu buông tha hai người, mặc dù hai mỹ nhân đã cao trào rất nhiều lần rồi cũng không có thể được nghỉ ngơi, vô lực mà nằm bò bị nam nhân đùa nghịch. Chờ khi hai người tận hứng, Phồn Nguyệt và Lạc Tinh lại đối diện với nhau cùng bắn tiểu, chất lỏng tao hoàng rải trên mặt đất, khiến người xấu hổ muốn ngất.

Sau khi kết thúc, Tang Vân và Tang Mạc bình tĩnh sửa sang lại quần áo, Lạc Tinh tính tình ngưỡng ngừng, quay đầu đi không đứng dậy, nhưng dưới tình thế cấp bách căn bản không đắp kín mền, cái mông to màu mỡ lộ ra ngoài, vĩnh vô cùng phong tao. Tang Vân giúp cậu chỉnh lại cái chắn, xuống giường hỏi:

“Muộn như vậy lại tới quấy rầy chuyện tốt của ta, chẳng lẽ quốc vương chỉ muốn ở trước mặt ta bị đại hoàng huynh làm một trận?”

Phồn Nguyệt là kiểu người nào chứ, cũng hề xấu hổ, ngược lại vỗ vỗ bả vai Tang Mạc đứng dậy, động tác đơn giản mà hần làm tới đáng vẻ, phong tư muôn vàn yếu điệu. Hần tựa vào trong lồng ngực Tang Mạc, Tang Mạc cũng lười quản chuyện hư hỏng giữa nương tử và đệ đệ mình, vẫn đùa bỡn thân thể trong lòng dù thế nào cũng sờ không đủ. Phồn Nguyệt cũng không ngăn cản, càng không muốn làm nam nhân nhà mình khó xử, vừa an ủi đại dương vật của Tang Mạc, vừa nói:

“Minh nhân bất thuyết ám thoại*, Nhị hoàng tử muốn tàng bảo đồ, nó ở chỗ ta, người tiếp cận Tinh nhi cũng vô dụng.”

*người quang minh chính đại không nói chuyện ám muội

Lời mấy người nói tự nhiên rơi vào tai Lạc Tinh, cậu lại không rảnh lo ngưỡng ngừng, trần trụi xuống giường, lao thẳng tới bên người Tang Vân run giọng hỏi: “Bọn họ đang nói gì vậy, sao lại gọi người là Nhị hoàng tử?”

Tang Vân vốn định ứng phó cho, nhưng Phồn Nguyệt lại không muốn đệ đệ tiếp tục bị lừa bịp. Lâu Lan vương tử bọn họ, dù thống khổ cực điểm cũng phải sống cho rõ ràng, không thể để người trên lừa. Vả lại,

trước nay hẳn không muốn Lạc Tinh trở thành đóa hoa trong nhà ẩm, hẳn là Vương gia Lâu Lan, cần dừng cảm đối diện với lựa chọn của mình, cuộc sống của mình. Giống như hẳn, tuy rằng lúc biết được chân tướng không có thập phần phản kháng, vẫn cùng Tang Mạc lên giường, nhưng nếu Tang Mạc khẳng khẳng muốn tàng bảo đồ, khẳng khẳng trở về tranh ngôi vị hoàng đế, vậy lần đó chính là đêm cuối cùng của bọn họ. Vì thế, Phồn Nguyệt nói thẳng:

“Hẳn là Nhị hoàng tử ở Đại Tang trung thổ, là huynh đệ ruột với vương phu của chúng ta, tới Lâu Lan là vì bảo tàng, vật đó sẽ là lợi thế để bọn họ tranh đoạt vương vị. Hiện giờ, tướng công đã cho thấy chàng nguyên ý vì ta lưu lại Lâu Lan. Nhị hoàng tử, lúc này đã không còn người cùng người tranh chấp, người tính sao?”

Lạc Tinh nghe xong lời này ngây ngẩn cả người, sau một lúc lâu mới phản ứng được, biết mình bị lừa, lại suýt chút nữa trở thành đầu sỏ gây tội cho bọn họ móc sạch Lâu Lan. Cậu như đứng không vững, kim long không được bắt lấy cánh tay Tang Vân, mắt ngập nước nhìn hẳn, miệng nhỏ bị hôn sưng mọng, như muốn nói gì. Đúng vậy, cậu muốn hỏi Tang Vân, có nguyên ý ở lại đây vì cậu hay không, nhưng lời đến bên miệng lại cố kìm nén lại. Cậu thật là ngu xuẩn, Tang Mạc nguyên ý lưu lại Lâu Lan là bởi vì hẳn yêu ca ca, vì ca ca cam nguyện làm vương phu, sủng ái Phồn Nguyệt là việc mọi người đều biết. Nhưng cậu không..... không giải thích được cùng nam nhân lên giường, bọn họ thậm chí cả cơ hội nói chuyện nghiêm túc cũng không có, gặp mặt là làm tình, sao có thể có cảm tình được.....

Tang Vân nhìn dáng vẻ kia của Lạc Tinh, trong lòng một trận phiền loạn, nhưng nhớ tới kiên trì nhiều năm của mình, không khỏi lạnh tâm nói:

“Bảo tàng một ngày không ở trong tay ta, ta thắng không đủ danh chính ngôn thuận, nhìn không đẹp. Đại hoàng huynh lúc này thì nguyên ý để lại, không đảm bảo sẽ không có ngày chán ngán làm vương phu, lừa được bảo tàng quay lại cùng ta đoạt vương vị, ta chẳng phải là sống sờ luôn sao. Bảo tàng, ta nhất định phải lấy được.”

Phồn Nguyệt bị hẳn làm cho tức giận đến không được, vừa định hỏi hẳn muốn lấy kiểu gì liền thấy Lạc Tinh đứng một bên lung lay ngã xuống. Tang Vân nhanh tay tiếp được Lạc Tinh, thả cậu trên giường. Nhìn mỹ nhân đã ngất xỉu, Tang Vân chau mày, trái tim khẽ đau đớn, gần như nhịn không được muốn cứu tỉnh cậu, nhưng mà.....

Sau một lúc rồi rầm, Tang Vân vẫn lạnh lùng nói:

“Ta hạ độc được mãn tính lên người hẳn, thời gian có ba ngày, không có giải được sẽ độc phát thân vong, muốn bảo tàng hay là muốn đệ đệ, quốc vương tự xem xét đi.”

Độc này là để dành cho đêm Phồn Nguyệt thành hôn, thời điểm Tang Vân lần đầu tiên cùng Lạc Tinh lên giường nhân cơ hội hạ thủ, là độc được mãn tính, chiếu thời gian vừa lúc đêm nay phát độc. Vốn dĩ, đêm nay Tang Vân lại đây là muốn giải được cho Lạc Tinh, nhưng hẳn cũng không hoàn toàn hạ quyết tâm, vẫn rồi rầm, còn chưa kịp ra quyết định đã bị dâm thái của Lạc Tinh câu dẫn, nhịn không được cùng cậu lên giường ngoạn nhạc một phen trước đã. Ai ngờ, tối nay còn chưa kịp qua, Phồn Nguyệt liền phát hiện ra hẳn, tuy rằng ngại vì bang giao hai nước, sẽ không lấy bắt hẳn, nhưng bảo tàng chắc chắn khó có thể lấy được. Hiện tại, hẳn cần dùng tánh mạng Lạc Tinh uy hiếp hẳn, mới có khả năng thành công.

Lời hẳn vừa nói ra, Tang Mạc đã nghe không nổi nữa, lần đầu bày ra uy nghiêm của đại ca, khuyên nhủ:

“Tang Vân, đừng làm quá phận, đến lúc đó hối hận chính là người.”

Tang Vân cười lạnh:

“Đại hoàng huynh đừng nóng vội nói ta, chỉ sợ hối hận trước chính là người.”

Nói xong, Tang Vân không chút nào lưu luyến rời đi, phảng phất như người vừa rồi mây mưa trên giường cùng Lạc Tinh nhu tình mật ngữ, cộng phó vu sơn* không phải là hẳn. Phồn Nguyệt mới đến thái y vì Lạc Tinh chẩn trị, xác định vì và đặc thù độc được, liền Lâu Lan cố y thuật đều cứu không được, chỉ có thể riêng giải được.

*Cộng phó vu sơn: chỉ chuyện mây mưa ân ái biến ảo kỳ diệu như cảnh núi Vu làm ngơ ngăn lòng người.

Tang Mạc ôm Phồn Nguyệt, thấp giọng nói:

“Ta có thể cho người toàn lực tìm nơi ở của Tang Vân, giúp người tra xét giải được.”

Phồn Nguyệt lắc đầu, nói:

“Không kịp đâu, chỉ có ba ngày, ta không thể lấy mạng của Tinh nhi ra đánh cuộc..... Bảo tàng mà thôi, vốn dĩ ta cũng không muốn dùng tới, hấn muốn vậy thì cầm đi đi, chỉ cần Tinh nhi có thể yên lành.”

Phồn Nguyệt căn bản là không chờ đến kỳ hạn ba ngày, ngày hôm sau liền thân thủ đem tàng bảo đồ giao cho Tang Vân, đồng thời nhìn hấn đem giải được uy vào trong miệng Lạc Tinh. Nhưng mà, khiến Phồn Nguyệt kinh ngạc chính là, Tang Vân căn bản không đi khai quật bảo tàng kia, sau khi cầm tàng bảo đồ liền thu thập hành trang chuẩn bị khởi hành.

Thời điểm Lạc Tinh tỉnh lại thì Tang Vân đã rời khỏi Lâu Lan.....

Lúc Tang Vân rời đi, Tang Mạc có đi tiễn đưa, hấn chỉ hỏi một câu:

“Nếu Nguyệt Nguyệt khăng khăng không cho người tàng bảo đồ, người có giao ra giải được không?”

Tang Vân liếc mắt nhìn hướng hoàng cung, đậm đậm cười, nhẹ giọng nói: “Có.”

Nói xong, hấn không hề quay đầu lại, cười trên tuấn mã, giục ngựa chạy về trung thổ.

Trong hoàng cung Đại Tang, Hoàng đế bệ hạ vui vẻ thoải mái ngồi trong thư phòng xem sổ con, bên cạnh mỹ nhân vờn quanh, hơn bốn mươi tuổi, người cũng không thấy già, ngược lại tràn ngập mị lực thành thực. Tang Vân đi vào thư phòng, hành lễ rồi thả tàng bảo đồ lên bàn, nhưng sắc mặt nam nhân cũng không có niềm vui sướng vì đạt được thắng lợi, ngược lại có chút thối. Hoàng đế tò mò hỏi:

“Sao lại không cao hứng như vậy, hoàng huynh người đâu?”

Tang Vân bĩu môi, nói:

“Hoàng huynh coi trọng quốc vương Lâu Lan, ở lại đó làm vương phu rồi.”

Hoàng đế nga một tiếng, không kinh ngạc, nhưng thật ra tâm tình rất tốt đùa với Tang Vân:

“Vậy sao mặt người còn thối như vậy, bộ đáng thống khổ tan nát cõi lòng, người cũng coi trọng mỹ nhân bên đấy à?”

Tang Vân biến sắc, lại không thừa nhận, Lạc Tinh, bất quá là quân cờ của hấn mà thôi, cùng đối phương lên giường, cũng là vì mỹ nhân lớn lên dâm quá nên khiến cho mình hứng thú thôi, đến nỗi động tâm, cái đó không có khả năng.

Hoàng đế không truy cứu, ngày hôm sau theo ước định phong Tang Vân làm Thái tử. Tang Vân thay miện phục Thái tử, nhưng tâm tình tối tăm lại nửa điểm không có chuyển biến tốt đẹp, thậm chí buổi tối còn trần trọc khó ngủ, luôn nhịn không được nhớ tới bộ dáng Lạc Tinh. Ở trên giường phát lãng, thẹn thùng lại tao mị mà ôm mình, dâng lên tiểu huyết chảy nước, còn có nước mắt đầy mặt thương tâm nhìn mình.....

Đồ đi lãng lơ kia, hấn không ở đó nữa có thể hay không lại đi tìm nam nhân khác ngăn ngừa cho hấn, thao lãng bức hấn. Tưởng tượng đến Lạc Tinh có khả năng nằm dưới thân nam nhân khác uyển chuyển thừa hoan, triều xuy lãng kêu, Tang Vân liền lửa giận đốt tâm, nóng nảy không thôi. đồ sứ trong tay lại nát, bọn hạ nhân đã thấy nhiều cũng không trách, từ khi Thái tử trở về, mỗi ngày đều có thứ gì đó bị vỡ, quen rồi thì sẽ thấy bình thường.

Lại qua mấy ngày, biên cảnh truyền đến tin tức, Nguyệt thị quốc có dị động, hình như muốn phát binh uy hiếp Lâu Lan. Tang Vân rút cuộc ngồi không được, tự mình dẫn binh tới Lâu Lan.....

11. Chương 11: Trên Trường Luyện Võ Cầu Tướng Quân Sờ Người Minh, Tìm Tinh Nhi

Không quan tâm việc quốc gia, nằm trên tấu chương bị cuồng thao, bị buộc dùng tao huyết phê tấu chương, đâm thủy lộng ướm giấy mực (trên trường luyện võ cầu tướng quân sờ người minh, vào hoàng cung tìm Tinh nhi)

Tang Vân dẫn năm vạn binh mã, suốt đêm hành quân, tiến về phía Lâu Lan quốc. Hắn cũng không xác định Nguyệt Thị quốc điều binh ở biên quan có toan tính Lâu Lan hay không, nhưng hắn lại đã không kịp đợi tin tức xác định truyền đến, có lẽ hắn căn bản không ngại việc này là thật hay giả, chỉ là gấp không chờ nổi muốn trở về Lâu Lan, gặp lại Lạc Tinh.

Mà lúc này Lâu Lan quốc cũng không khẩn trương hay nặng nề trước trận chiến, ngược lại phồn vinh, hoà thuận, vui vẻ, trên đường vẫn vô cùng náo nhiệt, hết thấy mọi thứ đều như cũ.

Trong thư phòng hoàng cung, quốc vương Phồn Nguyệt vốn nên nghiêm túc xử lý chính sự lại không biết xấu hổ mà cùng vương phu ban ngày tuyên dâm. Mấy ngày gần đây hắn cũng bởi vì Lạc Tinh tâm tình không tốt, nhìn tấu chương trước mắt xếp thành núi nhỏ càng tâm phiền ý loạn, đơn giản mở hết tấu chương rải đầy đất, Phồn Nguyệt ngồi giữa một đống tấu chương, thất thần mà lật xem.

Khi Tang Mạc vào cửa nhìn thấy một hình ảnh như vậy, mỹ nhân áo rách quần manh hơi chau mày, lười nhác cầm một quyển tấu chương, lại hiển nhiên không nhìn đến. Hắn khó có được dáng vẻ không đếm xỉa đến, ngồi xếp bằng dưới đất, nhưng tư thế như vậy ngược lại khiến cho chỗ bắp đùi của hắn rộng mở, côn thịt đáng yêu buồn bã ỉu xiu rũ ở giữa hai chân, tao huyết một nửa đè trên mặt đất, lộ ra một nửa cái miệng tao lãng đang mở, trên môi âm hộ đầy đặn dính đâm thủy, no đủ ướt át. Phong cảnh trong thân thể cũng lộ ra một chút, tao thịt đỏ tươi cũng bị đâm thủy làm cho trơn bóng. Tang Mạc ngắm đến dục hỏa đột nhiên lên cao, đơn giản cũng vùi vào trong cái vòng tấu chương làm thành, ngồi bên người Phồn Nguyệt, ái muội sờ hắn.

Thân thể Phồn Nguyệt run lên, thuận thế ngã vào trong lòng ngực Tang Mạc. Hiện giờ, cùng nam nhân làm tình đã thành công việc hắn thích nhất và cũng hưởng thụ nhất, Tang Mạc ở trên giường đặc biệt biết thương người, mỗi lần đều làm cho hắn muốn ngừng mà không được, hận không thể ở dưới thân nam nhân chảy hết nước dâm. Tang Mạc nâng mông Phồn Nguyệt lên, bàn tay to quen cửa quen nẻo sờ lên tao huyết thủy ý đầm đìa, ngón tay ở huyết khẩu hoa động khiêu khích. Thấy trên mặt Phồn Nguyệt lộ ra vẻ say mê, Tang Mạc cười nói:

“Tiểu tao huyết bị ngăn chặn như vậy quá đáng tiếc nên mở ra cho người gian dâm.”

Phồn Nguyệt dựa trong lòng Tang Mạc làm nũng:

“Ai cho chàng không trở về sớm một chút, ân ha..... Tướng công thật biết chơi, thật thoải mái..... A, vẫn luôn ngóng trông tướng công trở về gian dâm tao bức, tướng công không ở đây, ha a..... Lẳng lơ đều không có cái gì đi vào.”

Tang Mạc vói ngón tay vào nhục huyết đảo lộng vài cái, lại rút ra, lòng bàn tay dính đầy dịch nhầy vượt môi đỏ của mỹ nhân, đẩy cái người vẫn còn ăn vạ trong lòng mình lên đất, thấp giọng nói:

“Cho nên bảo bối nhi để lại nhiều tấu chương như vậy? Vậy được rồi, ha hả, tướng công giúp em phê tấu chương.”

Phồn Nguyệt trở mình đưa lưng về phía nam nhân, cực lực tách ra cánh mông, triển lãm lỗ đít và bướm dâm trước mắt nam nhân, dùng hạ thể giằng giụa tao dịch câu dẫn nam nhân. Hắn tùy tay lấy một quyển tấu chương, nói:

“Muốn tướng công ngắm bướm dâm, như vậy người ta mới có động lực..... Ân, lỗ đít và lẳng lơ của tao hóa có đẹp không, ân ha..... Thích nhất bị nam nhân nhìn, a..... Hảo sướng a.....”

Hưởng thụ nam nhân thị gian, Phồn Nguyệt nháy mắt có chất lao động, một bên vĩnh mông to cho nam nhân nhìn huyết, một bên đọc tấu chương. Nhưng mà, Tang Mạc sao có thể thỏa mãn với việc chỉ nhìn mà

không thao, thân thể cường tráng đè lên mỹ nhân, dương vật xì một tiếng cắm vào thủy huyết mềm mại căng mịn.

Tay Phồn Nguyệt run lên, bút lông rơi xuống, quay vòng nhuộm ra một vết đen lớn. Thoải mái quen thuộc từ hạ thể truyền đến, Phồn Nguyệt kích động bắt lấy đồ vật trong tầm tay, trang giấy mỏng manh bị hấn túm nhả nhúm đến mức không thể đọc được nữa. Thế mà lại vì cùng nam nhân dâm loạn làm hỏng tấu chương của đại thần, Phồn Nguyệt vừa thẹn vừa thích, tấu chương quanh thân dường như biến thành thần tử của mình, vây quanh một vòng, xem quốc vương dâm dăng mở *** bị nam nhân tàn nhẫn thao. Phồn Nguyệt vô lực nằm trên mặt đất, dục cụ còn nghênh rằm rì:

“Vương phu thực càn rỡ, a..... Sao có thể ở trong thư phòng trọng địa, ân hử..... Như thế đối với người ta như thế, a..... Không thể, lại sâu rồi, ân hử, thích quá, thích muốn chết.....”

Tang Mạc thao bướm non thủy nộn, lại dùng ngón tay moi đào lỗ đít Phồn Nguyệt, ngón tay thon dài một đường thăm dò, chơi tràng nhục đến vừa nhiệt vừa ướt, thậm chí làm tới điểm dâm của Phồn Nguyệt, làm hai cái huyết của hấn đều thoải mái muốn chết. Tang Mạc cắn lỗ tai Phồn Nguyệt, cười khê:

“Tật xấu khẩu thị tâm phi của quốc vương bệ hạ khi nào mới có thể bỏ, nga, bướm dâm cắn chặt như vậy còn nói không cần? Mong tiếp tục lắc, quốc vương lăng ló muốn trừng phạt vương phu làm càn thể nào đây?”

Trước người Phồn Nguyệt đã là một mảnh hỗn độn, hai chân bị tách lớn, đè lên tấu chương đầy đất. Phồn Nguyệt tao lãng mà uốn éo chân, vô sỉ lăng kêu:

“Ân nga..... Muốn phạt vương phu, a..... Mỗi ngày dùng đại dương vật thao tao huyết, ân ha..... Một khắc đều không được dừng lại, thật sự thoải mái, a..... Vương phu dùng sức, thao hỏng bướm của kỹ nữ lăng ló đi.....”

Tang Mạc dùng sức dưới háng, thao Phồn Nguyệt thành một bãi nước, mềm mềm nằm đó mặc hấn làm. Nhưng nam nhân còn cảm thấy dường như tình huống không đủ dâm loạn, đem bút lông nhét vào trong tay Phồn Nguyệt, trầm giọng nói:

“Quốc vương vẫn còn công việc cần làm chưa xong, mau phê tấu chương nhanh lên, không nghe lời sẽ không làm em nữa.”

Phồn Nguyệt đáng thương bị bắt cầm lấy bút, hai mắt đăm lẹ mông lung nhìn tấu chương. Thân thể hấn bị nam nhân thao di động lên xuống, chữ cái trước mắt đều rung chuyển, căn bản thấy không rõ. Khoái cảm làm thân thể hấn tê mồi, sức lực sở hữu đều dùng trên tiểu huyết liễu mạng mà kẹp lộng hầu hạ thịt căn của nam nhân, tay chân rụng rời, nào còn có nửa phần tâm tư làm việc khác. Nhưng yêu cầu của nam nhân hấn không dám không nghe, bởi vì hấn căn bản không thể rời khỏi cơn thịnh lớn của đối phương. Phồn Nguyệt đành phải lung tung cầm bút viết, nhưng nam nhân hiển nhiên khó đối phó, thế mà lại muốn hấn phải đọc to nội dung ra.

Phồn Nguyệt ủy khuất rơi lệ, vắn vẹo thân thể qua lại làm nũng với nam nhân. Tang Mạc cũng không ngại, kệ cho hấn lẩn lộn, ôm Phồn Nguyệt trên mặt đất lăn qua lại, dương vật vẫn không rời khỏi tao huyết. Phồn Nguyệt thấy tránh không khỏi, liền dứt quãng đọc lên:

“Thừa tướng nói, a... Đừng nhìn, ô ô, tao quốc vương chỉ muốn được thao, ân a... Người tốt, đầu óc tao hóa dùng không tốt, chỉ có tao bức có thể sử dụng, không muốn phê tấu chương, ân hử... Chỉ muốn hầu hạ nam nhân, nga a... thích, muốn mỗi ngày hầu hạ đại dương vật, đem bướm thao lộng...”

Tang Mạc ngồi dậy, cũng nâng Phồn Nguyệt dậy. Lúc này Phồn Nguyệt lại phối hợp, dâng nhục huyết chảy nước tí tách bò lên trước, lần thứ hai dính lên người nam nhân, cho rằng nam nhân không hề bức bách hấn phê tấu chương, mềm giọng kêu:

“Tướng công, ân hử..... mau tiến vào đi, người ta chịu không nổi mà, tao huyết một khắc đều không thể rời đi dương vật.”

Hai người thay đổi tư thế tiếp tục giao hợp, Tang Mạc để Phồn Nguyệt dựa lưng vào mình ngồi trên đùi hấn, tư thế như xi trẻ bẻ ra đôi chân dài. Dương vật đột nhiên thao xuống, mỗi lần thọc vào rút ra đều mang ra một tảng lớn thủy dịch. Tang Mạc thỏa mãn gằm nhẹ:

“Nếu quốc vương chỉ có tao bức dùng tốt, vậy dùng nó phúc đáp tấu chương đi.”

Lời nói cảm thấy thẹn khiến tấu huyết của Phồn Nguyệt càng thêm không kèm chế được, liều mạng lắc mông, làm nước dâm bên trong xối ra ngoài dính lên tấu chương trên mặt đất, chữ viết mực nước đều bị lộn ướm không ít, tất cả tấu chương đều tản mát ra mùi tao vị.

Phồn Nguyệt vốn định cúi đầu nhìn tấu chương thăm đến không lẽ nhìn, lọt vào trong tầm mắt lại là hình ảnh thịt căn thô dài màu đỏ tím ra vào nhục huyết tao hồng, mỗi lần đều mang ra tảng lớn dịch dính, thao dâm dịch bắn cả lên trang giấy. Tiểu huyết của Phồn Nguyệt tức khắc co rút một trận, dường như muốn bầm gãy đại dương vật bên trong, hắn không còn cảm thấy thẹn, lên tiếng dâm kêu:

“Đối, ân a..... quốc vương dâm dăng, a..... Dùng tao bức phê tấu chương, dâm thủy hủ đại thần, nga, vương phu hảo bổng, sáng chết tao hóa.....”

Hai người lung tung ở thư phòng náo loạn một trận lớn, cuối cùng song song thỏa mãn mà nằm trên mặt đất. Tấu chương đã thăm không nở nhìn, bị tinh dịch và tao dịch làm cho lung tung rối loạn, mất đi bộ dáng vốn có. Mấy thứ này tự nhiên không thể cho người ta nhìn đến, chỉ có thể tiêu hủy toàn bộ. Cũng may Lâu Lan gần đây gió êm sóng lặng, các đại thần trình lên phần nhiều là chiết tử thỉnh an, không xem cũng không sao.

Phồn Nguyệt nằm trên đùi Tang Mạc, như có như không liếm bùi dái của nam nhân, vuốt dương vật nam nhân, hỏi:

“Tướng công, chàng nói Tang Vân thật sự sẽ trở về tìm Tinh nhi sao?”

Tang Mạc sờ sờ đầu hắn, đáp lời:

“Theo như hiểu biết của ta về hắn, hắn là sẽ vậy. Ta từng hỏi hắn, nếu em thật sự không giao ra tàng bảo đồ, hắn sẽ làm thế nào. Tang Vân nói, hắn vẫn sẽ cho Lạc Tinh giải được. Dựa vào tính cách của hắn, có thể ra quyết định này là đã chứng minh hắn lưu tâm với Lạc Tinh.”

Phồn Nguyệt hừ lạnh:

“Lưu tâm mà hắn còn hạ độc Tinh nhi, cầm tàng bảo đồ xoay người đi ngay, nếu không phải Tinh nhi thích, ta..... Hừ, giờ Tinh nhi khổ sở như vậy, đều tại đệ đệ đáng chết kia của chàng.”

Nói đến chỗ kích động, Phồn Nguyệt vung nắm tay nhỏ từng quyền đánh xuống. Tang Mạc vội vàng kéo hắn lại, nói:

“Bảo bối nhi đừng đánh lên dương vật của tướng công, đánh hỏng rồi tính phúc nửa đời sau của em phải làm thế nào?”

Phồn Nguyệt bị hắn chọc cười, ngón tay điểm quy đầu nam nhân, nói:

“Là tao nương tử kích động, người ta bồi tội cho chàng được không, liếm chàng thoải mái dễ chịu, tùy thời tùy chỗ cho chàng thao bướm.....”

Hai người đang muốn quần lấy một chỗ thì ngoài điện lại có người thông báo, nói là tiểu vương tử Nguyệt Thị quốc, Nguyệt Sanh tới. Phồn Nguyệt đành phải đứng dậy, tùy ý phủ thêm quần áo, để Tang Mạc ôm đi gặp Nguyệt Sanh.

Lâu Lan và Nguyệt Thị vương thất luôn luôn giao hảo, chỉ là nước khác không biết mà thôi. Sanh Nhi đã sống ở Lâu Lan từ lâu, cùng bọn Phồn Nguyệt coi như là thanh mai trúc mã. Phồn Nguyệt thấy hắn cũng không cần bàn quyền lợi gì, thậm chí là tư thái phóng đảng ngồi trong lòng Tang Mạc. Nguyệt Sanh phe phẩy cây quạt đi vào, dáng người nam tử cao gầy đẹp mắt, áo bào hắc sắc ngân hoa càng làm nổi bật làn da tuyết trắng, vòng eo nhỏ nhắn mềm mại. Diện mạo của hắn có vài phần tà khí, nhưng lại cực kỳ đẹp, có vài phần hương vị công tử phong lưu.

Nguyệt Sanh vào cửa đã hỏi:

“Ta tới Lâu Lan để tìm nương tử, người kêu ta mang nhiều binh như vậy tới làm gì, chẳng lẽ có uốc gianào q muốn tấn công Lâu Lan quốc của người?”

Phồn Nguyệt cười tủm tỉm mà hôn miệng Tang Mạc, đáp lời:

“Là chủ ý của vương phu, người hỏi chàng đi.”

Nguyệt Sanh lúc này mới cẩn thận đánh giá Tang Mạc, trong lòng khen ngợi một phen, cười nói:

“Cuối cùng tao hóa này cũng tìm thấy nam nhân, trách không được một giây cũng không chịu xuống khỏi người người ta, nhìn sắc mặt hồng nhuận này, bị thao túng à?”

Phồn Nguyệt ngọt ngào gật đầu:

“Đúng vậy, vương phu thật lợi hại, vừa nãy mới thao người ta xong. Nếu không phải người tới, chúng ta còn tính sẽ ở trong phòng một ngày cũng không quá.”

Nguyệt Sanh bĩu môi, mặc kệ tao hóa này, bắt chuyện với Tang Mạc.

Tang Mạc cũng không giải thích nhiều, chỉ nói mượn binh của hắn dẫn một người tới. Nguyệt Sanh lười hỏi nhiều, đứng dậy nói:

“Các người cứ phóng túng tiếp đi, ta đi tìm Tiểu Tinh Nhi.”

Lạc Tinh mấy ngày này đều làm ổ trong phòng, không có tâm tình ra cửa. Lúc này, cậu đang ngồi sát cửa sổ, trước mặt đặt bản vẽ. Ánh mắt cậu có chút lơ đãng, hiển nhiên cũng không chuyên tâm, nhưng dưới ngòi bút đường cong họa ra lại sinh động như thật. Thực nhanh, một hình tượng nam tử xuất hiện trên giấy, chỉ là ngũ quan không có họa. Đùng một tiếng, Lạc Tinh ném bút, vẽ mặt cô đơn, thương tâm. Cậu không ngờ lại bất tri bất giác mà đi họa Tang Vân, rõ ràng người nọ đã hoàn toàn biến mất từ khi cậu sinh mệnh, lại không có khả năng sẽ trở về nữa.

Lạc Tinh cũng không biết mình lại là một người si tâm như thế, trong thời gian ngắn bị nam nhân kia bắt làm tù binh cả về thể xác lẫn tinh thần, đến nỗi bị hắn vô tình lợi dụng sau đó lại vứt bỏ, vậy mà còn nhớ mãi không quên người ta. Lạc Tinh vốn tưởng rằng, thân thể bị khai bao trở nên dâm dăng đã không thể cứu rồi được nữa, phỏng chừng sau này đều phải chịu đựng nỗi khổ của tình dục. Nhưng sau khi Tang Vân rời đi, thân thể cậu lại khôi phục lãnh đạm như xưa, không khát vọng với việc làm tình. Cánh cửa dâm dăng của cậu vừa được mở ra, theo hắn rời đi, một lần nữa đóng lại.....

Lạc Tinh ôm đầu gối ngồi dưới đất, trong mắt mang nước mắt.

Nguyệt Sanh khẽ ngẫm một tiểu khúc tiến vào, sao cũng không nghĩ tới Lạc Tinh vậy mà lại đang khóc một mình. Hắn vội vàng lại gần, quan tâm hỏi:

“Tinh nhi, người sao vậy?”

Lạc Tinh lau sạch nước mắt, nhàn nhạt nói:

“Ta không sao. Đúng rồi, sao người tới đây?”

Nguyệt Sanh cố ý chọc cậu vui vẻ, dùng quạt xếp nâng cằm Lạc Tinh, cười nói: “Phụ vương truyền mệnh ta tới Lâu Lan tìm nương tử, sao nào, muốn đi cùng ta không, gả đến Nguyệt Thị hòa thân?”

Lạc Tinh lắc đầu, nhẹ giọng nói:

“Không cần, Lâu Lan nhiều mỹ nhân như vậy, người cứ thoải mái đi chọn người mình thích đi.”

Nguyệt Sanh kề sát vào đôi mắt Lạc Tinh, cười nói:

“Lâu Lan có ai đẹp được hơn người, ta cũng thích người đấy, theo ta đi đi.”

Lạc Tinh không để ý tới hắn, tự bò lên trên giường nằm, nói:

“Người đến nơi khác chơi đi, hôm nay không có tâm tình để ý đến người.”

Nguyệt Sanh bị Lạc Tinh dứt khoát đánh bại, đành phải một mình ra ngoài đi dạo. Nguyệt Sanh cảm thấy bản thân mình lúc này đặc biệt chua xót, Phồn Nguyệt và Lạc Tinh đều không để ý tới hắn, một mình lẻ loi thật đáng thương. Hắn đơn giản ra cung, tới quân doanh cách đó không xa tham quan. Trên trường luyện

võ, một đám hán tử cao lớn vạm vỡ đang luận võ, một tráng hán cường tráng đứng trên đài cao, trần thân trên, da thịt màu đồng cổ dưới ánh nắng chiếu rọi tựa như lóa ánh sáng mê người.

Nguyệt Sanh cũng không biết bản thân bị làm sao, đôi mắt dính trên người người nọ không dời ra được. Nam nhân tính cảnh giác cực cao, thực mau phát hiện ra sự tồn tại của Nguyệt Sanh, phi thân kéo hẳn xuống trường luyện võ, bắt đầu cùng Nguyệt Sanh so chiêu.

Tiêu Phong là Đại tướng quân Lâu Lan quốc, khi Nguyệt Sanh tới, hắn ở nơi xa nhìn liếc mắt một cái, tự nhiên nhận ra bất quá hắn có tâm muốn thử một chút giá trị võ lực của Nguyệt Sanh như thế nào, mặc kệ nói gì, người này cũng là mang binh tới, vài vạn nhân mã còn đóng quân ở ngoài thành. Nguyệt Sanh hiển nhiên không phải đối thủ của hắn, về phần võ công càng giống động tác võ thuật chỉ để đẹp mắt, đánh lên đẹp thì đẹp đó, chính là không hề có lực công kích. Tiêu Phong không thủ hạ lưu tình, xoát xoát mấy chiêu, liền đem quần áo Nguyệt Sanh xé rách một miếng.

Nguyệt Sanh dưới chân lão đảo một cái, trực tiếp nhào vào trong lồng ngực Tiêu Phong. Nửa thân trần cùng thân trên cường tráng của nam nhân dán bên nhau, Nguyệt Sanh theo bản năng nâng cánh tay lên ôm cổ nam nhân, tay áo to rộng trượt xuống dưới, lộ ra hình dạng cánh tay xinh đẹp của hắn, bởi vì động võ mà khuôn mặt hồng lên, nhìn lại có vài phần kiều diễm.

Tiêu Phong bất đắc dĩ mà tiếp được hắn, bàn tay to vừa lúc dừng trên nơi trần trụi của Nguyệt Sanh, da thịt chạm nhau, Nguyệt Sanh rên rỉ ra tiếng:

“Ân nga..... Thật thoải mái a. ”

Tiêu Phong nhìn tiểu miêu trong lồng ngực mình la lối khóc lóc, lộ ra nụ cười lưu manh vô lại, thập phần không khách khí mà sờ soạng vài cái trên cái lưng xinh đẹp, hoạt nộn của Nguyệt Sanh, thậm chí một đường đi xuống, sờ đến chỗ rãnh mông, thấp giọng hỏi:

“Là thoải mái như thế này sao?”

Nguyệt Sanh lạnh lùng nhìn khuôn mặt mười phần đàn ông Tiêu Phong, bỗng nhiên minh bạch vì sao bản thân vẫn luôn không để bụng với tình ái, bất luận mỹ nhân gì đều chường mắt. Ra là, mình lại là kiểu người khát vọng bị người yêu thương, vui vẻ, thuần là người có nhiều mưu mô*. Nguyệt Sanh dứt khoát nị ở Tiêu Phong trên người không đứng dậy, trang nhu nhược trang đáng thương, không biết xấu hổ nói:

“Đúng, chính là như vậy, ân ha..... Người tốt, sờ nữa sờ ta, thì ra ta thích bị nam nhân sờ..... Ân, thật thoải mái.....”

*không hiểu lắm, qt dịch là: khổng vũ có lực thuần gia môn nhi. Ai biết thì giúp với.

Nguyệt Sanh cảm nhận được vui sướng chưa từng có bao giờ, cùng với Tiêu Phong, hai người ở giữa trường luyện võ không biết xấu hổ chút nào mà thông dâm, thậm chí còn chủ động vén lên trường bào, để Tiêu Phong duỗi tay vào sờ mông mình.

Nguyệt Sanh cũng không phải là người ngưng ngừng, bị sờ soạng một buổi trưa còn cảm thấy không thỏa mãn, buổi tối trực tiếp đi theo Tiêu Phong trở về nhà, tính toán làm chút sự tình càng thoải mái hơn, lại có không thời gian rảnh đi quấy rối Lạc Tinh.

Lại nói thời điểm Tang Vân tới ngoài thành Lâu Lan là vào buổi chiều. Hắn mang đến năm vạn nhân mã ở ngoài thành cách tương đối xa xa người Nguyệt Thị quốc, nhưng đối phương không có ý đồ công thành, hắn cũng không thể khởi mào tranh chấp trước. Sau khi phái thám tử nghe ngóng, Lâu Lan và Nguyệt Thị thể mà lại không hề có ý tứ muốn giao chiến, ngược lại là trong thành truyền đến tin tức hai nước hòa thân ồn ào huyền ảo. Tuy biết sự có kỳ quặc, nhưng vừa nghe đến hai chữ hòa thân, Tang Vân thật đúng là ngồi không yên. Bá tánh đều đồn tiểu vương gia phải gả đến Nguyệt Thị, chẳng lẽ Lạc Tinh thật sự phải bị vương tử Nguyệt Thị quốc bắt cóc?

Vào đêm sau, thu xếp ổn thỏa đại quân, Tang Vân một mình ẩn vào thành Lâu Lan. Nhìn hoàng cung nguy nga kia, lòng hắn run rẩy, vừa nóng vừa chua xót. Nơi đó..... Ý trung nhân hắn ngày nhớ đêm mong. Khi rời đi rất lưu luyến, không có chút cảm giác gì, sau khi rời xa mới nếm được nỗi khổ tương tư. Vốn tưởng rằng là đoạn tình duyên mong manh, lại ngoài ý muốn buộc lại tim hắn.

Một đường đi tránh thủ vệ, lần thứ hai trở lại tòa cung điện quen thuộc kia. Tang Vân tay đẩy cửa mang theo chút run rẩy, dù cho là lần đầu tiên hắn cầm kiếm, lần đầu tiên trên chiến trường giết người, cũng chưa từng bị run tay như bây giờ. Hắn thừa nhận, hắn đang khần trương, hắn sợ Lạc Tinh nhìn hắn bằng ánh mắt lạnh băng xa lạ, cũng sợ sau khi đi vào, nhìn thấy cậu đang cùng người khác ân ái triền miên.....

Hắn lấy hết dũng khí đi vào, ngọn đèn dầu trong phòng chưa tắt, Lạc Tinh ngồi ở trên giường một mình, bóng dáng đơn bạc tịch mịch. Nghe được tiếng bước chân, Lạc Tinh quay đầu lại nhìn thoáng qua, vốn tưởng rằng là Phồn Nguyệt tới, ai ngờ, lại thấy nam nhân làm cậu trần trọc kia. Nam nhân duy nhất khiến cậu sinh mệnh, người dẫn cậu nhận thức chìm trong vui thích thần bí nhất thế gian, lại để cậu ném hết đau khổ tình yêu.

Tang Vân thấy gương mặt Lạc Tinh rõ ràng gầy đi, đau lòng bước lên trước, nửa quỳ bên mép giường, gọi: “Tinh nhi.”

Trong mắt Lạc Tinh cũng không phải là xa lạ, cũng không có kinh hoảng, ngược lại là không gợn sóng, tĩnh mịch ám trầm, là bình đạm kinh người, mang theo ý tứ tâm như tro tàn. Tang Vân vốn tưởng rằng cậu sẽ hỏi mình, vì sao xuất hiện ở chỗ này. Kết quả, Lạc Tinh lại nói:

“Tàng bảo đồ kia, là giả sao?”

Tang Vân tức khắc tim đau như cắt, vật nhỏ này, thật cho rằng mình đối với cậu nửa phần chân ý cũng không có sao? Lạc Tinh như vậy, làm lòng hắn tràn đầy thương tiếc, càng thêm ý thức được mình đối với cậu là cảm tình. Hắn biết, Lạc Tinh oán trách hắn, sẽ không dễ dàng tin nhiệm hắn lần nữa, nhưng Tang Vân dù thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không từ bỏ, sẽ không chấp tay nhường cậu cho người khác.

Tang Vân lắc lắc đầu, nói giọng khàn khàn:

“Tinh nhi, ta trở về không phải vì tàng bảo đồ...”

Lạc Tinh lãnh lãnh ừ một tiếng, lại hỏi:

”Lần này ngươi muốn cái gì? Nếu là vương vị Lâu Lan..... Cậu cười khổ một chút, nói:

“Ngươi tiếp cận ta cũng vô dụng, cho dù ngươi giết ta, ca ca cũng sẽ không làm tội nhân mất nước.”

Tang Vân rốt cuộc nhịn không được, đứng dậy ôm Lạc Tinh vào trong lòng. Thân thể Lạc Tinh băng băng, một chút cũng không có ấm áp khi động tình, làm tâm Tang Vân cũng lạnh xuống theo. Hắn trước kia như thế nào cũng không thể lường được, sẽ có một người, chỉ cần nói mấy câu, liền khiến mình đau lòng đến nước này. Hắn nhịn không được hôn lên cổ Lạc Tinh, nói:

“Tinh nhi, ta tới, là vì em.”

Lạc Tinh như biến thành người gỗ, cũng không tránh, đối với đụng chạm của Tang Vân cũng không có phản ứng gì. Tang Vân chỉ cảm thấy cần cổ ướt át, hắn biết, đó là nước mắt của Lạc Tinh. Chỉ nghe Lạc Tinh nhàn nhạt nói:

“Ngươi muốn thân thể của ta sao? Ta hiện tại..... không còn gì rồi, phỏng chừng lên giường cũng chẳng khác gì người gỗ, sẽ không làm ngươi cảm thấy sung sướng nữa. Trung thổ các ngươi..... Hắn là cũng có rất nhiều mỹ nhân, huống chi, ngươi vẫn là Thái tử.”

Tang Vân đau lòng nói không nên lời, hắn ngược lại tình nguyện Lạc Tinh đánh hắn mắng hắn, dùng các loại thủ đoạn tra tấn hắn, cũng tốt hơn để cậu khinh rẻ mình như vậy. Tang Vân biết, mỗi một câu Lạc Tinh nói đều là lời nói trong lòng, không phải cố ý kích động hắn.

Rốt cuộc là đã tổn thương Tinh nhi, khiến cậu đã không còn một chút chờ mong nào với mình nữa. Trong suy nghĩ của Lạc Tinh, Tang Vân hẳn ngàn dặm xa xôi tới Lâu Lan, khả năng vì tiền quyền, khả năng vì dục vọng, cũng không có khả năng là vì tình yêu...

12. Chương 12: Lau Hạ Thể Ướt Đầm Cho Người Bệnh , Thân Thể Lạnh Đạm Lại Phát Tao

Lau hạ thể ướt đầm cho người bệnh, thân thể lạnh đạm lại phát tao, dùng dâm huyết gian dâm thương hoạn đại dương vật (Tang Văn bị thương lại nổi máu ghen)

Đôi tay Tang Văn dùng trên vai Lạc Tinh, dường như sợ đụng vỡ cậu, động tác cực nhẹ. Bàn tay xuyên qua áo lụa, chạm vào da thịt ôn lương, tình tế của Lạc Tinh, xúc cảm trơn mà lạnh, phảng phất có dòng nước từ đầu ngón tay chảy vào trong lòng, súc rửa bàng hoàng, lệ khí nhiều ngày của hắn. Cái gọi là tính tình đại biến, hi nộ vô thường, bất quá là bởi vì tâm không cùng nơi, đau thương mất người yêu. Hiện giờ, hắn đã trở lại, vĩnh viễn sẽ không lại từ bỏ Lạc Tinh nữa.

Lạc Tinh cúi đầu không cùng nam nhân nhìn nhau, Tang Văn cũng không cưỡng bách cậu, chỉ là dùng ngữ khí nhất nghiêm túc nói:

“Tinh nhi, ta trở về là để tìm về em, ta... yêu em.”

Chữ yêu này, đối với Tang Văn trước kia mà nói, là đơn giản mà đơn bạc. Nếu người hỏi hắn yêu cái gì, hắn sẽ không chút do dự trả lời, yêu giang sơn yêu ngôi vị hoàng đế, thậm chí có thể yêu lê dân bá tánh. Lại là lần đầu tiên, hắn lấy miệng lưỡi trịnh trọng như thể nói ra, giao phó chữ này cho Lạc Tinh, là năm tháng đời này kiếp này với tình cảm của hắn. Từ đầu lưỡi đến tâm can đều nóng bỏng, chỉ vì tiểu nhân nhi đáng yêu trước mặt này.

Lạc Tinh rốt cuộc chịu ngừng đầu nhìn hắn một cái, đôi mắt đẹp toàn là kinh ngạc, đồng mắt sáng trong hiện lên khuôn mặt của Tang Văn, thâm tình mà nồng nóng. Trong lòng trong nháy mắt vui sướng, rồi lại giống như pháo hoa nháy mắt mất đi. Cậu cúi đầu, cảm giấu sau đầu gối, mặt nhỏ càng thêm có vẻ điềm đạm đáng yêu, buồn bã nói:

“Tang Văn, đồ người muốn quá nhiều, bây giờ ta cũng biến thành một trong số đó. Người thích ta cũng giống như thích một gốc cây hoa trong hoa viên g, coi như là ta mềm yếu, không có dũng khí đánh cuộc quãng đời còn lại trên người người. Vạn nhất ngày nào đó lại có lúc lưỡng nan, ai biết người sẽ không lại lần nữa bỏ ta mà đi, ta sợ.....”

Mềm mại chậm rãi nói, nói đến làm trong lòng Tang Văn nôn nóng, biết vậy chẳng làm. Hắn hận không thể đào tâm can ra cho Lạc Tinh xem, nhưng cũng biết nói tâm bị tổn thương không có khả năng bởi vì một câu thổ lộ mà khôi phục nguyên dạng, cái này của không phải công sức một ngày mà làm được. Tang Văn vừa định đề xuống việc này không đề cập tới nữa, chỉ để lại lẳng lặng mà làm bạn với Lạc Tinh, nhưng lại có khách không mời mà đến phá rối. Cửa phòng vốn dĩ đang đóng lại bị người một chân đá văng, một thân nam tử tuấn mỹ hắc bào rộng thùng thình hấp tấp chạy vào, người còn chưa dừng đã la hét:

”Tinh nhi! Mau tới bồi ta

Tang Văn nhíu mắt lại, sát khí quanh thân đột nhiên lên cao, rút kiếm chém người tới, thế mà hơn nửa đêm lại dám xông vào phòng Tinh nhi, còn bắt Tinh nhi bồi hắn. Lạc Tinh dè lại tay, nói:

“Tang Văn, người về trước đi.”

Tang Văn không thuận theo:

“Ta không yên tâm em cùng người khác ở chung một phòng, người kia là ai?”

Nguyệt Sanh ở bên cạnh đánh giá Tang Văn nửa ngày, chen vào:

” Người từ đâu ra, ta và Tinh nhi là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, còn là vị hôn phu, ở chung một phòng liên quan gì đến người, chúng ta còn muốn ngủ cùng một giường nữa kìa, đúng không Tiểu Tinh nhi?”

Nói rồi, Nguyệt Sanh làm ra tư thái phong lưu, nghiêng nửa người, quần áo chảy xuống lộ ra bả vai, còn ngả ngón vít mị nhãn với Lạc Tinh. Tang Văn bị hắn làm tức giận đến thất khiếu bốc khói, lại ngại Lạc Tinh không dám phát tác. Lạc Tinh nhìn mặt Tang Văn tức giận đến vụn vụn, nhin không được cong cong

khóe miệng, tâm tình biến tốt hơn một chút. Cậu không muốn nhìn hai người đánh nhau, liền nói: “Tang Vân, người đừng làm rộn.”

Tang Vân cắn răng nói:

“Em là của ta, không được cùng hắn làm bất luận chuyện vượt rào gì.”

Lạc Tinh liếc hắn một cái, hừ nói:

“Người nghe ta trở về, ta liền đáp ứng người.”

Tang Vân tin Lạc Tinh đều không phải là người xằng bậy, tuy rằng trong lòng chưa lợi hại, nhưng vẫn nghe lời rời đi. Nếu là chút tự do và tín nhiệm cũng không cho Lạc Tinh, hắn còn lấy cái gì để theo đuổi người ta?

Tang Vân vừa đi, Nguyệt Sanh gấp không chờ nổi mà nhảy lên giường khảo vấn Lạc Tinh:

“Oa, Tiểu Tinh nhi, mới tuần nam vừa rồi kia là ai, chẳng lẽ chính là cái người làm người rơi lệ đầy mặt kia.”

Khuôn mặt Lạc Tinh có chút hồng, nhưng cũng không phủ nhận. Tuy nói cậu không muốn nhận lời thổ lộ của Tang Vân, nhưng không thể phủ nhận chính là, nghe được lời yêu của hắn đau đớn trong lòng giảm không ít, có chút mừng thầm.

Nguyệt Sanh thấy hỏi không ra, liền kể việc của mình. Hắn phi thường hào phóng mà ở trước mặt Lạc Tinh cởi ngoại bào, khóc thút thít nói:

“Tinh nhi người xem ta, thật thảm mà.”

Lạc Tinh hoảng sợ, không chịu nổi Nguyệt Sanh lăn lộn, đành phải nhìn trên người hắn, chỉ thấy trên da thịt trắng nõn che kín dấu hôn, dấu vết loang lổ nhìn qua vô cùng sắc tình. Lạc Tinh có thể nào không quen thuộc mấy thứ này, vội hỏi:

“Ai khi dễ người?”

Nguyệt Sanh lắc đầu, có chút ưỡ ỏi ỉu xiu, bắt đầu giải thích chuyện vừa xảy ra.

Buổi chiều sau khi hắn ở trường luyện võ gặp được Tiêu Phong, bị đối phương sờ đến thoải mái không thôi, lần đầu tiên cùng người khác thân mật tiếp xúc, Nguyệt Sanh hưởng thụ, đồng thời cũng liền thừa nhận quan hệ với Tiêu Phong. Tiêu Phong ngược lại cũng không khách khí, Nguyệt Sanh vén lên quần áo, hắn liền với tay vào sờ mông sờ eo nhỏ, đem Nguyệt Sanh ngây thơ làm cho thần hồn điên đảo.

Nguyệt Sanh ngọt ngào đi theo Tiêu Phong trở về phủ tướng quân, tới buổi tối, hai người tự nhiên mà ngủ trên một cái giường. Nguyệt Sanh chui vào ổ chăn lung tung vuốt ngực và bụng Tiêu Phong, thực mau khiến mình thổ hồng hộc, thân thể cơ hồ bị chiều hư rồi, chỉ muốn bị người hảo hảo thương yêu. Hắn không chút nào ngưng ngừng cười lên eo Tiêu Phong, câu dẫn nói:

“Phong, chúng ta tiếp tục làm việc thoải mái được không, buổi chiều bị chàng sờ thực thích, nhưng người ta còn chưa thoải mái đủ đâu.”

Nguyệt Sanh phong lưu, diện mạo tuấn mỹ, lại có một phần âm nhu độc đáo, da trắng môi đỏ, rất mê người. Tiêu Phong xoay người liền đem hắn áp đảo, đem chân dài của mỹ nhân quần lên eo mình. Nguyệt Sanh vừa cười vừa chờ mong nhìn hắn, tiếng cười cũng mang theo câu dẫn, hiển nhiên là đã gấp không chờ nổi. Tiêu Phong niết xoa đầu vú Nguyệt Sanh, cười nói:

“Sờ vài cái liền thoải mái đến không được? Nguyên lai tiểu vương tử Nguyệt Thị quốc là tao hóa dâm oa, ân, núm vú quả nhiên lớn, chơi như vậy thấy thế nào?”

Nguyệt Sanh nhìn núm vú mình bị nam nhân nghiền lộn, biến hồng rồi lại biến lớn, hắn nhin không được lộn xộn cái chân sờ soạng trên lưng eo nam nhân, thành thật mà rên rỉ ra tiếng:

“Ân nga..... Thật thoải mái, a ha..... Thế gian còn có mỹ sự như vậy, ân ha, tướng quân chàng thực giỏi, ta rất thích chàng.”

Tiêu Phong lại hỏi:

“Vậy tiếp theo em biết làm thế nào không?”

Nguyệt Sanh đắm chìm trong tình dục, lưng tung lắc đầu:

” Không biết, ân ha..... Còn muốn, thực hư không, không thỏa mãn, ô ô..... Tiếp đều nghe chàng, dù sao, ân nga..... chàng cho ta thỏa mái.....”

Tiêu Phong bị bộ dáng đơn thuần lại đậm đàng của hân chọc cười, cúi đầu, làm càn mà ở trên người Nguyệt Sanh lưu lại dấu hôn. Lồng ngực xinh đẹp hay các khu vực trọng yếu đều bị nam nhân để lại dấu vết, cái mông trắng nõn cũng bị gặm ra nhiều dấu răng, lại hút lại liếm, làm cho Nguyệt Sanh dâm thủy liên tục, lỗ đít non nớt một hồi phát tao, ngứa đến muốn mệnh, ướt đến rối tinh rối mù, gấp đến độ Nguyệt Sanh không biết làm sao, không ngừng cầu Tiêu Phong làm hân thỏa mái.

Tiêu Phong lật người qua, ngón tay rút cuộc gặp phải tiểu huyết ướt át, thấp giọng nói:

“Muốn thỏa mái hơn, liền phải dùng đại dương vật của ta hưng hăng cắm tao lỗ đít của em.”

Nguyệt Sanh không chút do dự, thậm chí còn tự mình bẻ ra mông thịt, lộ ra tao huyết thủy ý mười phần, khóc thút thít nói:

“Vậy mau lên, tướng quân mau cắm lỗ đít tao hóa, ân nga, nhịn không được, tao hóa muốn sáng, muốn đại dương vật của tướng quân.”

Ai ngờ, Tiêu Phong lại buông Nguyệt Sanh ra, thở dài:

“Đây là việc phu phu chi gian mới có thể làm được, ta không thể làm cùng vương tử. Sau này nếu ngài cưới vợ sinh con, bị người biết trước khi kết hôn bị tao nam nhân cắm mông, đối với thanh danh vương tử không tốt.”

Nguyệt Sanh căn bản không cảm thấy đây là trở ngại, quần lên người Tiêu Phong, nói:

“Vậy chàng gã cho ta đi, phụ vương không quan tâm ái nhân của ta là nam hay nữ đâu, chàng cùng ta về Nguyệt Thị, chúng ta thành thân, ân ha..... tướng quân tốt, chúng ta động phòng trước đi, lỗ đít ngứa muốn chết.”

Tiêu Phong vẫn không loạn, nói:

“Ta là tướng quân của Lâu Lan quốc, trên người có trách nhiệm bảo vệ quốc gia, không có khả năng bỏ lại Lâu Lan, cùng em về Nguyệt Thị quốc”.

Nguyệt Sanh ủy khuất gần như muốn khóc, cuối cùng, hai người cũng chỉ là dùng tay giải quyết cho nhau, tao lỗ đít của Nguyệt Sanh vẫn không ăn được đại dương vật.

Nguyệt Sanh dục hỏa khó nhịn, căn bản ngủ không được, liền tới tìm Lạc Tinh tố khổ. Lạc Tinh nghe xong cũng khó xử, nói:

“Lâu Lan xác thật không thể không có Tiêu Phong tướng quân, hân không lừa người.”

Nếu là Phồn Nguyệt nói, nghe đến đó sẽ hiểu Tiêu Phong đang sử dụng thủ đoạn để Nguyệt Sanh lưu lại Lâu Lan bồi hân. Nguyệt Thị quốc vương tử có năng lực không ít, Nguyệt Sanh không có khả năng kế thừa vương vị, lưu tại Lâu Lan cũng không sao. Đáng tiếc Lạc Tinh và Nguyệt Sanh EQ đều thấp, hai người đều có tâm sự, ngồi đối diện thở dài, đều là về mặt u sầu.

Lại nói Tang Vân từ trong hoàng cung đi ra, nghĩ đến Lạc Tinh và Nguyệt Sanh, trong lòng cực loạn. Hân một mình lui tới quân doanh và hoàng cung, thêm tâm tình không tốt là phòng bị. Từ trong cung ra hân thể mà lại gặp ám sát. Dẫn đầu, lại là tướng quân Nguyệt Thị quốc. Sau khi Tang Vân tới, thấy Nguyệt Thị quốc và Lâu Lan quốc cũng không có ý giao binh, liền không có quá nhiều tâm tư đi phòng bị Nguyệt Thị. Hân thế nào cũng không nghĩ tới, Nguyệt Thị sẽ ngu đến mức muốn đối địch với trung thổ.

Lần này tướng quân Nguyệt Sanh mang đến là loại hữu dũng vô mưu, nghe nói Thái tử Đại Tang đang ở đây liền tìm mọi cách muốn lấy tánh mạng Tang Vân. Hân biết trong cung Đại Tang hiện giờ chỉ còn lại một vị Thái tử, Đại hoàng tử đi đâu không rõ, nếu Thái tử cũng bỏ mạng, Đại Tang tất sẽ chịu tổn thất

nặng, bọn họ có thể ở giữa kiếm chác càng nhiều ích lợi. Bọn họ bí mật giết Tang Vân, trở về chết không đối chứng, lại là ở cổng lớn Lâu Lan quốc, ai dám boocng dung lại tính lên trên đầu Nguyệt Thị.

Nhưng mà hần xem nhẹ võ công Tang Vân, cho dù là mang đến hơn mười cao thủ hạng nhất trong quân, cũng không có thể lấy được tánh mạng Tang Vân. Tướng quân này xác thật không dám công nhiên khiêu khích Đại Tang, không dám rõ ràng điều binh khiển tướng vây sát Tang Vân. Tang Vân giết sạch sẽ người đánh lén của hần, tướng quân đi đầu cũng bị chém trọng thương, nhưng chính hần cũng bị một đao cắm ngực, một hơi trở lại quân doanh Đại Tang.

Phó tướng thấy Tang Vân bị đánh lén, biết sự tình trọng đại, suốt đêm phái người đi thông tri Tang Mạc. Quân y cứu giúp nửa ngày, rốt cuộc đem Tang Vân từ quỷ môn quan kéo lại, nhìn đệ đệ sắc mặt tái nhợt, Tang Mạc tức giận, cũng không thương lượng cùng Phồn Nguyệt, trực tiếp xách Nguyệt Sanh lại đây. Nguyệt Sanh không thể hiểu sao lại bị bắt tới quân doanh, liền thấy vương phu chiều mới thấy qua vẻ mặt lạnh băng nhìn hần chằm chằm, ánh mắt làm người ta sợ hãi, đâu còn là bộ dáng ôn hòa vô hại lúc trước.

Nguyệt Sanh vội đến phía sau Phồn Nguyệt, nói:

“Hần thật đáng sợ.....”

Tang Mạc cười lạnh nói:

“Nguyệt Thị các người đánh thương Đại Tang Thái tử của bọn ta, nghe nói tướng quân cầm đầu đã trốn về rồn, vậy mời vương tử mau mau kêu người tới cho ta. Chết một người, hay là chết một quốc gia, tự người suy xét.”

Đừng nói Nguyệt Sanh, cả Phồn Nguyệt cũng bị Tang Mạc dọa sợ, vội cầm tay hần, mềm giọng nói:

“Mạc, chàng đừng như vậy.”

Tang Mạc nhìn hần một cái, nói:

“Ta chưa bao giờ là người tốt, giờ em cũng thấy rồi đấy. Bọn họ đã thương đệ đệ ta, nếu không muốn giao đầu sở gây tội ra đây, ta sẽ không khách khí với bọn họ.”

Nguyệt Sanh mếu máo, đồng ý giao tên cầm đầu cho Tang Mạc xử trí. Không phải là hần bỏ ngựa giữ xe, chuyện này rõ ràng là tướng quân bên hần không đứng trước, không có việc gì lạ đi tìm việc, Nguyệt Thị quốc cũng không thể giữ được hần rồi.

Mọi người cùng nhau chờ Tang Vân tỉnh lại, cũng may Tang Vân võ công cao cường, thân thể cường tráng, tuy rằng trọng thương, nhưng vẫn khôi phục thanh tỉnh. Hần nhìn lướt qua người đứng ở mép giường, không muốn phản ứng. Tang Mạc đem kết quả xử trí nói cho hần, Tang Vân cười nhạt:

“Đơn giản như vậy là tính xong sao? Tang Vân ta không có tâm địa bỏ tất như đại hoàng huynh, ta còn chưa từng ăn thiệt như này, bây giờ tâm tình rất kém, vô cùng muốn diệt Nguyệt Thị để lòng thoải mái hơn một chút.”

Nguyệt Sanh sợ tới mức sắc mặt trắng nhợt, trong lòng cuồn cuộn đồ ngốc tướng quân đầu óc không phát triển hết kia, không có năng lực giết chết, còn một hai phải làm, để lại nhược điểm cho người ta tính sổ. Hần run rẩy nói:

“Thái tử, bá tánh Nguyệt Thị quốc vô tội. Ngài tức giận ta nguyện ý mặc cho ngài xử trí.”

Tang Vân lạnh lùng liếc mắt nhìn hần, nói:

“Ta muốn người làm gì. Lâu Lan và Nguyệt Thị không phải giao hảo sao, như vậy đi, các người đưa Lạc Tinh tới chiều cổ ta mấy ngày, ta liền bỏ qua chuyện này.”

Phồn Nguyệt tức giận muốn bỏ cho hần một đao, nam nhân thói này, tổn thương Lạc Tinh một lần còn chưa đủ, vậy mà còn mang ý xấu với cậu. Tang Mạc lại có chút muốn cười, không nghĩ tới Tang Vân cuồn cuộn vọng không ai bì nổi cũng có hôm nay, lấy an nguy một quốc gia đi uy hiếp người trong lòng, chỉ vì muốn mấy ngày bầu bạn cùng đối phương.

Mấy người đang rối rắm, bên ngoài lều trại xông tới một người, tóc mai hỗn độn, đôi mắt sưng đỏ, vậy mà lại là Lạc Tinh. Mới vừa rồi Nguyệt Sanh là từ chỗ cậu bị mang đi, chuyện Tang Vân bị thương cậu cũng nghe đại khái, thật sự không yên lòng, sai người đưa mình lại đây. Nghĩ đến tánh mạng nam nhân bị đe dọa, tim đau như cắt, nước mắt chảy không ngừng, tự làm bản thân trở nên thảm hại. Nhưng cậu vào phòng lại liếc mắt một cái cũng không nhìn Tang Vân, cúi đầu nói:

“Ta thấy Nguyệt Sanh bị mang đi, không yên lòng lại đây nhìn xem. Yêu cầu của hần..... Ta nghe rồi, ta đáp ứng.”

Phồn Nguyệt dựng ngược mày liễu, muốn mắng Lạc Tinh một trận, kết quả Lạc Tinh giành nói:

“Ca ca, ta không sao..... Vì Nguyệt Sanh, ta nguyện ý đáp ứng điều kiện của Thái tử Đại Tang. Vả lại, Thái tử chỉ bảo ta chiếu cố hần mấy ngày, quá mấy ngày ta sẽ trở về.”

Nguyệt Sanh cảm động không thôi ôm lấy Lạc Tinh, Phồn Nguyệt nhìn là hiểu, Lạc Tinh chính là lo lắng cho Tang Vân, lấy Nguyệt Sanh làm cơ thôi. Nhưng mặc kệ không cam lòng như thế nào, cũng không lay chuyển được đường sự, Phồn Nguyệt đành phải hậm hừ mà đi.

Nhưng Tang Vân thật cho rằng Lạc Tinh là hy sinh vì Nguyệt Thị quốc, lại ăn một vại dấm lớn, thiếu chút nữa hộc máu. Sau khi trong quân trường chỉ còn hai người, Lạc Tinh cọ tới cọ lui chuyển qua bên người Tang Vân, nhìn ngực hần có một vết máu lớn, thiếu chút nữa lại không tìm được nước mắt. Không đợi cậu nói, Tang Vân đã ôm eo cậu, giọng khàn khàn:

“Tinh nhi, ta muốn em.”

Lạc Tinh kinh hô:

“Người cẩn thận một chút, chú ý miệng vết thương.”

Tang Vân không biết xấu hổ làm nũng:

“Em không cần ta nữa, ai còn quan tâm vết thương thế nào. Tinh nhi, ta là nghĩ đến em mới có sức chiến đấu gấp bội, thoát ra được vòng vây của sát thủ, ta còn chưa cùng Tinh nhi đầu bạc giai lão, không thể chết được.”

Lạc Tinh không nói tiếp, yên lặng đỡ Tang Vân nằm lên giường, cho hần nghỉ ngơi. Nhưng Tang Vân căn bản không nhắm mắt, chỉ chuyên chú nhìn Lạc Tinh, trong mắt đều là lửa nóng tình yêu, Lạc Tinh muốn chịu không nổi.

Lạc Tinh chiếu cố thật sự tận tâm, nhưng người bệnh lại không phối hợp, mỗi đêm đều không chợp mắt mà nhìn Lạc Tinh chăm chăm, thuốc cũng không ngoan ngoãn uống. Lạc Tinh cuối cùng cũng nổi giận, nói:

” Tang Vân nếu người không muốn nhìn thấy ta cứ việc nói thẳng, hà tất hành hạ mình như vậy.”

Tang Vân ủy khuất ôm chặt Lạc Tinh, giọng nói khàn khàn:

“Ta sợ..... Ta không dám ngủ, sợ dậy rồi sẽ phát hiện ra em đi mất. Ta cũng không dám để mình hồi phục quá nhanh, ta khỏe rồi, em nhất định sẽ rời đi.”

Lạc Tinh tâm một mảnh nhức mỗi, sắc mặt nam nhân tái nhợt bệnh trạng làm cậu vừa đau lòng vừa khổ sở, chỉ cúi đầu không nói lời nào, sợ mình vừa nói ra thì sẽ bật khóc, nhịn không được nhận thua nam nhân.

Cậu vốn là người mềm lòng, đặc biệt là ở chuyện tình cảm, bởi vì lòng mang bài xích, một khi động tâm, ngược lại càng dễ chấp nhất si tâm, nhận thức một người không hối hận, không thay đổi. Lạc Tinh cắn chặt răng, nhịn xuống không nhả ra, đứng dậy đi tìm thái y. Thái y cũng không có biện pháp, chỉ có thể bảo Lạc Tinh cho Tang Vân dùng thuốc ngủ, cưỡng chế hần nghỉ ngơi.

Tang Vân không phòng bị Lạc Tinh, ăn xong cơm cậu bưng tới, thực mau ngủ mất.

Lạc Tinh cuối cùng cũng không cố kỵ nhìn ngắm Tang Vân, ngón tay vuốt ve trên sườn mặt tái nhợt của hần, người nam nhân này là độc được, không rời đi không xong. Khi biết hần bị thương đau đớn muốn chết, đã nhiều ngày ở chung đã động tâm mềm lòng..... Cậu không biết cậu có thể kiên nhẫn bao lâu để không tha

thứ cho hắn, kỳ thật chịu đựng không nổi cũng phải là không yêu, chung quy là yêu hắn, có lẽ hạnh phúc mà ở bên nhau mới là kết cục tốt nhất của mình.

Lạc Tinh đứng dậy giặt sạch khăn tay, lau người cho Tang Vân. Nam nhân ngủ rất sâu, Lạc Tinh không sợ bị hắn phát hiện, cảm thấy thẹn mà cởi hết quần áo của nam nhân. Vân da rõ ràng, đường nét điêu luyện thuần nam tính của cơ thể không hề che lấp mà xuất hiện trước mắt, tuy đã cùng người nam nhân này vài lần gần gũi da thịt, Lạc Tinh vẫn đỏ mặt.

Mấy ngày gần đây người này không ngừng dằn vặt bản thân, vừa vận vẫn tốt như vậy, cường tráng hữu lực, vô cùng dễ nhìn. Ngón tay Lạc Tinh hơi hơi run nhẹn không được sờ lên phần ngực rắn chắc của nam nhân. Ngô, xúc cảm thực thích..... khi sờ đến băng vải, Lạc Tinh mới tỉnh từ trong mộng, gạt đi nhu mì trong đầu, dùng khăn vải lau sạch người cho nam nhân.

Nhưng cậu không thể tập trung tinh thần, Lạc Tinh sẽ không cẩn thận bị nam sắc câu dẫn, sát vài cái, liền nhẹn không được dùng tay đi sờ, tay nhỏ trên cơ bụng nam nhân không rời đi. Nhìn đầu vú đậm nâu của nam nhân, Lạc Tinh tò mò, ngày thường đều là hắn hút bọc đùa bốn núm vú của mình, không biết cảm giác hôn lên là thế nào. Lợi dụng nam nhân đang hôn mê, Lạc Tinh lớn mật hôn lên chung quanh đầu vú của nam nhân, còn vươn lưỡi nhỏ liếm liếm đầu vú, nam nhân chưa ra sao, cậu đã xấu hổ đỏ bừng mặt, đầu lưỡi đều tê dại.

Thân thể lãnh đạm đã lâu sau khi tiếp xúc với nam nhân lại lần nữa phát lửa nóng, dễ dàng nổi lên tình triêu. Tiểu huyết của Lạc Tinh đã khô cạn một thời gian, lúc này không ngờ lại có ướt át quen thuộc, giữa hai mép *** trơn ướt ma sát lẫn nhau, làm cậu rõ ràng cảm giác được tao lãng chỗ kia. Tao bức an phận hồi lâu góc đầu trở lại, còn dâm tao hơn lúc trước, bất quá là sờ soạng thân thể nam nhân vài cái, đã lãng chảy nước không ngừng.

Ấn ha, đã lâu không ướt như vậy, tao bức thật thoải mái..... Nơi đó làm làm, khó chịu muốn chết, cả người đều như khô héo lâu ngày, nước sốt vẫn đầy đủ thoải mái như vậy, quả nhiên là cậu không thể không có nam nhân. Cứ việc cảm thấy thẹn, nhưng Lạc Tinh vẫn tuân theo dục vọng. Cậu cởi quần áo trên người mình ra, trần truồng quỳ trên giường nam nhân, vênh mông, nằm sắp xuống chậm rãi chà lau cho nam nhân.

Khăn vải trong tay Lạc Tinh gần như thành vật trang trí, cậu nhẹn không được dùng kiêu nhũ cọ sát cơ ngực nam nhân, phong tao đóng đưa cái mông, oán giận nói:

“Đều tại ngươi, ân hừ..... Lại làm bướm người ta ướt như vậy, a ha..... Nước chảy ra rồi, thật thoải mái, ô ô, người xấu, đều là vì ngươi, người ta mới chảy nhiều dâm dịch như vậy, ngươi mau xem, bướm lại phát dâm rồi.”

Nói, Lạc Tinh ngồi dậy, hai chân vắt qua thân thể nam nhân, triển lãm bướm dâm toàn là nước trước mặt hắn. Dâm thủy quả nhiên sung túc, tí tách rơi trên người nam nhân, làm trên bụng nam nhân toàn là nước. Lạc Tinh càng cảm thấy dục hỏa đốt người, chậm rãi cọ, lại tích dâm thủy vào trong rừng rậm lông lá đen đen của nam nhân. Vận mông thở dài:

“Âm mao nhiều như vậy, tao hóa rất thích..... Dương vật vẫn to như vậy, chưa ăn đủ ngươi đã đi rồi, đại phôi đản, ngươi biết ta có bao nhiêu thương tâm, bap nhiều nhớ ngươi không?”

Lạc Tinh mở miệng phát lãng trên người nam nhân, tay cũng không nhàn rỗi, ở chỗ bụng nhỏ đốt lửa. Nam nhân tuy rằng không tỉnh lại, nhưng dương vật lại cao cao nhếch lên, đứng thẳng vô cùng uy vũ. Lạc Tinh càng thêm cầm giữ không được, tay chọc quy đầu, nhỏ giọng nói:

“Thật là dương vật háo sắc, nhanh vậy đã cương lên rồi, là muốn cho thao bướm dâm nhỏ của người ta sao, mới không cho ngươi thao.....”

Kết quả, người nói không cho thao lại chủ động tách hai cánh môi âm hộ, lộ ra tao thịt cơ khát đến cực điểm bên trong, để đại dương vật không ngừng cọ sát mép *** thao tao thịt, thao âm đế, còn thích tới kêu dâm:

“Thích quá, nga..... Bướm dâm lại bị dương vật chơi, ân ha, không thể dâm đẳng như vậy, a..... Quá sung sướng, a, người xấu buông ta ra, lấy xu dương vật ra.....”

Lạc Tinh say mê dùng dương vật nam nhân chơi huyết, còn kéo cái tay không bị thương kia của nam nhân sờ mình, từ bộ ngực sữa, đến đùi trắng phong tao, không tha chỗ nào. Mông dần dần trầm xuống, Lạc Tinh lắc đầu khóc kêu: “Không thể, nga a..... ai cho người sờ loạn, ân, không thể sâu nữa, tuy rằng rất thoải mái, nhưng là, ân ha..... Không thể.....”

Tuy rằng nói như vậy nhưng tao huyết Lạc Tinh lại không ngừng nuốt dương vật, cuối cùng ăn toàn bộ thịt cắn vào. Lạc Tinh thoải mái rùng mình một cái, dùng sức lực cả người ở trên người nam nhân phun ra nuốt vào, nâng mông lên cao cao, lại nặng nề ngồi xuống, để dương vật thao đến chỗ sâu nhất, thao mở tử cung.....

Lạc Tinh đã sớm mất liêm sỉ, trầm luân trong sáng khoái ái nhân cho, lớn mật lẳng kêu:

“Nga a..... Lại bị thao bướm, tao hóa muốn chết, a..... Lại sâu chút, ân nga..... Thích chết bị nam nhân thao bướm, thật sướng a.....”

Lạc Tinh chười đến vui vẻ, nhưng chung quy thể lực có hạn, cao trào hai lần, để nam nhân bắn một lần ở tiểu huyết, liền mệt đến nửa điểm cũng không muốn nhúc nhích. Cậu nghỉ ngơi trong chốc lát, kéo thân thể mỗi một tẩy sạch sẽ hiện trường, mặc quần áo ngủ bên cạnh cho Tang Vân.

Mà Tang Vân trước sau không tỉnh, trong cơn mơ màng, chỉ cảm thấy một hồi mộng xuân.

13. Chương 13: Say Rượu Lộ Dâm Tính, Dùng Tao Huyết Mát- Xa Cho Nam Nhân

Say rượu lộ dâm tính, dùng tao huyết mát- xa cho nam nhân, bóp âm thần ra nước dùng tao thủy trị thương (đoạt sai hôn cướp được trắng hán, kinh hỉ mang thai, đi con đường nào)

Cách một thời gian lần thứ hai khai trai, lại là tự mình chủ động, Lạc Tinh khó tránh khỏi mệt mỏi, tuy rằng so với trước kia bị nam nhân làm một lần là sẽ lẫn lộn suốt đêm, lần này chỉ đủ giải thèm nhưng vẫn làm cậu thỏa mãn không thôi. Mới vừa nằm xuống đã bị nam nhân theo bản năng mà cuốn vào trong lồng ngực, Lạc Tinh cắn cắn môi, cứ kệ hần đi.

Tang Vân ngủ một giấc thật say, đến khi trời sáng mới tỉnh lại. Không chỉ có cảm giác đến hừng đông, trong mộng cũng làm người lưu luyến. Nhớ tới nội dung mộng xuân phong phú tối hôm qua, bụng nhỏ Tang Vân nổi lửa, đặc biệt muốn lôi kéo Lạc Tinh đào thật kiếm thật tới một hồi. Nhưng quan hệ hiện giờ của hai người bọn họ chưa rõ ràng, hần không dám vọng động, sợ khiến Lạc Tinh cho rằng hần chỉ thích thân thể của cậu. Tang Vân không dám xoay người, sợ đánh thức mỹ nhân nhi trong lòng, mùi vị tươi đẹp ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, hần còn muốn thưởng thức một hồi lâu.

Lạc Tinh nhẹ nhàng hừ một tiếng, hiển nhiên là ngủ đến thoải mái, cọ mặt lên ngực Tang Vân như tiểu bạch miêu đang làm nũng. Sau khi cậu mở mắt, phát hiện ra tư thế thân mật của hai người, trong đầu lập tức hồi tưởng đến hình ảnh xấu hổ đêm qua, sợ Tang Vân phát hiện, vội vàng đẩy ra, đánh đòn phủ đầu:

“Ai cho phép người ôm ta?”

Tang Vân lấy tay che ngực, vẻ mặt thống khổ, Lạc Tinh tưởng mình đụng tới miệng vết thương của hần, vội cúi đầu khẩn trương hỏi han:

“Miệng vết thương khó chịu sao? Đừng nhúc nhích, ta đi gọi thái y.”

Tang Vân nhấc cánh tay, đè đầu Lạc Tinh xuống, trộm hôn lên môi cậu một cái, cười nói:

“Ta đâu có yếu ớt như vậy, bảo bối nhi cho ta hôn một cái là tốt rồi. A, bảo bảo thơm quá.....”

Lạc Tinh biết mình bị lừa, vừa thẹn vừa bức, quay đầu không thèm để ý tới Tang Vân. Tuy rằng Lạc Tinh cũng không nói ra chữ tha thứ, nhưng ít ra không hề bài xích Tang Vân. Bởi vì sau đêm mộng xuân đó, ánh mắt Tang Vân nhìn Lạc Tinh như lang như hổ, tưởng như có thể dùng ánh mắt lột sạch quần áo cậu, nhìn

đến mức khiến Lạc Tinh chảy nước không ngừng. Nhưng Lạc Tinh lại không chắc chắn cậu có thể không rời xa hẳn được không nên giữ tâm tư ở một ngày biết một ngày, sau khi nam nhân uống thuốc lại cùng hẳn triền miên. Nhưng Tang Vân lại không ngủ say như ngày đầu tiên, mơ mơ màng màng đôi lúc dùng vòng eo hữu lực thúc lên, hầu hạ Lạc Tinh sáng khoái không thôi. Trong mộng là sướng, nhưng khi thanh tỉnh, Tang Vân còn phải đối mặt với khuôn mặt lạnh tanh và thái độ không nóng không lạnh của Lạc Tinh.

Trên mặt giả vờ rất thật nhưng mỗi đêm càng thêm lửa nóng triền miên, cùng tâm tình hy vọng ban ngày làm Lạc Tinh hiểu ra bản thân cậu đối người nam nhân này sớm đã rơi vào bót đi nhiều oán hận, càng nhiều hơn là si và luyến.....

Thời gian cứ như vậy qua hơn nửa tháng, hai người mỗi sáng sớm đều là ôm nhau tỉnh lại, tuy rằng Lạc Tinh luôn đẩy Tang Vân ra, nhưng buổi tối vẫn sẽ lên giường hẳn. Nhưng mà, có một ngày khi tỉnh dậy, lại chỉ có một mình Tang Vân nằm trên giường, không thấy bóng dáng Tinh nhi đâu.

Trong lòng Tang Vân lộp bộp một tiếng, thoáng chốc lạnh đi phân nửa. Điều hẳn lo lắng vẫn xảy ra sao, một khi khỏi hẳn là Lạc Tinh sẽ rời đi. Mấy ngày nay bình thản, dịu ngoan, bất quá là đối phương lười cùng mình âm ỉ, khiến tâm tình hẳn sung sướng, nên sẽ không gây khó dễ cho Nguyệt Thị quốc sao? Tang Vân vội vàng gọi thủ hạ tới, hỏi hướng Lạc Tinh đi. Người nọ thề mà lại biết, trả lời:

“Hôm nay tiểu vương tử Nguyệt Thị quốc đón dâu ở Lâu Lan, Vương gia nói..... Hẳn, hẳn xuất giá.”

Choang một tiếng, chén trà trong tầm tay bị Tang Vân đập nát bấy. Hay cho Lạc Tinh, bằng mặt không bằng lòng nhiều ngày như vậy, nguyên lai vì, lại là buổi hôn lễ hôm nay sao. Mặc kệ Lạc Tinh là thật sự thay lòng đổi dạ, hay là cảm thấy gả tới Nguyệt Thị sinh hoạt sẽ an ổn hơn, hẳn đều sẽ không để Lạc Tinh gả cho cái tên vương tử Nguyệt Thị ngu ngốc kia.

Không rảnh lo cho vết thương ở ngực, Tang Vân rút kiếm đi liền, điểm mấy người cao thủ trong quân doanh, về mặt sát khí đi cướp dâu.

Hôm nay Lâu Lan thành náo nhiệt vô cùng, rầm rộ không thua gì đại hôn lần trước của Phồn Nguyệt, thậm chí nhắc tới càng có tính truyền kỳ. Bởi vì lần đại hôn này nhân vật chính là tiểu vương tử Nguyệt Thị quốc.

Nguyệt Sanh mặc hồng bào, cưỡi trên con ngựa trắng cao lớn, vẻ mặt phấn khởi vui sướng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn kiệu hoa phía sau, trên mặt hiện lên chút đắc ý. Đội đón dâu một đường hướng tới hoàng cung, đó là cử hành nghi thức địa phương, thứ nhất là biểu thị coi trọng của Lâu Lan Vương thất đối với Nguyệt Thị, thứ hai Phồn Nguyệt cũng nguyện ý cung cấp nơi tốt nhất cho bạn tốt.

Vốn nên thuận lợi đón dâu lại đột nhiên bị một đội nhân mã quấy rầy, những người đó còn không thèm dùng khăn vải che mặt, đi đầu là Tang Vân. Nguyệt Sanh hoảng sợ, hoàn toàn mờ mịt, không biết tại sao lại thành thế này. Nhưng nhìn tư thế của Tang Vân, hiển nhiên là tới gây rối, hẳn rồi cuộc cần thận suy nghĩ thì ra mình bị Lạc Tinh gài bẫy.

Khá lắm Lạc Tinh a, kể một hòn đá ném hai chim, tính kế cả hẳn và Tang Vân. Lạc Tinh đây là ghi hận tướng lĩnh ngu ngốc kia của Nguyệt Thị quốc đã thương nam nhân của cậu mà, thế mà lại đòi lại từ chỗ hẳn, lại còn chọn trúng ngày đại hôn. Đồ đi con ca bạc trữu vãng ngoại quải* này, Nguyệt Sanh kiên chức dờ khóc dờ cười, nhưng cũng chỉ có thể chỉ huy người đi ngăn cản, đừng đem hẳn thật vất vả cưới tới tân nương tử đoạt đi rồi.

*ca bạc trữu vãng ngoại quải: nghĩa tốt: vô tư, nghĩa xấu: không hợp với đạo làm người, bất phân đúng sai.

Tang Vân vẫn có chừng mực, lệnh thủ hạ không được đã thương người, mục đích của hẳn chỉ là tiếp cận kiệu hoa, mang Lạc Tinh đi. Nhân mã hai bên cũng có phân chia, Nguyệt Sanh biết Tang Vân không thấy Hoàng Hà chưa từ bỏ ý định, liền dứt khoát phóng thủy, cho hẳn tới chỗ kiệu hoa.

Tang Vân nóng vội xốc lên màn kiệu hoa, lại sững sờ tại chỗ. Bên trong kiệu đâu phải là Lạc Tinh mỹ nhân, mà là hán tử cao lớn thô kệch, tuy rằng anh tuấn tiêu sái, nhưng tuyệt không phải người trong lòng Tang Vân. Đối phương đang ngồi thõ dài trong kiệu, vẻ mặt bất đắc dĩ, hiển nhiên không biết nói gì với tình huống này.

Tang Vân cùng tráng hán mắt to trừng mắt nhỏ, biểu tình có chút vặn vẹo, đối tượng cảm tình hòa thân..... Là hán tử này ư? Lúc này, Nguyệt Sanh cười hì hì đi tới, đưng bả vai Tang Vân, hỏi:

“Uy, người này người không cướp sao? Không cướp thì đừng chắn đường, làm lỡ giờ lành là không tốt.”

Tang Vân hít sâu một cái, quay đầu lại hỏi:

“Lạc Tinh đâu?”

Nguyệt Sanh nhướn mày cười:

“Tự nhiên là ở trong hoàng cung, đi mau đi, đừng dọa mỹ nhân nhà ta. Hơn nữa hán cũng chướng mắt người, có phải không hả Tiêu Phong?”

Tiêu Phong vô ngữ, nhưng vẫn hòa theo Nguyệt Sanh:

“Phải! Người ta coi trọng chỉ có em.”

Ra là sau khi Nguyệt Sanh và Tiêu Phong cùng thăng thần đàm luận, Nguyệt Sanh cũng hiểu Tiêu Phong khó xử, nguyện ý vì hán lưu lại Lâu Lan. Hai nước cách nhau không xa, Tiêu Phong cũng hứa hẹn chỉ cần rảnh rỗi là sẽ bồi Nguyệt Sanh làm vợ nhỏ của Nguyệt Thị quốc, tất cả đều vui vẻ. Bất quá Nguyệt Sanh có điều kiện, chính là Tiêu Phong phải làm tân nương của hán, ngồi trong kiệu chờ hán tới cưới. Tiêu Phong vốn sủng hán, cũng không ngại chút việc nhỏ này, cho nên mới có một màn khôi hài hôm nay.

Tang Vân cũng phản ứng kịp, hán là bị Lạc Tinh bày trò. Nhưng điều tra gốc rễ, vẫn là hán hiểu lầm trước, xem Nguyệt Sanh như tình địch mới dễ dàng tin lời Lạc Tinh nói. Tuy là bị bêu xấu, nhưng tâm tình Tang Vân phá lệ rất tốt, tươi cười kìm nén không được. Thật tốt, Tinh nhi không gả cho người khác, tình địch cũng là giả, hán còn có rất nhiều thời gian, để Tinh nhi buông đi thống khổ đã từng, lựa chọn tin tưởng hán, yêu hán.

Tang Vân đơn giản cho lui thủ hạ, da mặt dày đi theo đội đón dâu cùng vào cung, tính toán tham gia hôn lễ của Nguyệt Sanh. Đương nhiên, quan trọng nhất chính là dính lấy Tinh nhi, nếu có thể ấp ấp ôm ôm thì càng tốt.

Lạc Tinh quả nhiên ở trong cung hỗ trợ, nhìn thấy Tang Vân liền bật cười, hiển nhiên đã nghe chuyện vừa rồi. Tang Vân cười bất đắc dĩ, sủng nịch vuốt cái mũi nhỏ của cậu, nói:

“Tiểu phiền tử, đang cao hứng à?”

Lạc Tinh hừ nói:

“Ai lừa người chứ, cũng không phải ta kêu người đi cướp dâu?”

Tang Vân cười ôm lấy eo nhỏ của cậu, thấp giọng nói:

“Rồi rồi rồi, đều là ta sai, là ta không buông được em..... Ai bảo Tinh nhi của ta tốt như vậy, đáng yêu như vậy, ta luyến tiếc để em theo người khác”.

Lạc Tinh tức khắc đỏ mặt, cậu trước đây cũng không biết nam nhân này sẽ biết nói lời âu yếm, nói đến mức thân thể cậu đều mềm. Lạc Tinh đẩy bàn tay to bên hông ra, ngượng ngùng nói:

“Người nói mới không tính...”

Tang Vân theo sau Lạc Tinh làm cái đuôi lớn, đường đường là Thái tử Đại Tang, nửa điểm uy nghiêm đều không dư thừa, hán cũng không ngại mất mặt. Tiệc tối rất là náo nhiệt, nhưng mà uống rượu nhiều nhất không phải nhóm tân lang, ngược lại là Lạc Tinh. Cảnh tượng đại hôn thật sự làm cậu quá xúc động. Duyên phận của cậu và Tang Vân bắt đầu từ hôn lễ của Phồn Nguyệt, cậu ngây ngốc chạy ra thay ca ca chịu phạt, sau đó bị Tang Vân giở trò chiếm hết tiện nghi, đêm đó đã bị ăn sạch sẽ. Hiện giờ, Nguyệt Sanh lại thành thân, quan hệ cậu cùng Tang Vân cũng đã trải qua không ít, có chua có ngọt, nhớ lại tới cũng là trăm vị tạp trần. Đời này, cậu còn có cơ hội cùng người âu yếm dặt tay cử hành nghi thức không? Có phải nên tin hán thêm một lần nữa, nếu bản thân đừng cảm hơn, lại tranh thủ một lần, hạnh phúc cả đời sẽ thuộc về cậu sao?

Lạc Tinh suy nghĩ rất nhiều, cũng rất hỗn loạn, chỉ muốn một say giải ngàn sầu. Tang Vân ngăn không được, chỉ có thể trở mặt nhìn cậu uống thành một con ma men. Kỳ thật Lạc Tinh đã nghĩ ra đáp án, chỉ là còn chưa kịp nói, liền say đến hồ ngôn loạn ngữ. Tang Vân ôm Lạc Tinh về, thực chính nhân quân tử không thể nhân lúc chấy nhà mà đi hôi của, kết quả Lạc Tinh không thuận theo, thân mình mềm mại vẫn luôn quần lấy Tang Vân, môi đỏ ở trên mặt nam nhân không ngừng hôn hôn.

Tang Vân hô hấp thay đổi, khàn giọng hỏi:

“Bảo bối nhi, thật muốn cùng ta làm tình?”

Lạc Tinh ngẩn ra một chút, đột nhiên lắc đầu:

“Không, không muốn làm tình, ô ô..... Cùng nam nhân lên giường sẽ bị lừa, ta nói cho người biết nam nhân của ta, hẳn không cần ta, Lạc Tinh mới, ân..... Không cần nam nhân, không cho thao.”

Tang Vân biết Lạc Tinh vẫn không thể hoàn toàn tha thứ, đau lòng vỗ về, nói: “Được rồi! Tinh nhi không cho chạm vào, vậy không chạm vào..... bảo bảo ngoan, chúng ta đi ngủ.”

Lạc Tinh vèo lên giường, vỗ thân thể Tang Vân, mê đắm nói:

“Oa, hán t này ử..... Ân, đáng người thật đẹp, mau cởi quần áo cho bản vương gia hảo hảo sờ sờ.”

Chơi Lạc Tinh lưu manh cũng có một phen phong tình khác, rõ ràng là cậu muốn phi lễ người khác, nhưng bản thân lại quần áo xốc xếch, toàn bộ áo lụa tích trên eo, bên trên lộ ngực, bên dưới lộ chân, cái mông cũng cùng một dạng, lộ ra một nửa màu mỡ động lòng người, no đủ cong vêu. Giữa mông dít tròn vo vậy mà toàn là nước, cũng không biết lúc nào phân bố ra đã làm ướt đầm bắp đùi, dưới ánh nến nhộn nhạo dâm mỹ mê người. Cậu mở miệng nhỏ không ngừng phun ra những câu nói câu nhân, quỳ gối trên giường ý đồ cởi quần áo nam nhân, lại bởi vì cởi không được mà vội vàng mà vịn eo mông, dùng thân thể tao lãng biểu đạt bất mãn.

Ánh nến phẳng phất một tầng nước kim sắc, nhộn nhạo trên eo nhỏ phong đồn (mông lớn), thân thể có vẻ yêu lệ như vũ nương chuyên luyện công phu mỹ hoặc, nhất cử nhất động đều là câu dẫn. Tang Vân lại nhìn không được, một phen xé nát sa mỏng treo bên hông Lạc Tinh, tức khắc áo lụa thành mảnh nhỏ, thê thảm rơi rớt trên người mỹ nhân, mà hạ thể che đầy một nửa cũng rớt cuộc lộ ra trước mắt nam nhân. Tang Vân câu môi cười, nói:

“Mỹ nhân nhi đừng nóng vội, ta đây liền cởi cho người sờ, phải sờ cho gia thoải mái.”

Thân thể giống đực cường tráng xuất hiện ở trước mặt, Lạc Tinh tao như kỹ nữ, lập tức nhào lên, ngồi trên đùi nam nhân sờ tới sờ lui, đặc biệt thích cơ bụng Tang Vân, lưu luyến ở chỗ bụng nhỏ không đi. Tang Vân thích cậu như vậy, đơn giản nằm xuống hưởng thụ, thân thể Lạc Tinh dính hẳn không bỏ, cũng theo ngã xuống, truy đuổi da thịt nam nhân, nhất định phải dính cùng hẳn. Tang Vân nâng cằm Lạc Tinh, trên:

” Tiểu mỹ nhân sẽ mát- xa cho ta sao?”

Lạc Tinh không cần suy nghĩ liền gật đầu, tiếp tục háo sắc sờ nam nhân, lộn trên người nam nhân nhích tới nhích lui, mỗi lần di động, tao huyết đều lưu lại một mảnh thủy ngân, chảy đến tràn lan, mỹ nhân không biết. Thấy nam nhân không phản ứng, Lạc Tinh cho rằng hẳn không tin, vắt hết óc nghĩ xem nên mát xa cho nam nhân như thế nào. Tao huyết nổi ngứa nhắc nhở cậu, Lạc Tinh lập tức bò dậy, ngồi trên ngực nam nhân, liều mạng co rút, đè ép bướm non tao thủy đầm đìa, nói:

” Tinh nhi sẽ dùng..... Ân ha, bướm dâm mát xa cho nam nhân, nga, cơ bắp người cứng quá, cọ tao huyết thực thoải mái a..... Nga a..... Sáng chết tao hóa.....”

Tang Vân cũng không nghĩ tới Lạc Tinh say rượu lại phóng khoáng như vậy, mặc cậu ở trước ngực mình cọ huyết, hẳn kéo qua đôi chân trắng tinh tể của Lạc Tinh hôn lên. Đã lâu không cùng Lạc Tinh thân cận như vậy, hẳn cũng nhớ nhung. Ngâm làn da tinh tể trong miệng, mềm mại thơm thơm, quả thực làm người phát cuồng. Tang Vân dùng sức liếm mút, lưu lại hồng ấn thật sâu, một chuỗi dấu cắn ở phần đùi trong, khinh khinh trọng trọng, thoát nhìn vô cùng hương diễm.

Hôn giữa hai chân lúc đau lúc ngứa càng kích thích Lạc Tinh động tác càng thêm phóng đãng, như muốn đem tao huyết mình chơi hồng, liều mạng ở trên người nam nhân cọ cọ. Nhưng dù vậy, cũng chỉ có thể an

ủi môi âm hộ và lồi vào tao thật, bên trong hư không càng nghiêm trọng, tao thủy đột nhiên rớt xuống, cọ rửa tao huyết trống rỗng, khó chịu đến Lạc Tinh bật khóc:

” Ô a, tao bức trốngtrơn thật là khó chịu, ân a..... Muốn bị thao, không cần dương vật người xấu,thao xong liền đi, ô ô..... Tinh nhi muốn luôn luôn được thao, ân ha, lại mãi đến âm để rồi, thật thoải mái.....”

Lạc Tinh lộn xộn trên người Tang Mạc, bỗng nhiên thấy vết sẹo trên ngực hằn, đau lòng sờ lên, ngây ngốc hỏi:

” Người, ân ha, người có sao không?”

Lạc Tinh vừa hỏi vừa nhìn không được vận móng chơi huyết, cọ xát trên cơ bụng Tang Vân, Tang Vân bật cười, nói:

“Ngực bị thương, rất đau, bảo bối nhi mau an ủi ta đi.”

Lạc Tinh đau lòng thối thối, thối trong chốc lát, bỗng nhiên ngồi dậy, đem tao huyết nhắm ngay ngực Tang Vân, nói:

“Nơi này của tao hóa có nước thuốc, trị thương cho đại dương vật ca ca.....”

Nói, Lạc Tinh đưa tay xuống hạ thể, bóp hai môi âm hộ rồi buông ra, lúc sau lại bóp vào, bóp tao thủy tích lên ngực Tang Vân. Theo động tác, tao lỗ đít cũng có phản ứng, cũng chảy nước, hạ thân ướt át đều bị nam nhân nhìn thấy, hai cái huyết cái này so với cái kia còn dâm hơn, nước chảy thành sông. Mà Tinh nhi lại còn tự mình đè ép, hình ảnh dâm đẳng không nỡ nhìn thẳng. Tang Vân lại không có kiên nhẫn, xoay người áp đảo Lạc Tinh, đại dương vật thẳng đảo hoàng long, tiến vào mỹ huyết ướt mềm.

Khoái cảm đã lâu làm Tang Vân thích đến thở dốc liên tục, mộng xuân nhiều ngày rốt cuộc trở thành sự thật, tao huyết kia vẫn ướt như vậy chặt như vậy... Dương vật đi vào liền gấp không chờ nổi mà quần lên, kèm theo tự hấp dẫn, đem dương vật bọc đến gắt gao, khoái cảm vô tận. Dương vật mãnh thao hiển nhiên so với tự mình cọ xát thích hơn nhiều, Lạc Tinh lập tức quần lên nam nhân, mở rộng hai chân cho người thao, sáng khoái mà yêu kiều rên rỉ:

“Nga, quá sung sướng, a ha, đại dương vật ca ca thao ta, ân ha..... Người tốt, người không được đi, ô ô, dương vật không thể vứt bỏ tao bức, ân nga..... Muốn luôn, thao tao hóa.....”

Tang Vân hôn thân thể mượt mề hôi của cậu, ôn nhu nói:

“Không đi, cả đời này đều không đi, mỗi ngày thao em.”

Bỏ lỡ rất nhiều ban đêm tốt đẹp, đêm nay Tang Vân rốt cuộc được như ước nguyện, đem Lạc Tinh ăn vào trong bụng. Ngày hôm sau tinh lại hằn càng đầy trách nhiệm cho Lạc Tinh, nói là Lạc Tinh quần lấy hằn không bỏ. Lạc Tinh hừ lạnh:

“Sao nào, ta đường đường là Vương gia, còn không thể sung hạnh một nam nhân sao?”

Tang Vân ôm lấy Lạc Tinh không bỏ, bỉ ổi nói:

“Bảo bối nhi, ta tốt xấu gì cũng là Hoàng thái tử Đại Tang, em không thể đổ tội tình bạc nghĩa với ta như vậy, ngủ không phụ trách..... Không được, em đến cưới ta đi, em xem Lâu Lan và Nguyệt Thị đều liên hôn* rồi (quan hệ thông gia), cũng nên cùng Đại Tang chúng ta hòa thân đi.”

Lạc Tinh thật sự không thể giả vờ lạnh mặt được, bị hằn chọc đến cười không ngừng, trốn tránh mấy cái hôn của nam nhân vô sỉ, khó được buông thả mà cùng nam nhân đùa giỡn. Nhưng đang ở trên giường âm ỉ, Lạc Tinh lại bỗng nhiên đẩy người, ngồi ở mép giường nôn ra, nước mắt cũng tràn ra rồi.

Tang Vân không dám tiếp tục quây nữa, tự mình xách thái y lại đây. Thái y bắt mạch, đột nhiên trừng lớn mắt, ánh mắt quét quét giữa Tang Vân và Lạc Tinh, khụ khụ hai tiếng, nói:

“Cái kia, chúc mừng Vương gia, ngài mang thai rồi.....”

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người kia choáng váng. Thái y vội vàng dặn dò vài câu, nhanh chân trốn chạy. Theo cách thái y nói, hài tử chính là sau khi Tang Vân trở về một thời gian, Lạc Tinh trong lòng rõ ràng, phỏng chừng là do cậu nhân lúc Tang Vân ngủ, hàng đêm chăm chỉ ngồi trên người hằn lao động, sản xuất

trái cây. Nhưng Tang Vân cũng không biết mình khi trước đã cùng Lạc Tinh làm, chắc hẳn vì vậy mà cho rằng hài tử được hoài sau khi hấn rời đi.

Trong lòng Tang Vân dâng lên nỗi kinh sợ, bị ghen tuông, đau đớn vô cùng vì lẽ, trông mắt đỏ đậm, hấn không thể bóp chết dã nam nhân làm Lạc Tinh mang thai. Hấn đem đầu chôn xuống đầu gối, tay nắm chặt, gân xanh đều nhẩy ra. Muốn chết vẫn Lạc Tinh, sao lại cùng nam nhân khác lên giường, sao lại sau khi hấn rời đi trong thười thời gian ngắn như vậy...Nhưng cuối cùng, Tang Vân cũng không nói gì, là hấn sai, hấn không có tư cách hỏi. Lúc trước, là hấn đi luôn, đây là vì Lạc Tinh sợ hấn vĩnh viễn không trở lại, lúc này muốn cùng người khác lên giường thì có gì không được đâu?

Mạnh mẽ kìm lại tâm tình tiêu cực, khắp lòng ngực đau đớn, nóng rát, nhưng Tang Vân hiểu, so với hài tử, so với nam nhân hấn không biết là ai kia, thì hấn càng để ý Lạc Tinh hơn, hấn không thể lại mất đi cậu..... Tang Vân đứng dậy gắt gao ôm Lạc Tinh, nói giọng khàn khàn:

“Tinh nhi, ta biết song tính chịu không nổi tịch mịch, dù em có hoài con của người khác ta cũng có thể tiếp nhận, chỉ cần trong lòng em yêu ta, nguyện ý tiếp nhận ta..... Tinh nhi, đáp ứng ta, không được đi tìm phụ thân hấn, coi như hấn là con của chúng ta, ta sẽ hảo hảo yêu thương các người.”

Lạc Tinh sau khi nghe được tin này, hoàn toàn đắm chìm trong ngỡ ngàng và vui sướng, cậu vậy mà lại hoài hài tử của Tang Vân, cái loại cảm giác này là mới mẻ mà kỳ diệu, tưởng tượng đến tồn tại của vật nhỏ này, trong lòng liền nhien không được ngọt ngào. Cậu nào đâu biết rằng Tang Vân rối rắm, đột nhiên nghe được một lời như vậy, trong lúc nhất thời ngây ngẩn cả người. Tang Vân hiển nhiên là hiểu lầm cậu, Lạc Tinh muốn giải thích, lại không biết nên mở miệng thế nào, trên mặt không tha thứ cho hấn, trên thực tế đã chủ động ai thao vài lần, còn có mang bảo bảo..... Huống chi, cậu cũng tức Tang Vân không tin nhiệm mình, hỏi cũng không hỏi một câu, liền nhận định hài tử là của người khác, là do cậu chịu không nổi cơ khát tùy tiện cùng người lên giường. Lạc Tinh hằm hừ hỏi:

” Người thật sự nguyện ý?”

Tang Vân thấp giọng trả lời:

“Phải! Chỉ cần em ở bên ta, em muốn ta làm gì cũng được.”

Kỳ thật sớm vào đại hôn Nguyệt Sanh, Lạc Tinh đã nghĩ thông suốt, muốn lại dừng cảm một lần, cho Tang Vân, cũng là cho chính mình một cơ hội. Nhưng trong lòng cậu vẫn thấp thỏm, không rõ ràng lắm cảm tình Tang Vân đối mình rốt cuộc sâu bao nhiêu. Có thể mượn lần này..... Thử một chút? Nghĩ vậy, Lạc Tinh cười hỏi:

“Nếu ta muốn người, tương lai truyền ngôi vị hoàng đế cho hài tử trong bụng ta thì sao?”

Tang Vân dừng một chút, thở dài:

“Việc này không được đâu, Tinh nhi, hoàng đế Đại Tang chỉ có thể là huyết mạch Tang gia, ta không thể có lỗi với giang sơn liệt tổ liệt tông gây dựng. Nhưng ta có thể vì em từ bỏ ngôi vị hoàng đế, bởi em sinh hoạt ở Lâu Lan.”

Lạc Tinh cũng là muốn làm khó dễ hấn một chút, không nghĩ tới Tang Vân sẽ nói như vậy, không khỏi lăm lăm bấm hỏi:

“Vậy ngôi vị hoàng đế của Đại Tang các người, phải giao cho ai kế thừa?”

Tang Vân không chút nào để ý nói:

“Để lão nhân sinh thêm một đứa, hấn rất háo sắc, mỹ nhân hậu cung thành đàn, thêm một hoàng tử nữa hoàn toàn không thành vấn đề. Nếu không được, kêu ca ta trở về làm Hoàng Thượng.”

Lạc Tinh nghĩ tới thú vị, cong môi cười, nói:

“Vậy nha, vậy người liền lưu lại bồi ta đi.”

Tang Mạc nghe được quyết định này của bọn họ, không phát biểu bất luận gì, dù sao phụ hoàng mới hơn bốn mươi tuổi, hiện tại nói kế vị thì hơi sớm, nói không chừng tôn tử đều có thể một mình đảm đương một phía, lão đầu còn tại vị lâu, hiện tại cũng không cần sốt ruột.

Tang Vân lúc này chính là thật lòng, vài ngày sau liền tự mình đi tới cửa thành, tiễn đưa quân đội về Đại Tang. Khiến người ngoài ý muốn chính là, Tang Mạc cùng Phồn Nguyệt, còn có Lạc Tinh, thế nhưng tất cả đều xuất hiện ở cửa thành.

Lạc Tinh nắm Tang Vân tay hỏi:

“Người thật sự sẽ không hối hận sao?”

Tang Vân nhìn phương hướng thiết kỵ rời đi, phía trước có iếng vó ngựa quen thuộc, nhìn bụi đất cuộn cuộn, bảo tọa chỉ tôn hướng tới nhiều năm, nhưng vậy thì thế nào, rốt cuộc bất quá so với người khuyển tâm tương hứa bên người. Phụ hoàng bọn họ, là tỉnh chừng thiên hạ quyền, say gổ trên đùi mỹ nhân. Mà hấn và Tang Mạc, đều là thích mỹ nhân không thích giang sơn.

Tang Vân ôm chặt Lạc Tinh, nghiêm túc nói:

“Đương nhiên không, đối với ta mà nói, người mới là điều duy nhất không thể từ bỏ.”

Lạc Tinh hơi hơi mỉm cười, nâng mặt nhìn nam nhân, nói:

“Chính là ta hối hận.”

Biểu tình Tang Vân cứng đờ, trầm giọng nói:

“Ta không cho phép em hối hận, Lạc Tinh, em đã đáp ứng ta, muốn bỏ rơi ta, không có cửa đâu.”

Khó được thấy bộ dáng thất thố của nam nhân, Lạc Tinh cười vui vẻ, ôn nhu nói:

“Ta nói, hối hận khi bắt chàng ở lại Lâu Lan. Tang Vân, mang ta về Đại Tang, ta cùng chàng trở về.”

Tang Vân quả thực vui mừng, không đơn thuần chỉ là cao hứng vì có thể trở về, càng cao hứng chính là Lạc Tinh có phần tâm này. Nếu Lạc Tinh có thể đưa ra quyết định này, liền chứng minh cậu là thật sự buông xuống khúc mắc, hoàn toàn tiếp nhận mình.

Tang Mạc và Phồn Nguyệt hiển nhiên đã sớm hiểu rõ sự tình, Phồn Nguyệt không buông ôm lấy Lạc Tinh, lôi kéo tay cậu nói không ngừng, Tang Mạc còn trực tiếp đập Tang Vân một cái, nói:

“Được rồi, đừng mất mặt như vậy. Đối xử với người ta cho tốt, lại làm ra việc hỗn trướng, ta liền tự mình bắt người về nhốt trong Lâu Lan, cho người làm người hầu cho Lạc Tinh.”

Đưa quân ngàn dặm, chung tu từ biệt, cứ việc không tha, nhưng Tang Vân vẫn mang theo Lạc Tinh rời khỏi Lâu Lan, về trung thổ. Tang Mạc sau khi trở về truyền tin cho phó tướng, đại đội nhân mã ở cách đó không xa chờ Lạc Tinh và Tang Vân, hộ tống bọn họ trở về. Lạc Tinh có thai trong người, không thích hợp nhanh chóng lên đường, đi một đoạn, Tang Vân liền dẫn cậu đến khách điểm nghỉ ngơi.

Lạc Tinh vuốt bụng, đầy mặt thẹn thùng và hạnh phúc. Tang Vân nói không ngại, nhưng vẫn nhịn không được ghen, ôm cậu hỏi:

“Tinh nhi, nói cho ta, trong lòng em một chút đều không có phụ thân đứa nhỏ này, đúng không?”

Lạc Tinh nhịn cười, nói:

“Không thể, hấn chính là phụ thân hài tử của ta, ta..... Là thích hấn, thực thích.”

Tang Vân bối rối, mất mặt mà lên án:

“Tinh nhi, sao em có thể như vậy? Em đã là người của ta, ta không muốn em nghĩ tới hấn.”

Lạc Tinh rốt cuộc nhịn không được, cười ngả vào trong lòng Tang Vân, hôn cằm nam nhân, thấp giọng nói:

Đồ ngốc, vậy mà thật sự một chút ấn tượng cũng không có..... phụ thân hài tử chính là nam nhân kiếp này ta thích nhất, duy nhất thích, hấn tên Tang Vân.

Tang Vân bị tin tức này chấn động đến ngớ ngẩn, mồm miệng không nhanh nhẹn, ngây ngốc hỏi:

“Em nói..... Cái gì?”

Lạc Tinh nhin xấu hổ đem chuyện ở quân doanh nói ra, Tang Vân bưng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc minh bạch mộng xuân kia vì sao lại chân thật như vậy, rung động lòng người. Hắn đã bỏ lỡ nhiều mỹ sự, thật là trường phật tốt nhất Tinh nhi đối với hắn.

Hắn nhìn Lạc Tinh, cũng không biết nói cái gì mới tốt, hắn đâu có phúc phận có thể gặp gỡ tiểu nhân nhi này, mang cho hắn cả đời ấm áp, hạnh phúc. Hắn ôn nhu mà hôn Lạc Tinh, chỉ cảm thấy cuộc đời này viên mãn.

Cách đó không xa Vương cung Lâu Lan, tiễn Lạc Tinh đi, hoàng cung lập tức có vẻ trống trải, tâm tình Phồn Nguyệt không khỏi đi xuống. Tang Mạc ôm hắn khuyên nhủ:

“Bảo bối nhi đừng khổ sở, tiểu tử thú vị Tang Vân kia không dám không tốt với Tinh nhi, em còn có ta mà.”

Phồn Nguyệt nói:

“Ta biết, nhưng từ khi Tinh nhi sinh ra, ta và nó chưa từng rời xa, luyến tiếc.....”

Tang Mạc cười nói:

“Vậy thì dễ xử lý, nương tử mau sinh một đứa con trai cho ta, cho hắn quản Lâu Lan, ta mang em du ngoạn các nơi, nhớ Lạc Tinh liền tới trung thổ làm vợ, làm một đôi thần tiên quyến lữ.”

Phồn Nguyệt cười đẩy hắn:

“Biến đi, ai cho sinh con cho chàng.”

Tang Mạc bế hắn lên:

“Đương nhiên là nương tử, bảo bối nhi ngoạn, đừng loạn nghĩ, chúng ta nỗ lực tạo người đi.”

Tầm cung truyền ra âm thanh quen thuộc, ân ái triền miên, hiển nhiên không cần nhiều lời.

~HOÀN

~~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-quoc-tinh-su>